

Nói Cho Em Biết Làm Sao Để Hết Yêu?

Contents

Nói Cho Em Biết Làm Sao Để Hết Yêu?	1
1. Chương Phần 1: Chia Ly Và Gặp Gỡ.	2
2. Chương 2	6
3. Chương 3	10
4. Chương 4	14
5. Chương 5	18
6. Chương 6	21
7. Chương 7	25
8. Chương 8	30
9. Chương 9	33
10. Chương 10	36
11. Chương 11	41
12. Chương Phần 2: Sợi Dây Chuyện Kỳ Vật!- Chương 12	47
13. Chương 13	52
14. Chương 14	57
15. Chương 15	61
16. Chương 16	66
17. Chương 17	70
18. Chương 18	76
19. Chương 19	80
20. Chương 20	85
21. Chương 21	88
22. Chương Phần 3: Nói Cho Em Biếtlàm Sao Để Hết Yêu Anh????- Hạnh Phúc! - Chương 22:	92
23. Chương 23	96
24. Chương 24	100
25. Chương 25	105
26. Chương 26	110
27. Chương 27	115
28. Chương 28	120
29. Chương 29	125
30. Chương 30	129
31. Chương 31: Kết Thúc!	130
32. Chương 32: Hậu Kí.	130

Nói Cho Em Biết Làm Sao Để Hết Yêu?

Giới thiệu

Cô phải chịu nhiều đắng cay tủi nhục của một tuổi thơ đầy dẫy những bất hạnh. . . Những người th

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/noi-cho-em-biet-lam-sao-de-het-yeu>

1. Chương Phần 1: Chia Ly Và Gặp Gỡ.

Phần 1: CHIA LY và HẠNH PHÚC!

Chương 1:

Mưa! Mưa ! Mưa thật rồi!

-Mẹ ơi;! Giờ mình đi đâu hả mẹ?

Mưa vẫn rơi , bên quán ăn đã đóng cửa, một bé gái ngược đôi mắt lên hỏi mẹ nó bằng cái giọng trong trẻo.

Người phụ nữ vác cái bụng bầu sắp sinh, đứng bên cạnh ra sức che mưa cho con mình. Hai dòng lệ đã tuôn nhạt nhòa ướt đầm khóe mi. Đúng! Ngay cả chị cũng không biết đi đâu về đâu. Đây là nơi đất khách quê người, mẹ con chị mới xuống chuyến tàu hồi chiều! Thật sự thì mẹ con chị không có người thân nào đây trong túi lại không còn đồng lẻ nào!

- Mẹ ơi! Con đói! - đứa bé ngược mắt lên nhìn mẹ làm nũng.

- Được rồi! Tiểu Đồng ngoan! Đợi mưa tạnh mẹ tìm đồ ăn cho con được không? - người phụ nữ gạt nước mắt trên mặt cố mỉm cười dỗ dành đứa bé.

- Dạ! Tiểu Đồng sẽ ngoan! Tiểu Đồng ngủ một chút khi nào tạnh mưa mẹ gọi Tiểu Đồng nhé!- đứa bé cười toe văng lời.

Chị ngồi xuống cố ôm đứa bé vào lòng ru ngủ. Đứa bé ngủ ngon ,miệng xinh chúm chím nở nụ cười đẹp tựa thiên sứ say giấc. Chị nhìn nó nước mắt lại rơi. Lẽ ra một đứa bé 5tuổi như nó nên được ăn no ngủ kĩ, cùng bạn bè học tập, nhưng lại phải theo mẹ đi tha hương cầu thực khắp nơi.

- Tiểu Đồng! Xin lỗi con là mẹ không tốt không cho con được một cuộc sống tốt!

Màn đêm bao phủ khắp nhân gian, ngoài trời mưa vẫn rơi, gió rét lạnh . Vùng này xưa nay mưa nắng vẫn thất thường như thế, không thể tránh khỏi.

Bụng chị bắt đầu đau nhức nhối,quần quai không chịu nổi. Nếu theo chị tính thì phải một tháng nữa mới sinh, có lẽ nào nó lại muốn ra ngoài sớm không?

-A!!! Tiểu Đồng! Dậy đi con!Aaaa!!! Đau quá!

Đứa bé đang ngủ bị đánh thức dụi dụi mắt.

- Mẹ! Mẹ ơi! Mẹ đừng làm Tiểu Đồng sợ! Huhu...

Nó khóc nức nở nhìn chị quần quai trong cơn đau. Nó phải cứu mẹ...nó biết làm sao đây...

- Mẹ ơi! Mẹ cố lên nhé! Tiểu Đồng đi tìm người cứu mẹ...

Nó lao vào màn mưa, vừa chạy vừa khóc...

Bệnh viện sản C.

-Mẹ ơi! Đừng bỏ Tiểu Đồng mà! Huhu Mẹ ơi ! Mẹ mở mắt ra nhìn tiểu Đồng đi! Mẹ ơi! Huhu,..

Nó ra sức lay người mẹ nó nhưng mẹ nó vẫn nằm im, cả người lạnh toát. Bác sĩ nói mẹ nó đã lên thiên đàng rồi! Nó không tin vừa rồi mẹ vẫn còn ôm nó mà...nó không tin.

- Mẹ ơi! Sao mẹ bỏ con mí em vậy mẹ ơi?hưưưư

Nó khóc thét lên mặc cho y tá cố kéo nó ra khỏi mẹ.

- Ngoan để ẹ cháu ngủ nào! - Y tá dỗ dành nó.

Mẹ nó đã đi thật rồi. Do cấp cứu chậm nên chỉ có thể giữ lại em nó thui. Mẹ nó bị xuất huyết , mất nhiều máu quá nên không gắng gượng được đã qua đời. Đến phút cuối cùng chị vẫn mong con mình được sống. Thật cao cả tấm lòng người mẹ!

Vậy là nó trở thành trẻ mồ côi từ đây. Chị em nó được đưa đến cô nhi viện thành phố. Kể từ khi mẹ nó mất,nó không cười cũng chẳng khóc nữa. Nó không nói chuyện với bất kì ai, trừ em gái nó. Nó trở nên lì lợm và vô cảm với mọi thứ.

Nó không chơi với những đứa trẻ khác ở cô nhi viện. Ở đây nó bị hắt hủi, bắt nạt nhưng cũng không đáp trả. Chỉ khi động đến em nó, nó mới phản kháng.

- Đây con bé kia! Có giỏi thì lì lợm nữa đi! Cho mày chết! Con điên!!!- Một đứa trẻ lớn hơn nó vài tuổi đang ra sức dẫm đạp nên người nó, đau đớn. Mặc kệ nó vẫn im lặng, không phản kháng cũng không tránh ánh mắt vô hồn nhìn vào khoảng không vô định.

- Vẫn không chịu mở miệng ra cầu xin tha thứ đúng không? Được tụi bay đánh tiếp cho tao!- đứa trẻ đó ra lệnh vậy là cả lũ vây quanh lại nhảy vào dẫm đạp lên người nó.

Nó nằm im dưới đất chịu đòn.

Nó không khóc vì nước mắt đã cạn hay vì lý do nào khác thì chỉ có mình nó biết.

- Dừng lại!

Một tiếng quát phía sau khiến cả lũ dừng lại, đồng loạt quay về phía phát ra tiếng nói.

Ngạc nhiên và ngỡ ngàng là tâm trạng của đám bé gái đang có mặt ở đây.

Sao không ngỡ ngàng khi đứng trước mặt chúng là một cậu nhóc chừng 10tuổi vô cùng đẹp, nét đẹp ngạo mạn,đôi chút lạnh lùng, khí chất của một vị thiếu gia tôn quý, đẹp như thần Apollo .

Bỏ qua ánh mắt của đám con gái kia , cậu nhóc nhìn về phía sau ở đó có nạn nhân bị hành hạ.

- Thiếu gia cậu đến thăm sao không báo trước để chúng tôi...

- Cút hết!- chưa để cho sơ nói xong cậu nhóc liền quát lên khiến mọi người phải rùng mình.

Lũ trẻ sơ hãi chạy trốn toán loạn.

Nó vẫn nằm im, gương mặt không biểu hiện sắc thái nào. Cậu nhóc bước gần đưa tay về phía nó, nở nụ cười sáng chói tựa nắng mai.

Nó thì ngược lại, không thèm nhìn nhận sự giúp đỡ mà đứng dậy lê bước nặng nhọc về kí túc xá.

Cậu nhóc nhíu mày thu lại bàn tay đang để lửng trong không trung, có phần bất ngờ khi đây là lần đầu tiên muốn giúp đỡ một người mà bị làm ngơ.

- Jack!

- Dạ! Thiếu gia có gì sai bảo- người đàn ông mặc áo vest đen đứng phía sau lưng cúi đầu thưa.

- Điều tra về cô bé đó cho tôi!

Cậu nhóc nở nụ cười nhếch mép, đẹp mà lạnh như một tiểu Devil! Một ý nghĩ vừa nảy ra trong cái đầu thông minh kia:” Cô bé lì lợm! Nhất định em phải là của tôi!”

- Dạ! Thiếu gia!

Một chiếc ô tô đỗ lại trước cổng cô nhi viện, bước ra từ xe là 1 cặp vợ chồng trẻ. Người chồng mặc bộ âu phục màu đen, người vợ thướt tha mềm mại trong bộ trang phục của Trung Hoa màu nhung quý phái. Thấy đôi vợ chồng bước vào các sơ đồ đón chào, họ mong muốn nhận được một khoản tiền viện trợ nào đó.

- Chào ông bà! Chúng tôi có thể giúp được gì cho ông bà?- Viện trưởng Lý hỏi theo phép lịch sự tối thiểu...

- Chúng tôi đến đây mong viện trưởng giúp đỡ...- người vợ mở lời trước.

- Rất sẵn lòng!- viện trưởng Lý cười hiền hậu.

- Vợ chồng tôi không thể có con,, muốn đến đây nhận một đứa bé làm con nuôi. Muốn viện trưởng giúp - ,người chồng lúc này mới lên tiếng thay vợ.

- Oh ! Việc đó thì không khó gì! Thế ông bà muốn tìm đứa bé như thế nào?- viện trưởng Lý đáp lại.

- Chúng tôi muốn tìm một bé gái tầm 1, 2 tuổi vì chúng tôi không muốn nó biết về nguồn gốc của mình.- người vợ nói rõ luôn.

- Vậy sao? Chỗ chúng tôi còn 6 đứa bé gái tầm tuổi đấy! Nếu ông bà muốn xem qua tôi có thể giúp.

- Tốt quá! Cảm ơn viện trưởng! - người vợ nở nụ cười mỹ lệ cúi đầu biết ơn.

Viện trưởng Lý dẫn đôi vợ chồng đi xem từng đứa một. Người vợ vẫn chưa ưng ý bé nào cả, và lúc này đây họ đang đứng trước mặt một bé gái vô cùng đáng yêu mới 2 tuổi. Nó là Băng Di! Bên cạnh là Băng Đồng đang chơi đùa với nó.

- Bé gái này đáng yêu quá! Em muốn nhận nuôi nó.- người vợ mỉm cười hài lòng quay sang nói với chồng.

- Bà xã! Được! Chỉ cần em thích!!!- người chồng nhìn vợ âu yếm, gật đầu đồng ý.

- Có thể cho tôi bế nó không?- người vợ quay sang hỏi viện trưởng.

- Ừm ! Băng Đồng ngoan, ra đây với viện trưởng! Bà quay sang dỗ dành nó vì bà biết nó sẽ không chịu để người lạ động vào em nó.

- Tránh ra! Không được phép động vào Băng Di! - nó hét lên đứng dậy đẩy cặp vợ chồng đi.

- Cô bé! Đừng sợ! Cô chú chỉ muốn giúp cháu nuôi em thôi mà.- người vợ mỉm cười.

- Không! Các người rút hết đi!- nó vẫn hét toáng lên!

- Viện trưởng! Tôi sẽ nhận nuôi nó!- người chồng lên tiếng quyết định.

- Vậy chúng ta đi làm hồ sơ, phiền ông bà theo tôi!- Viện trưởng dẫn đường theo sau là người chồng.

Người vợ vẫn đứng đó thích thú nhìn đứa bé đang chơi rất ngoan kia.

- Cháu ngoan! Cô giúp cháu nuôi em nhé! Đây là địa chỉ nhà cô, sau này nếu nhớ em cháu có thể đến thăm.

Nó cầm lấy tấm bưu thiếp, nhìn liếc qua, nó biết nó không đủ khả năng nuôi em nó, nhưng nó cũng không muốn xa em nó mãi mãi.

- Chị ... Chị Mama,...- tiếng đứa trẻ tập nói, bập bẹ từng từ.

- Băng Di ngoan! Chị thương Băng Di nhất!- nó đưa tay đón lấy em.

- Chị Chị!- đứa bé dang tay ôm lấy cổ nó.

Nó biết mình sắp phải xa em , nó không muốn Băng Di phải chịu khổ cùng nó. Suy nghĩ của một đứa trẻ 7 tuổi thật là đơn giản. Haizzzz!!!

Nó tháo sợi dây chuyền có mặt đá quý do ba tặng mẹ khi xưa ra., đeo vào cổ Băng Di.:” Băng Di ngoan ! Nhất định sau này chị sẽ đến tìm em! Chị cho em sợi dây chuyền này! Đừng làm mất nhé!”

- Chị... Chị...- đứa bé cười toe toét gọi chị.

- Sợ tốt nhé! Chị sẽ đến thăm em thường xuyên - nó quay đi, không muốn phải nhìn thấy cảnh chia ly này nữa, nó muốn khóc nhưng nước mắt không rơi được nữa rồi.

Đôi vợ chồng đó không giữ lời hứa, sau khi nhận nuôi Băng Di không những không cho nó gặp em, còn đổi tên cho Băng Di, ngay cả giấy tờ cũng làm lại hoàn toàn. Sau đó vài tháng cả gia đình họ sang Mỹ định cư và từ đó nó mất liên lạc hoàn toàn với Băng Di.

Nó suốt ngày ngồi nhìn tấm hình của Băng Di, chẳng chịu ăn uống nên người gầy rộc , nhưng nó không hề khóc,

- Anh chơi với em có được không? -

Nó liếc nhìn sau đó lại quay đi, nó coi như không có cậu nhóc ở cạnh.

Cậu nhóc từ hôm nhìn thấy nó thì ngày nào cũng nhớ , tuy chỉ là một đứa bé 10 tuổi thôi nhưng cậu nhóc không giống những đứa trẻ khác chỉ ăn rồi ngủ. Cậu nhóc mang trên mình một trọng trách to lớn, người thừa kế duy nhất của tập đoàn Trần Thị đứng đầu thế giới. Từ bé đã được đào tạo rất khắc khe, để trở thành người hoàn hảo. Vì thế cậu nhóc đã quyết định làm gì thì phải làm được . Ngay từ lần đầu tiên cậu nhóc đã có ý muốn bảo vệ nó. Nhưng ngược với cậu nhóc, nó vô cùng thờ ơ. Như lúc này đây,.

- Em muốn đi chơi chứ?

Nó vẫn im lặng.

Cậu nhóc cố gắng làm quen nhưng nó không quan tâm , nó đứng dậy bỏ đi.

Cứ như thế ngày nào cậu nhóc cũng đến thăm nó, nó thì vẫn vậy! Lạnh nhạt, không có ai trong mắt, không để ý đến cậu nhóc nữa!

Màn đêm buông xuống lúc này nó mới thực sự cảm thấy cô đơn, lạnh lẽo. Những người thân bên cạnh dần dần bỏ nó đi, bây giờ nó không muốn, thật sự không muốn quan tâm ai nữa. Nó sợ một ngày nào đó họ cũng bỏ rơi nó. Nó nghĩ lại chuyện cũ cảm thấy lòng đau nhói. Hồi trước gia đình nó rất đầm ấm , hạnh phúc, ba mẹ, ông nội. Nhưng sau khi ông nội qua đời, ba nó có bồ nhí ở ngoài , ra sức đánh đập mẹ con nó, một ngày kia ba nó mang người đàn bà đó về nhà sống. Mẹ nó không chịu nổi nữa nên đã dẫn theo nó bỏ đi. Nó hận, nó hận ba nó đến xương tủy.

Đang nhớ lại những chuyện trước kia nó vô tình quơ tay vào một vật để bên cạnh đầu giường, cầm vật đó lên nhìn, ánh sáng đèn mập mờ yếu ớt cho nó nhìn sơ qua vật nó đang cầm. Là một con búp bê xinh đẹp, đằng sau có mấy ghi âm. Nó nằm xuống, chồm gần áp vào tai nghe.

” Chào tiểu Đồng! Anh biết em không muốn nói chuyện với anh thôi thì để anh nói cho em nghe cũng được! Anh rất mến em, em dễ thương như con.búp bê này vậy. Tặng em đây! À ! Anh tên Trần Đình Hiếu Thiên! Rất vui được biết em... Anh biết em không quan tâm đến những thứ vớ vẩn,...cô bé dễ thương anh hát cho em nghe nhé... Bài hát mang tên:” Hai chú chim!” . Ừm! Ừm... Nghe nhé!”

Cứ như vậy nó lắng nghe hết cuốn băng ghi âm , giọng cậu nhóc ồm ồm vang lên như suối âm trái tim nó. Và nó chìm vào giấc ngủ say!

2. Chương 2

Những ngày tháng sống trong cô nhi viện đối với nó đã in sâu vào tiềm thức, không có giây phút nào thật sự yên bình với nó. Vài năm sau đó cậu nhóc không đến cô nhi viện thăm nó nữa, lí do thì nó cũng không biết.

11 năm sau...

(lưu ý: Vì đã sang thời gian khác nên cách xưng hô cũng có chút thay đổi nhé)

Hôm nay là ngày Bổng Đổng phải tự lực cánh sinh, cô nhi viện chỉ có trách nhiệm nuôi dưỡng đến 18 tuổi. Hôm nay là ngày ấy, sau khi tốt nghiệp cấp 3, Bổng Đổng cầm tấm bằng loại giỏi và một khoản tiền trợ cấp đi tìm việc làm thêm. Cô muốn học tiếp đại học, nhưng khoản tiền trợ cấp của cô nhi viện chỉ đủ cho cô thuê một phòng trọ nhỏ, trong vài tháng. Nếu muốn đi học tiếp thì phải đi làm kiếm tiền. Theo như cam kết sau khi tốt nghiệp cấp 3 ở cô nhi viện thuộc tập đoàn Trần thị sẽ được nhận vào làm việc ở công ty thuộc hệ thống tập đoàn này.

Lúc này cô đang đứng xếp hàng xin việc như bao người khác. Nghe nói giám đốc công ty vô cùng khó tính và nghiêm khắc.

- Thành Lâm!

- Bổng Đổng!

Nghe gọi đến tên mình cô nhanh chóng cầm hồ sơ bước vào phòng phỏng vấn.

- Ngồi đi!

Đích thân giám đốc phỏng vấn tuyển dụng, cô chỉ nghe qua chứ chưa gặp mặt bao giờ vì anh quá trẻ.

- Sao vẫn đứng? - Lúc này cây bút trên tay anh mới hạ xuống” cách” ngẩng mặt lên nhìn người đối diện,, anh sững sờ vì đứng trước mặt anh là Bổng Đổng bằng da bằng thịt. Anh không thể nói thêm lời nào nữa, trong phòng còn 2 người khác. Anh rất muốn ôm cô cho thỏa lòng mong nhớ sau bao năm xa cách. Anh vẫn nhìn cô chằm chằm, cô đã lớn thật rồi, đẹp hơn vẻ đẹp của một cô gái 18 đầy đặn mỡ miều.

- Tổng giám đốc! Tổng giám đốc! Anh sao vậy??- thư kí Linh Lam đứng bên cạnh nhắc nhở.

- À! Không sao! Ngồi đi!- Lúc này anh mới bừng tỉnh quay về với vẻ mặt ban đầu.

Cô lịch sự kéo ghế ngồi xuống, vẫn im lặng không nói lời nào, cô không nhận ra anh vì trong tiềm thức của cô chỉ có hình ảnh một cậu nhóc thôi.

- What is your name? - Anh lật hồ sơ và bắt đầu với công việc chính!

- Bổng Đổng!

- What's surname?- anh không bất ngờ trước thái độ của cô tiếp tục hỏi.

- My surname is Lâm?

- What is your address?- Câu hỏi của anh làm nhân viên phỏng vấn và thư kí ngạc nhiên, theo như bình thường thì không được hỏi vào đời tư của nhân viên.

Cô vẫn im lặng không có ý định trả lời.

- What is the matter?

Cô chỉ lắc đầu không nói gì.

- If the word is hard ,can you put up with?

- Yes!- Cô đáp lại.

- Good! If company ask you for working overtime, will you do? (Nếu công ty yêu cầu bạn làm thêm giờ, bạn sẽ làm chứ?)

- Ukm! I'm sure!

Sau khi hỏi cô một vài vấn đề anh chính thức cho cô trúng tuyển, trước khi để cô đi, anh đã hỏi một câu.

- Do you satisfy?

- Yes, I do.

Nó đứng dậy chẳng thèm cúi chào và bước ra khỏi phòng trong sự ngạc nhiên của hai nhân viên.

- Linh Lam giúp tôi xử lý việc còn lại, tôi có việc cần giải quyết!

Để lại một câu lệnh anh cầm áo vest khoác vào người và đẩy cửa đi ra ngoài. Từ khi về nước anh không có thời gian để đi thăm cô. Năm xưa anh đi cũng không có một lời từ biệt, anh sợ cô giận anh. Anh biết giờ cô không ở cô nhi viện nữa. Nếu muốn biết về chỗ ở hiện tại của cô thì chỉ còn cách này thôi.

Đứng trên lan can tầng hai, nhìn xuống đại sảnh anh dễ dàng nhận ra cái dáng người yếu ớt, nhỏ bé của cô. Im lặng đi sau lưng cô, anh muốn biết hiện tại anh sống thế nào?

Cô đi vào một con hẻm nhỏ vắng người qua lại, đây là nơi ở của cô à? Anh tự hỏi khi thấy cô mở cửa một căn phòng ở cuối hẻm. Anh không dám xuất hiện đối mặt với cô mà chỉ đơn thuần đứng nhìn cô từ xa. Đúng như anh nghĩ cô không nhận ra ở hiện tại.

" BẵngĐồng! Em vẫn lạnh lùng, thờ ơ như xưa!"

+++

Hôm nay là ngày cô chính thức đi làm sau đợt trúng tuyển. cô đơn thuần mặc một bộ cánh công sở giản dị, có sơ mi trắng, quần âu đen, bộ đồ bó sát, khoe ra những đường nét mềm mại của cơ thể, mái tóc hơi xoăn được buộc cao bằng một sợi ren lụa màu xanh đậm ,khá gọn gàng,. đẹp không cần son phấn!

- chào chị! em là...

- Chưa để cô nói hết câu thư hí Linh Lam đã lên tiếng.

-Dạ!

- Theo như phân công từ hôm nay cô sẽ là thư kí riêng cho tổng giám đốc! vào làm việc đi! giám đốc đang ở bên trong!-Linh Lam nói với thái độ không mấy vui vẻ, cô thật không hiểu ở Bẵng Đồng có cái gì hơn cô mà được ngồi vào vị trí đó. cô thừa nhận mình thích giám đốc nhưng chưa có dịp thổ lộ. vì thế bên cạnh tổng giám đốc có một người con gái khác khiến cô không vui chút nào,.

Liếc cô một cái rất nhanh ôm tập hồ sơ bỏ đi.

Cô không biết làm thư kí riêng phải làm những gì nữa. Cô phải làm việc cùng phòng với anh sao?

Đẩy nhẹ cánh cửa bước vào căn phòng, cô vô cùng kinh ngạc vì căn phòng này quá rộng và sang trọng.

-Đến rồi?-Anh mỉm cười nhếch mép nhìn cô thú vị. Cô chỉ khẽ gật đầu chào cho phải đạo, cô không dám nhìn thẳng vào mắt anh vì ánh mắt ấy khiến cô phát sợ, nó quá sâu, không nhìn ra tâm tư chủ nhân.

-Qua bên đó và làm hết đồng hồ sơ trên bàn, nhập hết vào máy cho tôi.- anh nói bằng giọng ra lệnh.

Cô ngoan ngoãn qua bàn làm việc của mình và bắt tay vào công việc. Rất nghiêm túc, bàn tay nhỏ bé lia trên bàn phím hoạt động hết công suất nhập đồng dữ liệu kia vào trong máy. nhìn đồng tài liệu cao như núi nếu bình thường hết vài ngày mí xong nhưng cô không hề kêu ca dù nửa lời.

Cô phải đi học đại học nên vừa đi làm cô vừa dành thời gian ôn tập chuẩn bị thi. Cô muốn học quản trị kinh doanh, cô muốn tự mình kiếm tiền và có một động lực nữa là Bẵng Di, cô muốn tìm Bẵng Di.

-Băng Đồng! Pha cho tôi 1 ly caffe!- anh không muốn duy trì thêm không khí căng thẳng trong phòng nữa, nó làm anh bức bách,.

Cô chỉ biết phục tùng đúng mệnh lệnh, đẩy ghế đứng dậy bước ra khỏi phòng, nhanh nhẹn đi đến phòng chờ cũng là phòng nghỉ của nhân viên để pha caffe cho xệp.

10phút sau...

Cô quay lại với tách caffe nóng, mùi thơm tỏa ra quyến rũ thính giác anh. Đặt tách cafe nóng xuống bàn không nói câu nào quay người bước về bàn làm việc. Anh không còn lí do nào bắt cô đứng lại nữa nên thôi. Liếc mắt qua ly caffe tỏa hương thơm nồng đậm. Với tay cầm ly đưa lên miệng nhấp thử một ngụm nhỏ, bất giác nở nụ cười:

-Không tồi!

Đây là lần đầu tiên anh uống thử caffe do cô pha, vị rất riêng, rất đặc biệt ngửi thì tưởng đáng nhưng khi uống mới thấy hết vị ngọt ngào nơi đầu lưỡi. Anh chậm rãi thưởng thức ly caffe mê luyện này mắt nhìn sang phía cô vẫn không hay, có lẽ là không quan tâm thì đúng hơn. Cô vẫn nghiêm túc để ý làm xong công việc của mình.

><><>

Anh liếc nhìn đồng hồ, đã 12h trưa rồi...

Cô đã làm xong việc anh giao....hiện tại đang loay hoay làm gì đó rất chăm chú, miệng đôi lúc nhắm nhắm cái gì đó rất lâu.

-Băng Đồng! Em đưa tài liệu này xuống cho giám đốc phòng nhân sự giúp tôi! -anh cố ý để cô rời đi, anh tò mò muốn biết cô làm gì này giờ.

Cô chỉ biết phục tùng mệnh lệnh mà không chút phản nản hay hỏi lại.

Anh chờ cô ra khỏi phòng và đứng dậy đi đến bàn làm việc của cô . liếc qua một chút anh đã biết cô đang làm gì. Anh có chút khâm phục, đồng tài liệu anh giao cho cô đã xong chỉ trong 1 buổi sáng, bây giờ lại có thời gian học ôn nữa, anh không ngờ cô lại giỏi đến mức này.

-Tổng giám đốc!

Anh mãi suy nghĩ mà không hay để ý cô đã đứng sau lưng từ lúc nào. Như thể ăn trộm bị bắt quả tang anh quay phắt lại , khuôn mặt trả về bàn làm việc thu dọn tập giáo án ôn tập.

-Em muốn học tiếp!-Anh nhìn cô nhíu mày thắc mắc. Suy nghĩ một lúc im lặng không đáp , cuối cùng cô cũng gật đầu thừa nhận.

-Vậy sao còn đi đi làm!?-Anh tiếp tục chất vấn.

-Tôi không có điều kiện ...như anh!-Cô trầm giọng thừa nhận sự thật.

-Tôi biết điều kiện của em rõ hơn ai hết!- Nói đến đây anh mới biết mình nói hớ, anh vội vàng quay về bàn làm việc của mình, thêm một câu nữa-Từ mai em chỉ làm từ 2h chiều đến 8h tối thôi! giờ thì đi ăn trưa đi!

Cô khựng lại trước câu nói của anh, thái độ của anh thật đáng sợ nhưng cô không quan tâm, sắc mặt không có gì thay đổi, cô hiểu ý anh.

Anh cầm vội áo vest khoác vào, dứt một tay vô quần, một tay thư thái vặn chốt mở cửa bước ra, cô đứng im 1 lúc lâu cũng đi theo.

><><><>

Sau một ngày làm việc căng thẳng anh lái xe đi tìm nơi giải khuây. Dừng xe trước một quán bar mang tên Tiger. Anh thực sự bức bách trước thái độ dửng dưng , im lặng phục tùng của cô,.Anh uống hết mấy chai sowny mà vẫn chưa thỏa đáng.

-Anh đẹp trai!Em uống cùng anh được chứ?- một cô gái thân hình bốc lửaaddi đến , tay cầm ly rượu mời mọc.

Anh nhìn qua cách ăn mặc thiếu vải của cô ta nở một nụ cười khinh bỉ, lạnh lùng.

-Biến!

Chỉ bằng 1 từ thôi đã khiến cô ta khiếp sợ, run rẩy bỏ đi nhanh. Đối với mấy hạng đàn bà này anh không mấy hứng thú.

-Mẹ kiếp sao không thể quên em nhỉ? Phục vụ lấy thêm rượu...-Anh buông một câu chữ thề, giọng ngà ngà say.

Lúc này cô đang ở nhà trọ chăm chỉ học bài, bữa tối cũng chỉ qua loa bằng mì gói.

Đang chăm chỉ học thì có tiếng gõ cửa, cô hơi chột dạ vì ở đây cô đâu có quen ai lại là lúc nửa đêm thế này...

Cô ngập ngừng không dám ra mở cửa nhưng giọng nói vang lên ở cửa khiến cho cô hơi giật mình...

-Băng Đồng !Em ra đây cho tôi! Băng Đồng...

Cô nhẹ nhàng mở cửa chưa kịp né thì một thân hình to lớn đổ ập xuống người cô, nặng, rất nặng... Cô cố bám vào cửa mới không bị ngã...

-Băng Đồng! EM đây rồi! Có biết tôi tìm em lâu lắm không?-Anh mơ mơ màng màng ôm trằm lấy cô, thật chặt kéo vào trong lòng.

-Tổng giám đốc! Buông ra! Thả tôi ra...- cô ra sức đẩy nhưng sức lực yếu ớt của cô chỉ thuộc dạng con mèo thôi làm sao chống được thân hình con voi của anh.

-Đừng gọi tôi là tổng giám đốc! Tôi gét em gọi như vậy-anh gắt lên vòng tay càng siết chặt hơn.

-Anh say rồi!Tổng giám đốc!-cô cố với tay khép cánh cửa lại,ở đây là khu trọ tập thể cô không muốn gây tai tiếng ở đây.

Cô cố gắng đỡ cái thân hình vạm vỡ to gấp đôi mình vào trong, thả anh nằm xuống giường, thoát ra khỏi vòng ôm của anh và thở hổn hển.

Anh say đến mất kiểm soát ...miệng liên tục nói nhảm cái gì đó cô không quan tâm.

-Tổng giám đốc! Anh,..- cô cúi xuống với cái gối nâng đầu anh dậy, nhìn anh bây giờ thật mất hình tượng, cúc áo sơ mi đen mở ra gần hết, để lộ ra bờ ngực vững chắc, khiến cô đỏ mặt.

Trong lúc mê man say anh nghe thấy giọng cô gọi, bất giác mở mắt nhìn,lúc này cô đang nâng đầu kê gối cho anh. Anh dơ tay ôm lấy thân hình cô kéo xuống.

Cô bất ngờ đập mạnh vào bờ ngực vững chắc kia, có chút hoảng sợ.

-Buông ra ! Tổng giám đốc! Anh mau thả tôi ra mau...- cô chống hai tay ra sức đẩy dụa

Anh ngược lại càng ôm chặt cô hơn,nhất quyết không buông, lật ngược lại nằm đè lên cô, cúi đầu xuống thấp hơn.

Cô mở to mắt nhìn anh hoảng hốt không nói thành lời.

-Tổng giám đốc! Cầu xin anh thả tôi ra.

-Đừng kêu thế nữa ... tên tôi là HIẾU THIÊN! Em chưa hề kêu tên tôi dù chỉ 1 lần... Tôi sẽ bắt em trả giá vì bắt tôi nhớ và yêu nhiều đến vậy.

Nói rồi anh cúi thấp hơn, mãnh liệt hôn lên bờ môi bướng bỉnh của cô, bàn tay mạnh mẽ xé mạnh một cái chiếc váy ngủ rách "Xoat" để lộ ra mảng da thịt đẹp mê người, trắng không tì vết sau lưng cô. Cô kinh hoàng dẫy dụa, nước mắt ướt đầm bờ mi, đây là lần đầu tiên cô khóc sau bao năm qua, nước mắt uất nhục.Cô với tay và cầm lấy một vật trên bànbeen đầu giường , đó chính là chiếc khung ảnh bằng đồng có hình Bảg Di.

"BỐP'

Từng giọt chất lỏng màu đỏ nhỏ giọt xuống ngực cô...tí tách...

-Em nữ sao?- anh trợn mắt nhìn cô rồi ngất xỉu gục lên cô.

Lúc này cô mới vội vàng hắt anh ra, đứng dậy và sợ hãi cầm khung ảnh của Băng Di. cô không hề có ý đánh mạnh thế đâu. vội vàng gọi xe cấp cứu và đưa anh vào viện. Đây là lần đầu tiên cô sợ hãi thế này sau bao năm qua, nhìn anh bất chợt tìm cô đau nhói, khó hiểu.

3. Chương 3

Bệnh viện thành phố...

Anh nhíu mày và nhắm mắt vài cái mới thích ứng được ánh sáng từ ngoài cửa sổ rọi vào,.

-Hiếu Thiên ! Con đỡ hơn chưa?

Liếc mắt qua bên cạnh là gương mặt lo âu của một người phụ nữ. Từng nét chán gét hiện lên trên khuôn mặt anh ...

-Bà ở đây làm gì?

-Mẹ!

-Ra ngoài! Không phiền bà quan tâm...

Anh nhắm mắt quay sang hướng khác, anh không muốn gặp bà, anh hận không thể đem hết tội孽 năm xưa phải chịu trả lại cho bà. Năm xưa bà không chút bận lòng bỏ rơi anh mà đi, anh lớn lên chỉ có ba mà không có mẹ. Bây giờ cho dù bà có quay lại nói bù đắp cho anh anh cũng không cần.

-Con vẫn giận mẹ!?- bà không thể trách anh được, hôm qua bà về nước thăm người bạn bị bệnh nặng, đúng lúc thấy anh bị thương bất tỉnh đưa vào phòng cấp cứu nên vào thăm.

-RA khỏi đây!- anh quát lên giận dữ, anh không nhớ vì sao mình ở đây và bên cạnh lại là bà ta. Anh mơ màng nhớ lại chuyện tối qua lúc đó anh thực sự mất kiểm soát mới làm vậy, chắc cô rất sợ, giờ cô đang ở đâu///???

-Được ! Mẹ đi! Mẹ sẽ quay trở lại thăm con...

-Không cần!

Anh đáp vội bằng thái độ thờ ơ bất cần, thực chất không muốn tha thứ cho người mẹ này.

><><>

Cầm di động bên bàn lên gọi cho quản gia Ngô... một lát sau có người bắt máy.

-Alo! Đến bệnh viện thành phố đưa tôi về...

Anh cúp máy mà không kịp để bên kia có cơ hội hỏi thêm bất cứ điều gì. Anh không thích ở cái nơi này thêm một giây nào nữa. Cô giám đánh anh thì quả thật là rất to gan, anh sẽ cho cô biết hậu quả của sự bướng bỉnh.

><><>

Hôm nay cô đi làm mà lòng thấy thấp thỏm không yên, không biết anh có sao không nữa, dù sao cũng là lỗi do cô.

Cốc ...cốc...

- Mời vào! Cửa không khóa!- cô cất giọng nhỏ nhẹ.

Người bên ngoài đẩy cửa bước vào...là một chàng trai cao to không kém anh là mấy, mặc một bộ âu phục phá cách , anh cười tươi khi nhìn thấy cô. Khuôn mặt anh ta đẹp rạng ngời như ánh dương khiến cô đỏ mặt.

- Cho hỏi anh muốn tìm ai?-cô đứng dậy cúi chào theo phép lịch sự.

- Tổng giám đốc của em!-anh nhìn cô thầm đánh giá. Cô rất đẹp, nét đẹp của cô gái trắng tròn, không ngờ Hiếu Thiên lại có cô thư kí riêng trẻ tuổi và đẹp đến vậy.- Tôi là Thái Lăng. Bạn của Tổng giám đốc!

- À! Hôm nay giám đốc nghỉ ốm!- cô cúi đầu thông báo.

- Oh my god! Tôi định mang bất ngờ cho nó mà nó không có ở đây, đành phải thông báo trước 1tiếng vậy!- Anh thốt lên rồi cho tay vào túi lấy điện thoại gọi cho Hiếu Thiên.

Đầu dây bên kia có dấu hiệu bắt máy... Chưa để cho anh lên tiếng Thái Lăng đã hét.

- Thằng quý! Mà đang ở đâu?

- Ở nhà!- đầu dây bên kia đáp gọn như thể đã quen cách nói chuyện này của anh.

- Oki! Chuẩn bị đón khách quý!- Thái Lăng cười toe như angelic!

Cúp máy anh nhìn qua người cô một ý nghĩ chọc phá nổi lên trong đầu, mỉm cười thích thú, anh cầm tay cô dắt đi.

- Cho tôi mượn em 1 ngày!

Cô khó hiểu nhưng vẫn không thể thốt lên thành lời được, cô không có cơ hội từ chối...

- Nhưng tôi đang trong giờ làm!

- Yên tâm! Không ai dám đuổi việc em!

Cô bị anh bắt ra xe trước bao ánh mắt xăm xoi của mọi người.

Sau hai tiếng ngồi chờ đến buồn ngủ ở tiệm spa and salon nổi tiếng nhất thành phố. Bây giờ anh lại tỉnh táo khi nhìn tác phẩm và thành quả, công sức ngồi đợi của anh quả là đáng!

- Oh my god! Tuyệt vời!

Anh chợt thốt lên trong vô thức, đứng hình mất vài phút...

Băng Đồng mặc một chiếc váy màu tím đen, cổ tròn hơi rộng một chút, áo tay bông và dài, ở phía cổ tay có hơi xòe một chút được đính ren đen khá cầu kì, phần eo được ôm lại nhờ dây lụa to thắt thành hình nơ ở phía sau. Chiếc váy ngắn trên đầu gối , 3 tầng và mỗi tầng đều được gắn ren đen cầu kì, tỉ mỉ, bên trong váy là những lớp vải màu đen mỏng để cho váy bông bênh đẹp hơn, đằng sau lưng được khoét khá rộng , để lộ ra tấm lưng trắng nõn nà không chút tì vết của cô. Trước ngực là một bông hoa hồng làm bằng lụa đen rất đẹp và công phu, cẩn thận , chân đi giày cao gót 10 phân có quai, để nhỏ, ở chỗ quai được đính một bông hồng đen làm bằng kim cương nguyên chất long lanh khi ánh sáng chiếu vào. Mái tóc dài búi gọn tự nhiên, hai bên mai loăn xoăn thả tự nhiên, chiếc kẹp hình gương miện gắn đá lung linh kẹp lên trên. Khuôn mặt đẹp không cần dùng phấn, mắt kẻ viền sắc nét làm nó to tròn hơn, hai hàng mi dài cong tự nhiên mà không cần mi giả, môi tô chút son bóng khiến cho cô quyến rũ hơn bao giờ hết. Bộ dáng này rất hợp với cô, rất fung đông lòng người.

- Đi thôi!

Sau khi đưa thẻ cho nhân viên đi thanh toán tiền xong anh bước đến kéo cô dẫn đi. Cô mặc dù thắc mắc nhưng cũng không hỏi nhiều.

Thái Lăng lái xe đưa vô đến một tòa nhà biệt thự rộng lớn như một đơn trang, ở đây cảnh vật đều thơ mộng và hữu tình, tất cả đều là tại hóa ban tặng, đây là lần đầu tiên cô được tận mắt thấy một nơi như vậy. Cho xe lăn bánh vào trong gara, anh đỗ lại mở cửa xe bước ra, chạy sang mở cửa xe cho cô bước ra

“Haha! Hiếu Thiên! Mình sẽ cho cậu biết thế nào là sướng người trước mỹ nữ, trước kia cậu coi như không thấy họ thì giờ mình chờ xem cậu còn làm nơ được không trước một nàng tiên thế này!” Anh cười thầm.

-Chào Thái Thiếu gia!Chào tiểu thư!-Hai hàng người giúp việc cung kính đón chào. Người lamài cũng quen anh như con cháu trong nhà vậy.

-Được rồi! Hiếu Thiên đâu?-Anh quá nhàn chán với cách nghênh đón này, lại là trò của thằng bạn anh đây mà.

-Dạ! Thiếu gia ở trong phòng tầng hai ạ!-Quản gia Ngô cung kính thưa, mắt hơi liếc sang cô, đây là lần đầu ông nhìn một cô gái đẹp như vậy từ khi mẹ anh bỏ đi! Cô gái này so với mẹ anh đẹp hơn rất nhiều...

-Không cần theo,làm việc đi!-Anh phẩy tay ra lệnh rồi mỉm cười tinh quái khoác vai kéo cô lên cầu thang chính.

Lý do anh phải trang điểm lại cho cô là do người hầu ở đây coi thường cô, anh muốn cô phải giống một vị tiểu thư đài cát, đi bên cạnh anh thì phải lộng lẫy chút.

Đứng trước cửa phòng Hiếu Thiên,Thái Lăng cười gian xảo nhìn cánh cửa phòng,ghé tai cô nói nhỏ vài lời.

-Em vặn cửa vào trước anh sang chào bác trai cái đã, vào trước nhé!

Anh vờ bỏ đi, nở một nụ cười gian xảo...để xem phản ứng của anh thế nào khi nhìn thấy cô thư kí xinh đẹp xuất hiện trong bộ dạng này... Khà khà?!!

“Hiếu Thiên cậu thua rồi!”

Cô một mình đứng trước cửa phòng anh,chỉ cần đẩy cửa là có thể biết tình trạng anh bây giờ. Nghĩ đến anh cô lại nghĩ đến việc xảy ra tối hôm qua, khi nghe đến anh nói tên thật của anh, cô thừa nhận đã dao động hơi nhói ở tim. Đã 11 năm không gặp mà giờ cô lại gặp anh trong hoàn cảnh này, thật là éo le . 11 năm trước anh luôn đối xử tốt với cô, mặc dù không muốn thừa nhận cô có để ý đến anh.

Hiện tại cô đang phân vân không biết có lên vào hay không?

Đứng một hồi suy nghĩ cuối cùng cô cũng quyết định đẩy cửa đi vào. Anh đang nằm ngủ ngon lành, cô đẩy cửa bước vào cũng không hay. Thấy anh đang ngủ cô không có ý định đánh thức anh nên lẳng lặng quay lại vặn nắm khóa cửa định đi ra.

Cô giật mình cửa đã bị khóa ở ngoài không mở được, nếu cô la nên anh sẽ tỉnh, giờ biết làm sao?

Nhìn quanh căn phòng màu tối huyền bí, từ vật dụng nhỏ nhất cũng màu đen, nhưng có điều căn phòng lại rất rộng , đèn mở sáng trưng. Mắt cô chạm vào một khung hình khổ lớn treo trên tường. Đây chẳng phải hình của cô sao? Sao anh lại có nó? Trong hình là một cô bé gái tầm 8tuổi ngồi im lặng ở vườn sau cô nhi viện, ánh mắt buồn rầu nhìn vào khoảng không vô vọng, ánh nắng chiều xuống khiến cho cô buồn lại cô đơn...

- Bằng Đồng?

Mãi mê nhìn cô bị giật mình bởi tiếng nói trầm ấm...

Quay sang nhìn cô nhận ra anh đã tỉnh giấc và đang nhìn cô chăm chăm , thắc mắc.

-Em làm gì ở đây ? Ăn mặc kiểu gì đây?-Anh nhìn cô từ trên xuống dưới, theo như anh nhận xét thì có thể nói là đẹp vô cùng, nhưng đây không phải cô của ngày thường.

-Là anh ấy!- Cô chỉ tay ra hướng ngoài, khuôn mặt hơi đỏ vì ngượng.

-Ai? Thái Lăng hả?-Anh thắc mắc!

Cô im lặng không đáp, vì anh ta đã mang cô ra làm trò cười cho anh xem.

-Tôi muốn về công ty!- Cô rụt rè cuối cùng lên tiếng.

-Em có thể về! Tôi đâu ép em phải ở lại...- Anh quay đi không nhìn cô nữa , anh lại nhớ tới chuyện hôm qua.

-Nhưng...cửa khóa rồi!- Cô nhìn cửa bậm môi nói bằng chất giọng thản nhiên không biểu lộ sắc thái.

-Lại là trò của thằng quỷ này đây!

Anh liếc mắt qua cánh cửa phòng, ánh mắt vẫn lèntia giận dữ. Cầm di động lên anh gọi vào danh bạ.

-” Alô!”- đầu dây bên kia nghe máy.

- Tôi cho cậu 3 phút mở cửa phòng mau!- anh quát lên giận dữ.

- Thế nào! Nhìn thấy người đẹp mà không thấy xúc động muốn cảm ơn mình àk?”

- Cậu còn 2 phút!- anh lạnh lùng thông báo không quan tâm đến trò đùa cợt của Thái Lăng

-“Đừng nóng! Đừng nóng!”

- 1 phút!-anh vẫn kiên định thông báo.- Mở!

- ” Cửa đâu có khóa! Mình đang ở nhà mình rồi!hehe!”

Anh hất chân nhảy phóc xuống đất, cầm nắm khóa cửa vặn thử. Đúng là cửa không hề khóa!

- ” Thế nào? Món quà mình tặng cậu, cậu thích chứ?”

- Thích cái con khỉ! Chờ tôi xử lí cậu thế nào!

Anh cúp máy và quay lại nhìn cô, chẳng lẽ để cô trong bộ dạng này về công ty, anh đi đến khuôn mặt vẫn còn giận dữ, cầm tay cô dẫn đi.

- Anh đưa em về! Em có bị ngốc không mà nghe lời cậu ta! Thật là...- anh dẫn cô xuống nhà trong sự tò mò của đám người làm.

Cô cảm thấy mình giống một con hề đang làm trò cười cho thiên hạ. Cô bị kéo tới kéo lùi mà không biết làm gì nữa, vốn không ưa thắc mắc hay nói nhiều...

Hiếu Thiên giận dữ trước cách cư xử giữ khoảng cách của cô. Cô thực sự giỏi làm anh tức chết, cô ngốc thật hay giả ngốc... Anh không biết...

Vậy là hôm nay cô không làm được việc gì có nghĩa lười biếng nằm úp mặt xuống giường không muốn suy nghĩ thêm nữa. Thở dài một chút cô ngẩng mặt lên vô tình nhìn thấy tấm hình của Băng Di, đây là tấm hình Băng Di chụp lúc 2 tuổi. Cô đưa tay cầm tấm hình, vuốt ve khuôn mặt bụ bẫm của Băng Di, quá hồn nhiên trong sáng.

- Chị hai xin lỗi vì đã không bảo vệ được em! Giờ em thế nào? Chị nhớ em!

Cô không thể khóc, nước mắt cũng không thể rơi được, ánh mắt long lanh chan chứa tình cảm này chỉ dành cho Băng Di thôi, cô rất nhớ Băng Di, nhớ đến phát điên. Nếu được gặp lại em gái mình, cô nguyện cho nó tắt cả những gì cô có để bù đắp tình cảm cho nó.

- Ngủ ngon.- cô mỉm cười yếu ớt, đây là lần đầu tiên cô mỉm cười sau bao nhiêu năm, nụ cười đó cũng chỉ dành cho Băng Di mà thôi, hiện tại chưa có người thứ hai. Nhắm mắt cô nhớ lại chuyện đã qua...

[...]

- Con ranh! Mày dám ngồi ở ghế của bọn tao hả?-Lại là lũ trẻ cá biệt trong cô nhi viện.

-Nè mày có nghe thấy gì không hả? Đồ điên!-Tiếng sỉ nhục liên tiếp khiến nó khó chịu.

Nó vẫn ngồi im, tay ôm con gấu bông anh tặng!

-Mày lì hả? Này thì lì lợm này! -Giọng nói chanh chua của một con bé đánh đá.

“Bốp!”

Má trái nó đau rát, ửng hồng hằn năm đầu ngón tay.

Nó vẫn không biểu lộ sắc thái.

Đánh chết nó đi! Để xem hôm nay thiếu gia còn đến cứu nó không?

Cả đám trẻ lao vào xô sát, giẫm đạp nên người nó, nó lại lại phải chịu thêm một trận đánh roi nữa đau, rất đau, cảm giác tê dại toàn thân.

“Đúng giờ anh ở đâu? Sao lúc em cần, anh lại biến mất như vậy? Hiếu Thiên đến cứu em.. Em đau quá!”

Lúc đó nó nhớ anh nhiều lắm, anh luôn quan tâm nó mà giờ lại bỏ nó lại một mình?

....]]

Những giấc mộng chập chờn bữa vậy lấy cô.

4. Chương 4

Cô thi đỗ vào một trường đại học danh tiếng, tiền học phí phải trả rất cao. Theo lịch thì cô chỉ phải đi làm ca 2 theo lời anh nói, buổi sáng vẫn lên lớp như bình thường.

Lúc này cô bắt đầu vào giờ làm, vừa mới kết thúc giờ học ở trường cô đã chạy nhanh đến công ty, bữa trưa cũng chỉ có chút đồ ăn nhanh thiếu dinh dưỡng, nhìn cô gầy gò xanh xao, anh cảm thấy đau lòng.

” Tiểu Đồng! Xin lỗi anh không thể nhìn em như thế này mãi được!”

Tất nhiên anh có cách làm của riêng anh

.. Chỉ sợ nếu một ngày cô biết được sẽ hận anh. Nhưng chỉ còn một cách như vậy...

Thái Lăng cũng bớt chơi bời và chăm chỉ đi làm , anh tiếp quản chức vụ giám đốc tập đoàn. Mặc dù là bạn thân nhưng giữa anh và Hiếu Thiên luôn có cái gì đó vô hình khiến anh sợ hãi.

- Người đẹp! Em ăn cái này thay bữa chưa ak? - Thái Lăng tranh thủ giờ nghỉ chưa tạt qua phòng của hai người kiểm chuyện chọc phá.

- Ừm!- cô đáp theo phép lịch sự, tay vẫn cầm bánh ngọt ăn từ tốn, mặt lạnh không biểu lộ cảm xúc.

- Haixzzz!!! Em không có gì để nói với anh sao? Chừ mấy từ nhảm chán kia ra nhé!-anh đang cố tạo không khí vui vẻ nhưng ở đây còn có hai con người lạnh lùng như nhau nên anh hết cách, anh không dám chọc phá Hiếu Thiên nên chuyển sang cô.

- Cậu ra khỏi phòng trước khi tôi ra tay!- anh im lặng chăm chú làm việc này giờ cuối cùng cũng mở miệng vàng ngọc thốt ra câu nghiêm khắc, khiến người khác có cảm giác bức bách, run sợ...

Từ khi nào mà Hiếu Thiên bạn anh càng lãnh khốc và đáng sợ như vậy? Lí do ở đâu mà ra?

- Thôi được! Mình đi! Oki!

Thái Lăng kiểm bài chuẩn lẹ, anh sợ cách hành xử của Hiếu Thiên vô cùng.

.

Lúc này trong phòng chỉ còn hai người không khí lại chở về im lặng, đến ngạt thở.

- Ngày mai chuẩn bị theo tôi đi công tác.

Anh lạnh lùng thông báo , không hề quay sang nhìn biểu hiện của cô. Anh muốn tranh thủ chuyến đi công tác lần này giải quyết nhanh gọn chuyện hai người.

Cô yên lặng không trả lời, đó là bản phận , coi như cô phải suy nghĩ, chăm chỉ hơn chút để tập trung học cho kịp bạn bè trong lớp.

- Chiều theo tôi tới một nơi! Giờ tiếp tục làm việc đi!- anh nói, tay vẫn lia trên bàn phím.

Cô vẫn im lặng lắng nghe, có chút dè phòng với anh, cô không muốn nghĩ lại chuyện cũ.

- Tôi còn phải đi học!

Cô nhẹ giọng thông báo.

Đây chỉ là cái cớ?

Anh nhìn cô nở một nụ cười lạnh, đáp lại bằng chất giọng trầm như đã lắng được thóp của cô. Anh hiểu cô đang nghĩ gì. Cô muốn tránh anh

.Bằng Đồng biết nói thế nào thì quyết định của anh cũng không thay đổi, cô thật sự không nắm bắt hết suy nghĩ và con người của anh. Nghiêm túc tập trung vào công việc cô tạm gác mở suy nghĩ vớ vẩn kia lại.

Anh cũng không chú ý cô nữa, quay về công việc để cả hai tự nhiên hơn

...

.

Theo như đã nói, cô phải theo anh đến một nơi, cô nghĩ chắc chỉ là đi kí hợp đồng ở đâu đó thôi nhưng khi đến nơi rồi cô mới biết là sai lầm.

Lúc này đây cô đang đứng trong một shop thời trang có tên Perfect-Shop...

Nhân viên bán hàng mang ra một đồng hồ đặt trước mặt cô, từ sau vụ chọc phá của Thái Lăng giờ cô có chút đề phòng, quay sang nhìn anh khó hiểu.

- Thử đi!

Anh nhìn cô nở nụ cười nói ngắn gọn...

Cô vẫn nhìn anh, không có bất cứ hành động nào cho thấy cô sẽ làm theo lời anh... Cô nhìn đồng hồ trước mặt, ít cũng vài chục bộ sao cô thử hết.

Thấy phản ứng không mấy hợp tác của cô anh nở nụ cười lạnh khiến cho các nhân viên nữ ở đây tí thì ngất vì nụ cười của anh quá đẹp và sáng chói.

Anh không quan tâm đưa tay thân mật kéo cô vào lòng, ghé tai cô nói nhỏ đủ mình cô nghe thấy...

- " Em còn đợi tôi giúp em?"

Khuôn mặt cô đột nhiên biến sắc sang màu hồng, ngượng ngùng, đẩy anh ra, lúng túng vờ vội một vài bộ chạy vào trong.

Nhưng nhân viên ở đây ai không biết Hiếu Thiên, anh thế nào? Chưa ai hiểu rõ,, trong mắt họ chỉ biết đến anh là người không thích đùa quá chớn.

Lần lượt thử hết bộ này đến bộ khác không bỏ qua bộ nào, cô mệt mỏi ngồi dựa vào sofa, mồ hôi lấm tấm trên trán, mặc dù máy lạnh trong shop hoạt động tối đa.

- Một sao?

Đưa tay lau mồ hôi trên trán cho cô anh mỉm cười , động tác vô cùng ôn nhu.

Cô chỉ khẽ gật đầu, ánh mắt mệt mỏi khép lại, tự dừng hành động của người đàn ông này lại nhẹ nhàng ôn nhu quan tâm khiến cô có chút không thích ứng kịp.

- Gợi lại hết những gì cô ấy đã chạm vào!

Quay ra nhân viên bán hàng anh ra lệnh.

- Dạ! Thưa Trần thiếu gia!- cô nhân viên cúi đầu thưa và thu dọn hết đồng hồ mang đi thanh toán.

Toàn bộ được mang đến Trần gia... Cô cũng không buồn hỏi làm gì, đúng hơn là cô không quan tâm anh muốn làm gì...

Anh nhìn đồng hồ bay giờ đã quá giờ tan sở, anh không muốn quay lại công ty nữa mà lái xe đến một nhà hàng cách đó không xa .

Cô ngạc nhiên nhìn bằng hiệu phía trên , anh đưa cô tới đây làm gì?

- Trần thiếu gia!- cô suy nghĩ một lát rồi theo anh ra khỏi xe.

Anh hơi chột dạ khi nghe cách xưng hô khách sáo giữ khoảng cách của cô, quay sang nhắc nhở cô:

-Gọi anh là Hiếu Thiên!

-Tôi muốn về!- Cô không quan tâm, cô thấy mình không thích hợp với nơi này.

Ăn tối xong tôi đưa em về!- Anh bước tới khoác vai cô dẫn vào.

Giật mình trước cử chỉ quá mức thân mật này cô cố tách ra khỏi vòng tay anh, nhưng vòng tay rắn chắc càng xiết chặt hơn, một chút ầm ập vụt qua trong tâm trí cô.

Tự dưng cô thấy mình với anh như đôi tình nhân đang hẹn hò, cùng đi mua sắm, cùng ăn cơm...Lắc đầu cho suy nghĩ vớ vẩn ra khỏi đầu. Cô không thể yêu thêm ai hết và đón đầu như thế là quá đủ.

.....

Đây là lần đầu cô cùng anh đi công tác, không quá vất vả như cô nghĩ, chỉ là quá xa so với trí tưởng tượng của cô, giờ cô đang đặt chân xuống nước Mỹ, nằm bên kia địa cầu.

Hai người được sắp xếp ở lại một khách sạn 5 sao cạnh bờ biển. Chuyến công tác lần này phải gần một tháng mới xong. Ở đây anh có hẳn một trang viên nhưng đợi khi kí kết xong hợp đồng anh mới dẫn cô về đó được, hiện tại ở khách sạn vẫn thoải mái hơn với cô.

- Sao chỉ có một phòng?!

Cô thắc mắc khi nhận ra một sự thật đau lòng, anh chỉ thuê một phòng.

- Đây là khách sạn có tiếng nên lượng khách đến thuê phòng nhiều vô kể, lúc nào cũng trong tình trạng hết phòng. Tôi và em đến đúng lúc chỉ còn một phòng vip duy nhất, không lẽ em muốn ngủ ở phòng bình thường?- anh cởi áo vest quăng lên ghế sofa rồi giải thích cho cô bằng giọng ôn nhu.

- Tôi ở phòng bình thường!- cô thà ở phòng bình thường còn hơn ở một chỗ với anh.

- Được!-anh cầm di động lên gọi cho bộ phận lễ tân.

Có dấu hiệu bắt máy...

-" Chúng tôi có thể giúp gì cho quý khách?"

- Tôi muốn đặt một phòng bình thường.

-" Ngài đợi một lát!"

Anh kiên nhẫn chờ, cố ý kích loa cho cô nghe thấy.

- " Dạ thưa ông! Ban này còn một phòng nhưng đã có người đặt trước rồi ạ!" - giọng nói áy náy của nhân viên vang lên bên đầu dây.

- Uhm!- Anh ngắt máy quay sang cô nhún vai.

- Em đã nghe rõ chưa?

Cô đương nhiên đã nghe thấy hết, có chút sợ khi nghĩ đến việc ở cùng một chỗ với anh.

.....

Sau khi dùng bữa tối ở đây xong, cô bắt đầu công việc soạn thảo hợp đồng cho việc kí kết sắp tới giữa hai bên. Anh tranh thủ tắm trước rồi ngồi thưởng thức ly cafe cô pha ở phòng khách, bộ đồ ngủ màu xanh thẫm làm bằng lụa thắt đai đen khiến anh cao quý vài phần, cổ áo rộng không đủ che hết khuôn ngực săn chắc kia.

Anh liếc nhìn đáng vẻ nhỏ bé đang tập trung vào công việc của cô. Anh hận bản thân vì ở gần cô mà không thể ôm cô vỗ về yêu thương.

- Mau đi tắm sớm rồi nghỉ ngơi sớm đi!

Anh nhìn cô buông một câu quan tâm, nhưng cô nghe như câu ra lệnh, chả lẽ anh còn có quyền này với nhân viên sao?

- Tôi đang làm!-tay vẫn lia trên màn hình máy tính, cô không quay lại nhìn , mà đáp lại.

Anh phát bực với cái kiểu ương bướng của cô, đặt tách coffe anh đứng dậy đi đến trước mặt cô, cúi người nhìn thẳng vào mắt cô, ánh mắt màu hổ phách sâu thẳm khiến cô có chút giật mình, một tia sợ hãi dâng lên. Đối với cái kiểu ương bướng của cô anh chỉ có một cách...

- Anh...

Lời chưa thốt ra khỏi miệng đã bị anh bịt miệng nuốt vào...anh đang hôn cô?!

Cô đẩy mạnh anh ra lấy tay chùi môi,...

- Tôi giúp em!

Thấy thái độ ngoan cố của cô, anh càng muốn chêu chọc hơn, rất buồn cười nhưng anh không muốn mất hình tượng trước mặt cô nên cố nhịn.

- Không cần!- cô đứng dậy vội lấy đồ đi tắm.

Anh nhìn theo sau cô và lắc đầu cười phì, anh chỉ làm cho cô sợ mà ngoan ngoãn thôi chứ anh không có ý gì khác. Anh vẫn nhớ vết thương trên đầu mình do ai gây ra, đợi sau này anh sẽ chà cả gốc lẫn lá.

Màn đêm đã buông xuống thật rồi, đứng ở vị trí của anh là tầng 23 của khách sạn, nhìn qua lớp kính trong suốt có thể thấy được toàn cảnh thành phố lung linh, phía bên là biển vỗ dạt dào từng đợt sóng.

Có tiếng bước chân sột soạt đằng sau, anh bất giác quay lại phát hiện ra cô đã tắm xong, hiện tại cô đang mặc một chiếc váy lụa mềm mỏng không cô còn quyến rũ hơn, cô cách anh rất gần đủ để anh ngửi thấy mùi sữa tắm mê hoặc từ cô.

Không quan tâm đến ánh nhìn của anh cô tiến lên đứng cạnh anh, ánh mắt nhìn theo hướng anh vừa nhìn.

- Em cũng thích ngắm cảnh đêm?

Nhìn theo hướng cô nhìn anh hỏi ...

- Cũng có lẽ ...- cô chỉ nói nhỏ, mắt vẫn theo dõi hướng nào đó.

- Lúc ở cô nhi viện, em...

- Đừng nhắc đến nơi đó nữa!- không để anh nói hết cô đã cắt ngang như thể không muốn ai nhắc đến nó nữa.

- Ủ! Tôi chỉ muốn biết sau khi tôi đi em sống thế nào thôi!- anh vẫn nói tiếp.

- Tôi vẫn như trước! Không phiền anh quan tâm!- cô rất gét phải nhớ lại lúc đó, lúc sống một mình cô đơn ở cái chốn đó.

Anh bất ngờ quay sang vòng tay ôm cô vào lòng, anh hận không thể đem cô giáo huấn một trận, anh đã nhớ cô biết bao, càng nhớ càng yêu. Trong lòng anh chỉ có mình cô, cả đời này cũng chỉ có mình cô, vậy mà cô thì sao... Ngay cả đứng trước mặt anh cùng nói chuyện cô cũng không nhận ra anh. Cô thật vô tâm.

Cô bất ngờ bị ôm nên muốn thoát khỏi vòng ôm chặt kia.

- Xin lỗi vì đi không lời từ biệt!

Anh ghé tai cô nói nhỏ, lời nói của anh làm cô bất động, không còn sức phản kháng mặc anh ôm.

Cô mặc kệ tất cả, dù sao cũng đã qua rồi, cô không muốn để bụng nữa, anh cần gì phải hạ mình xin lỗi cô? Cô vẫn coi anh là bạn.

Anh ôm cô thật chặt để cảm nhận từng nhịp đập trái tim cô, trầm ổn? Không rộn ràng như trái tim của anh. Cô đúng là vô tâm thật sự. Anh thắc mắc trong tim cô có hình bóng của anh không???

.....

5. Chương 5

Anh vẫn tận dụng thời gian này để giải quyết việc chính ở trong nước, lí do anh ép cô đi cùng lần này. Cô thì chỉ chuyên tâm vào công việc, tuyệt đối không để tình cảm xen vào công việc, đối với anh đã có chút quen thuộc nhưng cô vẫn giữ ình một khoảng cách nhất định.

- Trần thiếu gia!- Cô cầm một tập tài liệu đặt trước bàn làm việc của anh.

- Xong rồi?- anh ngẩng mặt nhìn cô, mỉm cười ôn nhu. Cô chỉ tiện thể gặt nhẹ đầu, mặt không chút biểu cảm, cô cũng không dám nhìn thẳng mặt anh.

-Em muốn đi dạo cùng tôi chứ?- anh đẩy ghế đứng dậy nhìn cô.

-Ukm!- cô gặt đầu, dù sao cũng muốn thư giãn một chút.

Anh không để ý biểu hiện của cô mà vòng tay khoác vai cô dẫn đi, cô bị hành động thân mật quá mức này làm mất tự nhiên.

- Trần thiếu gia! Anh làm ơn buông tay!

Cô lách qua vòng tay anh, dù sao quan hệ của hai người cũng chỉ là cấp trên cấp dưới nếu để người khác trông thấy sẽ không hay.

Anh thu tay lại đút vào túi quần , có chút không vui. Hai người đi bộ bên bờ biển, cùng ngắm cảnh biển chiều, cảm giác bình yên. Đằng xa cũng có vài người nước ngoài đi dạo như họ.

- Em thích ở đây chứ?- anh lên tiếng phá vỡ bầu không khí yên lặng này.

Cô không trả lời chỉ vòng tay trước ngực và nhìn về phía trước.

Anh quay sang nhìn cô, gió biển thổi nhẹ làm mái tóc cô bay bay rối loạn, tà váy khê bay mơn chớn đôi chân dài của cô.

- Em đối với anh có nhất thiết phải giữ khoảng cách đến thế không?- Anh cầm tay cô kéo lại.

Ngước mắt nhìn anh sau đó rất nhanh cúi đầu nhìn chân. Cô cố tình lảng tránh..

- Anh biết em có rất nhiều tâm sự! Sao em không nói vanh!

Anh cảm thấy bức bối trước thái độ của cô.

Cô nhìn anh thản nhiên như không.

- Anh đáng tin?

- Rốt cuộc tình cảm anh dành cho em em có quan tâm không!/? Em biết từ khi gặp em anh đã muốn bảo vệ em. Emỡ làm ngơ vậy sao?!

Anh cầ cầm nên để anh nhìn và đối mặt với nhau.

- Đừng nói nữa! Tôi không muốn nghe!- cô đẩy anh ra. - Cô đẩy anh ra và quay bước bỏ đi.

- Anh nhìn theo cô gái nhỏ bé đang cố tình trốn tránh anh, cũng như chốn tránh tình cảm của anh.

.....

Hiếu Thiên lặng lẽ đi sau cô không nhanh không chậm theo chân cô.

Thoải được, anh không vội, cô không chấp nhận anh anh sẽ đợi. Nếu cô mãi vẫn trốn tránh anh sẽ có cách của riêng anh.

” Em đừng nghĩ sẽ thoát khỏi tôi! Cuộc đời này, em chỉ có hai lựa chọn một là yêu anh hai là yêu anh chọn đời. Cho dù em có chạy chốn đến chân trời góc bể anh cũng tìm được em...”

Gió thổi ngày một lớn mặt trời cũng đang lặn, những đợt sóng dạt dào vô bờ, nước biển dâng cao, sóng xô ướt chân cô. Cô cúi giầy cao sách trên tay nhẹ nhàng bước đi trên cát mịn. Cảm giác lạnh lạnh cùng hoàng hôn khiến cô hơi rùng mình, tà váy bay bay trong gió cảm giác cô đơn lại vây lấy cô.

Anh đứng từ phía xa nhìn cô im lặng như đang nghĩ gì đó. Thấy cô vòng tay ôm trước ngực anh biết cô lạnh, vì ở đây không phải phương Đông, anh biết cô thích ứng không kịp. Anh lắc đầu tiến tới bên cô , mang áo vest của mình cởi ra khoác cho cô.

Cô quay đầu lại nhìn câu ” cảm ơn”

- Lạnh đúng không? Về thôi!- anh ôn nhu nhắc nhở.

- Hoàng hôn đẹp!- cô đưa mắt nhìn về phía biển hơi ánh đỏ , màu mặt trời dần chìm xuống biển.

Anh cũng đứng bên cạnh và hướng mắt nhìn về hướng cô dõi theo.

- Em thích?

Cô không nói thêm...đôi khi im lặng là câu trả lời hoàn hảo cho cả hai. Lúc này nhìn hai người như đôi tình nhân mặn nồng.

Tự nhiên anh cũng muốn yên bình như thế này mãi mãi. Chỉ cần được ở bên cô mỗi ngày như thế này là đủ rồi.

.

Hai người sang đây đã một tuần mà chưa gặp mặt đối tác, nên lịch mấy ngày cuối cùng cũng có thời gian để gặp anh.

Lúc này anh đang có mặt cùng cô trong phòng họp công ty SM.

- Em sao vậy?- anh hỏi han khi thấy mặt cô có chút nhợt nhạt.

Cô lắc đầu rồi coi bản hợp đồng lần nữa trước khi kí kết với đối tác.

Anh nhìn qua là đoán ra ngay cô đang bị bệnh. Cô giấu đi sự quan tâm quá mức của mình.

Đúng lúc đó một người đàn ông đẩy cửa bước vào, đó là một người Tây chính gốc theo sau là một thanh niên trẻ đeo kính cận. Người này anh đã gặp qua, anh ta là thư kí của chủ tịch công ty SM.

- Hello!- chủ tịch tập đoàn SM lên tiếng trước, ông ta đưa tay chào.

Anh cũng nở nụ cười đưa tay chào lại, hai bàn tay nắm lấy rồi nhanh chóng buông ra.

- Mời ngồi!

- Mời!

Cô cũng im lặng ngồi xuống bên cạnh anh, đưa mắt liếc nhìn người đàn ông kia cô ngạc nhiên vì ông ta nói tiếng Trung rất chuẩn.

-Ồ! Ngài có cô thư kí thật xinh đẹp.!

Người đàn ông kia cũng chuyển sang nhìn cô nở nụ cười khen ngợi...cô gét bị nhìn kiểu này.

Anh cũng liếc nhìn cô một cách âu yếm rồi quay lại nói bằng giọng trầm ổn:

- Ngài quá khen!

- Được rồi! Chúng ta vào vấn đề chính nhé!

Người đàn ông kia nhận thấy sự không vui trong mắt anh nên nở nụ cười lịch lãm chuyển chủ đề khác.

Hai bên thảo luận về các điều khoản để cả hai đều có lợi. Anh thầm khen cô, bản hợp đồng này lợi nhiều hơn vẫn là bên anh, nhưng bên kia cũng không có ý kiến bất đồng xem như chấp nhận buổi kí kết rất thành công.

.

- Anh đưa tôi đi đâu?

Cô thắc mắc khi anh cho xe chạy theo hướng khác, đây đâu phải đường về khách sạn.

Anh đưa tay xoa đầu cô nở một nụ cười nửa miệng không đáp , đến nơi cô sẽ biết, hôm nay vất vả cho cô rồi.

Anh cho xe dừng lại trước một trang viên rộng lớn , cô che miệng lại ho sặc sụa, cô chưa để ý đến bên ngoài khung cảnh thế nào.

- Không sao chứ?- anh kéo cô lại chau mày hỏi.

Cô lắc đầu tránh ánh mắt của anh.

- Em sốt rồi!- anh một tay giữ gáy cô một tay đưa lên trán cô kiểm tra nhiệt độ.

- Không sao!- cô cố đẩy anh ra vì không quen cảm giác này.

- Ngồi im!

Anh đột nhiên nổi giận quát lên khiến cô giật mình không giám phản kháng. Cố kiềm nén lửa giận anh quay lại bấm còi xe liên tiếp.

Bíp...bíp ...bíp

Một lúc sau có hai người bảo vệ chạy ra mở cổng, cung kính cúi đầu chào anh, anh không để ý mở khóa xe cho xe lăn bánh vào trong. Lúc này cô mới để ý xe đang chạy vào con đường dài uốn lượn, hai bên là hai hàng hoa nở rộ, phía bên phải là vườn cây cảnh, bên trái là vườn cỏ trải dài cắt tĩa gọn gàng, còn có một tháp nước chảy nhân tạo; vào sau chút nữa là đài phun nước ười mấy tầng, cuối cùng xe của anh dừng lại trước tòa biệt thự cao 3 tầng nguy nga tráng lệ. Tòa nhà được xây dựng theo phong cách hiện đại kết hợp giữa phương Đông và phương Tây.

Có hai người bảo vệ chạy lại mở cửa xe cho anh và cô, anh nhanh chóng đi qua bên cô rồi cúi người nhắc bổng cô lên mang ra ngoài. Mặc kệ ánh nhìn của những người có mặt tại đây.

Cô ngượng ngùng đòi xuống...

-Thả tôi xuống! Tôi tự đi được...

Anh không để ý mà ngang nhiên mang cô vào trong. Cuối cùng không nhịn được tức giận lên tiếng đe dọa.

- Đủ rồi!

Tiếng gắt của anh, mang theo quyền lực uy hiếp làm cô có chút kinh hãi, im lặng mặc anh tùy ý mang đi. Từ khi nào mà cô trở thành người nhu nhược và sợ người đàn ông này như vậy?

- Anh bước vào cửa lớn, cùng lúc đó hai hàng người giúp việc cung kính cúi chào.

- Thiếu gia đã về!

Anh quay lại nhìn người đàn ông đứng tuổi sau lưng nói bằng giọng ra lệnh.

- Mang thuốc hạ sốt lên phòng cho tôi!-lại nhìn sang người phụ nữ đã già nhưng nghiêm trang phía bên-Quản gia Su! Bà cho người mang chút điểm tâm nên cho tôi.

Anh mang cô bước lên cầu thang lớn đi vào phòng anh. Cô không nói gì can bản người đã mệt vô cùng. Cô biết đây là nhà của anh, lúc trước có mơ cô cũng không nghĩ sẽ đứng trong một căn nhà đẹp đến vậy. Tự dưng cô thấy mình thực sự nhỏ bé như một hạt cát mà thôi. Nằm trong vòng tay anh được anh ôm chặt , cảm giác được quan tâm khiến cô ấm áp.

.

Đặt cô nằm xuống chiếc giường hình tròn lớn chải nhung mềm mại... Anh đưa tay kéo chăn đắp cho cô.

- Tổng giám đốc! Tôi muốn về khách sạn... Hành lý của tôi... Khụ...khụ...

- Hành lý sẽ có người mang tới!Em phải chú ý mình chứ!

Anh đưa tay vớt chiếc áo vest sang bàn trang điểm, tiện tay lới lỏng chiếc cà-vát ra, cúc áo cũng mở ra gần hết... Nhìn anh lúc này khác với anh thường ngày, bây giờ nhìn anh rất manly và có chút bất cần.

Cô nhìn quanh căn phòng đánh giá, thật quá mức tưởng tượng.

Căn phòng thiết kế có thẩm mỹ,.bên trái là phòng tắm và tủ quần áo , bên phải là bàn trang điểm và bàn máy tính

6. Chương 6

Màn đêm đã buông xuống thay thế cho ban ngày,cô đã ăn được một chút , uống thuốc và nằm nghỉ hết buổi chiều, đến giờ mới thức giấc, căn bản đã ổn.

Mở mắt quanh phòng đèn sáng trưng nhưng không thấy anh đâu cả. Một mõi ngời dậy , bước xuống giường bàn chân trần trực tiếp, tiếp xúc với đất lạnh làm cô hơi giật mình, ở đây đang là mùa hè nhưng nhiệt độ về đêm vẫn khá lạnh. Lê bước đến tủ để đồ, kéo cánh tủ lật tìm một bộ quần áo để tắm , trong tủ có đồ của anh và rất nhiều đồ phụ nữ, đa số váy và gấu mắc, hành lý của cô cũng được sắp gọn vào tủ. Cô cầm đại một chiếc váy ngủ màu ngà bằng satanh mỏng đẩy cửa vào phòng tắm.

Sau khi tắm xong, tinh thần có chút thư thái, dễ chịu hơn rất nhiều , cảm giác mệt cũng không còn nữa. Lúc này cô đang đứng ban công tầng hai, ngắm nhìn bầu trời đêm lung linh những vì sao, ở đây cách Trung Quốc nửa địa cầu, lúc này ở đó là ban ngày.

-Lạnh như vậy?Mặc thế này sẽ ốm nặng đấy!

Một vòng tay kéo cô vào lòng, ôm lấy cô từ sau lưng cô định đẩy ra nhưng không còn sức lực mà chống đối.

-Nhớ nhà!?-Anh ghé tai cô hỏi nhỏ, hít hà mùi hương sữa tắm từ người cô.

Cô im lặng không có ý đáp lại.

-Muốn tôi kể cho em nghe về gia đình chứ?- anh lại hỏi. Có những chuyện cô nên biết.

Cô chỉ gật đầu nhắm mắt hưởng thụ cảm giác ấm áp từ anh.

- Tôi là con lai! Ba tôi là người Trung Quốc, mẹ là người Việt Nam! Mẹ tôi là người mẫu nổi tiếng, sau nhiều lần đi diễn gặp ba tôi. Họ kết hôn nhưng sau này bà ấy đã bỏ tôi về nước, tiếp tục sự nghiệp. Tôi lớn lên không có sự chăm sóc của mẹ... Tôi đã mở rộng đầu tư kinh doanh ở mục đích là tìm mẹ. Vậy mà bà ấy không về...- đang kể thì anh cúi xuống nhìn cô lúc này đã phát hiện cô ngủ cực say....

Thở dài anh lắc đầu ngán ngẩm, cúi xuống bế cô vào phòng, đặt cô xuống giường, hôn nhẹ lên trán cô, rồi đứng dậy khép cửa ra ngoài.

.

Trong thư phòng anh nhẹ nhàng đặt khung ảnh xuống bàn. Trong khung ảnh là cô bé 8 tuổi mặc một bộ váy màu trắng đã cũ, ngồi trên chiếc ghế đá dưới cây anh đào đang độ nở rộ, khuôn mặt không biểu hiện tình cảm, môi nhỏ mím lại lì lợm mà đẹp tựa thiên thần , đặc biệt là đôi mắt đẹp vô hồn nhìn vào khoảng không trước mặt, mái tóc dài hơi xoăn kẹp một chiếc kẹp gấu đá long lanh dưới ánh nắng. Nếu ai nhìn vào sẽ tưởng như nhìn thấy một thiên thần lạc xuống trần gian. Chán nản vì không tìm được đường về....

” È...è...!!!”

Chuông điện thoại của anh rung trên bàn, nhìn tên trên màn hình anh bấm nút trả lời.

- Alô!?

- " Trần tiên sinh! Việc ngài giao cho tôi đã làm xong!"

- Tốt! Không được để cô ấy biết!

- " Vâng ! Ngài yên tâm!"

- Tốt!

Anh cúp máy luôn để điện thoại qua một bên và nhắm mắt ngả người xuống ghế, hai tay ray thái dương. Cô thật sự khiến anh phải suy nghĩ, cứng đầu, lì lợm.

.

Những ánh nắng buổi sớm không thể xuyên qua tấm rèm đen , cô chỉ có thể tỉnh giấc bằng lí do khác. Chuông điện thoại của cô gieo inh ỏi, cô giật mình thức giấc cầm chiếc điện thoại nên bấm nút nghe.

- " Cô Lâm?"

- Ủm! Là tôi! Cho hỏi bà là ai?

- " Ngại quá! Tôi là bà chủ chỗ cô thuê phòng!Trả là mấy ngày không thấy cô về tôi cần chút ý kiến của cô"

- Dạ!

- " Khu này đã bị mua lại để xây dựng công ty gì gì đó... Tôi gọi điện báo cho cô một tiếng hộ đã đập phá để thi công!"- giọng bà chủ trọ nói có chút áy náy.

- Vậy đồ đạc và hành lý của tôi?- cô lo lắng vội hỏi thật ra không có gì nhiều chỉ có vài đồ dùng sinh hoạt và chút quần áo, nhưng điều cô lo lắng là khung ảnh của Băng Di, đó là những gì quý giá nhất cô có.

- " À! Tôi đã giúp cô thu dọn không xót thứ gì, đồ đạc đang ở chỗ tôi cô có thể qua lấy!!!"- bà ta cười xòa bên đầu dây.

- Được! Tôi sẽ quay lại lấy.

- " Vậy tôi sẽ giữ giúp cô! Không có gì nữa thì chào cho!"

- Ủm!

Cô ngắt điện thoại thở dài đặt máy qua một bên, bước chân vào phòng tắm làm vệ sinh cá nhân, hiện tại đã là 7h sáng, bên kia địa cầu đang là ban đêm.

.

Đến đây đã được một ngày một đêm rồi nhưng cô vẫn chưa có dịp đi thăm quan khu vườn.

- Băng Đồng!

Anh gọi khi cô bước xuống cầu thang, nhìn sắc mặt cô hôm nay có khá hơn, cô mặc một chiếc váy xòe hai tầng đến đầu gối màu đen, áo ba lỗ cổ trễ bó lấy thân, rất nhẹ nhàng mà âm thầm cá tính trẻ chung.

- Lâm tiểu thư! Mời cô xuống dùng bữa với thiếu gia.- một cô giúp việc trong bộ trang phục người làm cúi đầu cung kính với cô.

- Ủm!

Cô gật nhẹ đầu rồi hướng ăn đi tới...

Một người giúp việc khác giúp cô kéo ghế, cô nhả nhận ngồi xuống phía đối diện anh.

- Ăn sáng đi!

- Cô cầm lấy miếng sanwick anh đưa, cắn một miếng nhỏ từ từ thưởng thức.

- Ăn nhiều chút!- anh ngừng ăn ngồi nhìn cô rất chăm chú.

Cô chẳng nhìn anh mà từ từ thưởng thức những thứ trên bàn. Cô không có thói quen ăn sáng vì trong cô nhi viện hầu như cô đều bỏ bữa. Cô nhấp một ngụm sữa rồi ngừng hẳn, lúc này mới đưa mắt nhìn sang anh, mắt dừng dừng vô hồn và chán gét.

- Xong rồi?- anh hỏi lửng.

Cô không đáp thay vào đó là hành động đứng lên đi về phía cửa lớn.

Cô có chút giận trước thái độ không coi ai ra gì. Cố kìm nén anh đứng lên bước theo cô trước khi đi còn dặn người làm:

- Bữa trưa hãy hỏi cô ấy thích ăn gì rồi làm!

- Dạ! Thưa thiếu gia!- đám người giúp việc cúi đầu nhận lệnh.

Bọn họ ngạc nhiên trước thái độ ôn nhu, ánh mắt chan chứa tình cảm anh dành cho cô. Trước kia anh là một thiếu gia lạnh lùng, đôi khi cáu gắt, nghiêm khắc, khẩu khí rất bức người, nhưng bây giờ đứng trước cô anh thay đổi một cách nhanh chóng.

.....

Cô đi dọc con đường lát đá bên phải, đây là vườn cây cảnh, có vô số những cây cảnh quý hiếm và giá trị vô cùng lớn cho thấy chủ nhân của nó phải là một người biết chơi cây cảnh.

- Em thích?

Anh hỏi khi thấy cô đứng lặng nhìn mấy cây phong lan đủ loại, đang nở hoa nhiều màu sắc.

Cô biết anh vẫn đi theo sau mình này giờ, quay lại nhìn anh rồi đưa tay với lấy một chùm hoa lan Ý, cô không hái mà chỉ đưa tay miết nhẹ cánh hoa mềm mỏng tựa như nhung kia.

- Nếu em thích anh sẽ cho em nhiều hơn thế?- anh đứng bên cạnh ghé tai cô nói nhỏ, môi khẽ nở nụ cười sủng nịnh, chỉ cần cô thích cho dù có lớn đến đâu anh vẫn cho cô.

Cô rút tay lại không đáp tiếp tục bước vào trong vườn, bên trong còn rất nhiều hoa hồng đủ loại, đặc biệt hơn cả là giống hoa hồng xanh và hồng đen, hai loại thuộc hàng hiếm, cô ngắm nhìn một đóa hồng xanh, không ai đoán được cô nghĩ gì.

- Em biết ý nghĩa của nó chứ?

Anh bất giác hỏi khi thấy ánh mắt chăm chú của cô.

-....?- cô dương mắt nhìn anh, thắc mắc, lần đầu tiên cô biết đến hoa mà cũng có ý nghĩa.

- Nó tượng trưng cho sự hy vọng!-anh ngắt một bông đưa lên cài vào mái tóc dài của cô. Thích thú ngắm nhìn tác phẩm của mình, cô quả thật không chỉ đẹp mà còn rất thuần khiết.

Cô chuyển hướng sang một bông hồng đen nở rộ, bàn tay khẽ chạm nhẹ vào cánh hoa.

- Nó rất giống em! - Anh vô tình so sánh, cô cũng giống bông hồng kia kì bí và hấp dẫn, mặc dù màu sắc của nó u tối bí hiểm nhưng nó rất mạnh mẽ...

Cô rẽ sang một hướng khác, bên đó trồng vài cây Bonsai được cắt tỉa vô cùng tinh xảo, uốn lượn. Anh đi song song với cô, nhìn họ giống đôi tình nhân sánh bước. Cả hai cùng im lặng hưởng thụ giây phút bình yên này. Nếu cứ như thế này mãi thì hay biết mấy, nhưng sự đời đâu phải muốn là được. Đó mới chỉ là khởi đầu còn chưa diễn biến thì sao có thể dễ dàng kết thúc.

Thật khó lường trước...

.....

Cô đã thích nghi với khí hậu nơi đây, đặc biệt là với con người ở đây, những người làm ở trong trang viên đa số là người Trung. Riêng quản gia Su là người Hàn Quốc, mặc dù gần 60 nhưng bà vẫn rất nghiêm khắc trong mọi việc, cô có phần kính nể.

- Lâm tiểu thư! Mời cô vào trong dùng bữa tối!

Bà chống gậy đứng đằng sau cô, còn cô đang mải mê ngắm hồ bơi trong xanh mà không để ý bà đứng sau từ khi nào?

- Bà cho cháu hỏi... Hiếu Thiên đi đâu rồi?

Cô bặm môi một lát cuối cùng cũng không nhịn được mở lời.

- Thiếu gia đi thăm gia đình người thân!- bà nghiêm nghị thưa.

- À! Bà đừng kêu cháu là tiểu thư này nọ, cứ gọi cháu là Băng Đồng.- cô nhận thấy ở bà có tấm lòng nhân hậu cao cả, bà rất giống với viện trưởng Lý ở cô nhi viện.

- Sao thế được! Thiếu gia sẽ trách phạt... Tôi nuôi lớn thiếu gia từ khi lọt lòng nên tôi rất hiểu cậu ấy! Đây là lần đầu tiên cậu ấy để một cô gái vào phòng và cũng là lần đầu tiên có thái độ ôn nhu với con gái.- bà vẫn giữ khoảng cách như cũ không quá giới hạn chủ tớ.

- Anh ta như vậy đương nhiên phải có nhiều phụ nữ ở bên!- cô phản bác, thái độ hơi lúng túng, ở bà còn có một thứ gì đó khiến cô không dấu diếm được cảm xúc của mình.

- Tiểu thư mau vào ăn cơm kéo nguội hết rồi.

- Tôi không đói! Tôi có thể đợi tổng tài về cùng ăn!- cô lắc đầu thật sự không muốn ăn, cô không thích sự cô đơn, nhất là phải ngồi một mình trên cái bàn ăn lớn đó.

- Vậy tôi sẽ cho người làm hâm lại đồ cho nóng!- bà cúi đầu lui trước.

Cô thở dài gần đây cô thấy mình thay đổi hơn nhiều so với trước, có chút dạn dấp, hay nói nhiều hơn với người khác, lại hay nghĩ đến anh... Cô đều chưa thể xác định được rõ ràng, mà cũng không muốn mở lòng thừa nhận thêm một ai khác... Cô sợ cảm giác một ngày nào đó mất đi một người quan trọng nên cô càng không muốn thân thiết với bất cứ ai.

.....

- Thiếu gia đã về!

Chiếc xe màu đen đỗ lại trước cửa, anh bước ra khuôn mặt có chút mệt mỏi.

Anh đưa áo cho giúp việc cầm đưa mắt liếc nhìn tìm bóng cô.

- Cô ấy đâu?

- Dạ! Lâm tiểu thư đang đợi cậu ở hồ bơi!-quản gia Su cung kính lên tiếng.

Anh sải bước về phía hành lang dẫn tới bể bơi. Một buổi không nhìn thấy cô có vẻ nhớ, đôi chân dài có nhiều lợi thế...

Cô đứng khoanh tay trước ngực nhìn vào khoảng không vô vọng mà không hay có người đang tiến gần đến mình, anh nhẹ nhàng vòng tay ôm cô từ phía sau lưng, hít hà mùi hương từ tóc cô thoang thoảng đầy mê luyến.

Cảm nhận được sự ầm áp và mùi hương nam tính rất gần này cô có chút thân quen. Nhưng cô không muốn duy trì khoảng cách này thêm nữa, đưa tay đẩy nhẹ anh ra, quay mặt lại nhìn anh một cách lạnh lùng che dấu sự quan tâm cô hỏi:

- Ăn tối rồi?

- Không quan trọng! Em vẫn chưa ăn sao?

- Ăn rồi thì thôi!

Cô không có ý định trả lời câu hỏi của anh, cô cụp mắt lại một giây rồi mở mắt ra nhìn anh, vẻ mặt thoáng thất vọng.

Anh biết cô chưa ăn tối, vẫn đợi anh về nhưng anh không biết được cô lại thất vọng, hụt hẫng.

- Im lặng! Cầm phản kháng.

Anh đột nhiên nhấc bổng người cô lên mang vào trong.

Cô có chút hoảng sợ đẩy dựa mặc anh đe dọa.

- Buông ra! Mọi người nhìn kìa!

- Này! Trước sau gì em cũng làm vợ anh không phải ngại!- anh bừa bừa tuyên bố.

- Tôi không muốn! Thả tôi xuống!- cô hét ầm lên, không ngừng đẩy dựa .

Anh không những không buông mà còn xiết chặt hơn khiến cô không thể nhúc nhích.

...

Đặt cô ngồi vào bàn ăn, anh kéo ghế ngồi cạnh cô, thức ăn đã được người hầu mang nên bàn sẵn. Anh chống tay ra lệnh.

- Ăn đi!

- Không muốn!

- Không ăn???- anh cúi sát mặt cô, có chút đe dọa ánh mắt vẫn tức giận vằn đỏ. Không biết từ bao giờ cô lại sợ đôi mắt ấy.

- Đừng ép tôi!

- Được! Em không ăn tôi cũng không ngại dứt cho em ăn.- anh bắt đầu cầm bát nên.

- Không cần!

Cô thật sự hết cách với người đàn ông này, bá đạo bức người. Cô đành phải ăn mặc dù không muốn.

...

Đợi cô dùng bữa xong anh mới dịu đi chút ít...

- Xong rồi!

- Ủm!- cô gạt đầu , đột nhiên nhớ tới việc chính , quay sang anh thái độ thỉnh cầu.- Tôi muốn về nước!

- Được! Ngay ngày mai,...a- anh gạt đầu đồng ý vì can bản mọi việc đều đã xử lí xong, cô muốn về rất nhớ nơi đó.

.

7. Chương 7

...Bắc Kinh.....

Cô và anh đáp chuyến máy bay lúc 7:00pm..

Anh trở cô về nhà trọ cũ , không ai nói lời nào, không khí im lặng bao trùm lên tất.

- Anh họ ở đây được rồi! - Cô lên tiếng phá vỡ không khí này.

Anh nhìn cô rồi nở một nụ cười đắc ý, anh dừng xe theo ý cô.

Bằng đồng mở cửa bước ra ngoài cúi đầu chào anh Anh không nói gì chỉ nhìn theo dáng cô đi vào trong ngõ. Anh lại nở một nụ cười như nắm chắc phần thắng.

” Cô bé lì lợm! Anh đợi em ..”- Anh thầm nghĩ theo như anh biết thì ở đây cô không có họ hàng hay bà con nào , cũng không có bạn bè thân quen gì. Không có chỗ ở cô chắc chắn tìm đến anh

.....

Cô chỉ đến chỗ bà chủ chỗ trọ lấy ít quần áo và cái ảnh của Băng Di, còn những thứ kia cô đều không mang đi. Bà chủ chỗ trọ hoàn lại tiền thuê nhà cô đã đặt trước hai tháng sau. Với chỗ tiền đó cũng đủ để cô

thuê một phòng trọ , nhưng giờ này đã tối rồi biết đi đâu tìm đây ? Cô không đi ra đường chính nữa mà đi đường ra phía đối diện. Trước tiên cần phải ăn cái gì đó đã

-Cho hỏi em dùng gì ?- Chị chủ quán hỏi cô với giọng êm dịu, lịch sự.

-Cho em mì xào!- Cô nhận thấy sự thân thiện từ người này chị ấy còn khá trẻ.

-Em chờ chị lát !- Chị ta chạy vào trong, trước khi đi còn quay lại nhìn cô cười tươi

Cô nhìn quanh hán , giờ là giờ cao điểm mà quán lại vắng tanh , chỉ có hai ba người

- Mì của em đây !-Chị ta đặt xuống bàn hai phần mì xào.

-Em không ăn nổi hai phần đâu ! - Cô nhìn hai phần mì xào rồi nhìn chị ánh mắt ái ngại.

-Chị làm luôn cho chị mà! Em ăn cùng chị nhé! - Chị nháy mắt nháy mắt tinh nghịch và ngồi xuống ghế đối diện.

-Dạ!- Cô cúi đầu đồng ý, mặt vẫn không nở một nụ cười.

Cả hai cùng ăn mì, cô ăn ở đáy lần đầu nên giờ mới biết mì ở đây rất ngon.

- Em đang tìm chỗ ở hả?- Chị nhìn Băng Đĩnh là biết ngay, con mắt nhìn người của chị chưa bao giờ sai.

-Ồ...em.....

-Nhìn em là chị biết ngay à! Có việc gì cần chị giúp không ?

-Em tìm nơi trọ ạ!

-Oh! Vậy hả? Nhìn em chắc đang đi học đúng không ? Chị có thuê một căn nhà ở khu trung cư cao tầng cạnh đây! Chị sống một mình hơi buồn nếu em không chê có thể đến ở với chị cho vui!- Chị từ trước đến nay vẫn hoà nhã như vậy. Thú thật chị cũng rất quý những người sinh viên.

- Em

-Em không phải lo ! Cứ đến ở với chị, nếu em không thích muốn chuyển đi cũng không muộn.

- Umk! Cảm ơn chị ạ!- Cô có vẻ áy náy , vì có thể làm phiền tới người ta.

- Thế nhé ! Chị tên Cẩm Tú ! - Cẩm Tú miễn nở cười toe toét.

- em là Băng Đồng !- cô mỉm cười đáp lại.

Chính cô cũng không ngờ mình lại có thể cười lại.

- Năm nay chị 23 tuổi ! Chắc em cũng tầm 18 ,19 nhỉ?

- Dạ em 18 ạ! -“Cô chủ tính tiền !”- Giọng nói của vị khách ngồi bàn bên.

- Dạ ! Đến ngay!- Cẩm Tú quay sang đáp lời, rồi quạt lại nhìn Băng Đồng - Em đợi chị lát!

Băng Đồng cúi đầu ăn nốt chỗ mù trong đĩa , quả thật cô không ngờ mình lại gặp được người tốt như Cẩm Tú ở cái nơi này.

Anh đợi mãi không thấy cô ra Liên hơi bức , tự mình đi vào kiểm tra.

Không có ai ?

Cô đã đi đường nào ? Anh không hề biết và cũng không lường trước được khả năng này. Cô đã đi đâu khi mà cô không có ai thân quen ở đây để nhờ vả?

Anh cảm thấy lo lắng , vòng xe đi tìm khắp các lẻo đường mà vẫn không thấy. Đã quá khuya cô có thể ở đâu được chứ ?

.....

- Em để đồ vào tủ đi ! Ở đây chỉ có một phòng ngủ , 1 phòng bếp , 1 phòng khách nên em sẽ ngủ với chị. Để chị dọn dẹp chút. em đi tắm đi !

-Dạ !- Cô nhìn căn hộ nằm ở tầng thứ 20 này..... nó đẹp và rộng hơn chỗ trọ cô rất nhiều , đầy đủ tiện nghi , còn có ban công nữa.

Nhưng cô không thấy tấm hình nào của gia đình Cẩm Tú. Tấm nào cũng chụp một mình và có một tấm khiến cô phải thắc mắc. Một đứa bé tầm 10 tuổi ngồi ở xích đu , đây chẳng phải chiếc xích đu cô vẫn ngồi ở cô nhi viện sao ?

-Em vẫn chưa xếp đồ vào à ? Cần chị giúp gì không ?

Thấy cô vẫn ngồi nhìn mấy tấm hình trên bàn nên Cẩm Tú có chút nhắc nhở.

- Chị là trẻ mồ côi ?- Cô quay sang nhìn Cẩm Tú.

- Ủ ! Ba mẹ chị là ai chị còn không biết !- Cẩm Tú thừa nhận luôn mà không có ý chồn tránh cái quá khứ của mình.

Băng Đồng đột nhiên bước đến ôm trầm lấy Cẩm Tú, không khóc.

- Em cũng như chị ! Nhưng em biết mặt ba mẹ ! Em vò em gái! Nhưng nó ở đâu thì em chưa tìm được !

- Vậy hả ? Chị có thể nhận em làm em gái nuôi không ? - Cẩm Tú bắt đầu khóc , không ngờ gặp được người cùng cảnh ngộ.

- Được ạ !- Cô đồng ý ngay , dù sao cũng cùng cảnh nên cô thông cảm cho Cẩm Tú , ở Cẩm Tú có cái gì đó vô cùng trân thật và gần gũi.

- Tốt thôi ! Chúng ta sẽ là một gia đình nè ! Đi tắm đi ! Nhanh ngủ một giấc thức dậy sẽ quên hết buồn đau và làm lại từ đầu ! - Cẩm Tú cười típ mắt nhìn rất cá tính , nhí nhảnh cực.

Cả đêm không ngủ một mõi ngồi dậy , Cẩm Tú đang làm bữa sáng trong bếp. Đêm qua cả hai tâm sự về mình suốt , Cẩm Tú rất thông cảm cho hoàn cảnh của cô , nhưng có một chuyện cô không muốn kể đó là chuyện của cô với Hiếu Thiên.

- Chị cần em giúp không ? - Băng Đồng bước tới mỉm cười lên tiếng.

- Em phải đi lần đu vs không ? Chị làm xong rồi! Em mau thay đồ ra ăn là vừa ! - Cẩm Tú quay lại nháy mắt cười tươi.

-Ừm.....- Cô quay bước trở lại phòng thay đồ.

Sau khi ăn sáng xong cô đi đến công ty trước còn Cẩm Tú thì dọn dẹp xong mới đi.

- Bye em ! Chiều em cứ về trước nhé ! Chị về muộn không phải đợi ! - Cẩm Tú tiễn cô ra cửa.

- Ừm ! Bye chị !

Cô nhanh chóng bước vào thang máy rồi đợi cho cánh cửa khép lại cô mới buông mình thở dài. Cuộc đời vẫn có không ít những người tốt như Cẩm Tú , chỉ là chưa có gặp qua. Cẩm Tú thật lạc quan , vui vẻ , còn cô thì sao ? Ừ rồi , lạnh nhạt , khép kín,... thật bi thương.

.....

Đúng lúc đến cổng công ty cô và Hiếu Thiên đụng mặt nhau. Anh đã để ý thấy cô , vội vàng đưa xe cho bảo vệ rồi chạy theo kéo cô lại.

Cô bị giật mạnh suýt chút ngã vào Anh , dương đôi mắt vô cảm nhìn anh , xem chút thắc mắc về thái độ của anh lúc này.

Em đã đi đâu ? - Anh gần giọng , tức giận hỏi.

- Trần thiếu gia ! Anh muốn tay tôi ra ! - Cô tiện lời nhắc nhở. Đây là cổng công ty nếu không muốn bị hiểu nhầm chỉ còn cách thoát khỏi đây , càng nhanh càng tốt.

Anh nhìn xung quanh , có biết bao con mắt tò mò đang kéo cô vào đại sảnh , đi vào thang máy dành riêng cho tổng tài..... Khi cửa khép lại , những ánh mắt kia cũng không còn anh mới tiếp tục chấp vắn.

- Tgà tôi ra ! - Cô hét lên , cố thoát khỏi cánh tay rắn chắc của Anh.

- Được ! Nhưng em hãy trả lời tôi trước. Hôm qua em đi đâu? - Anh gặng hỏi.

- Đó là chuyện của tôi! Liên quan gì đến Anh ?

- Em Được thôi ! Tùy em ! - Anh quay đi , trả lại sự tự do cho cô cũng đúng lúc thang máy dừng lại , cánh cửa mở ra. Anh dứt hai tay vào túi quần âu rồi đảo bước ra ngoài. Cô bặm môi nhìn theo bóng lưng cao lớn của Anh hai giây rồi cũng bước ra.

Cô thực sự không biết Anh rất tức giận đến mức nào đâu Thực sự anh rất tức giận , nhưng anh đã có kìm chế không mạnh tay với cô.

*****+++++*****

Hiện tại cả công ty đang đồn ầm lên về mối quan hệ giữa cô và anh , có người nói tốt cho cô nhưng cũng có người nói nọ.

Cô uể oải khoác túi sách bước ra khỏi đại sảnh của công ty , những lời lẽ kia không làm cho cô chú ý cho lắm.

Hiện tại đã là 1h p.m ... Cô phải lên lớp vào buổi chiều nên việc cần thiết là phải ăn trưa đã.

Bước vào tiệm ăn đối diện cổng công ty , cô chọn ình một bàn cạnh lối ra vào.

- Cho hỏi , chị dùng gì ạ ? - Đó là một cậu phục vụ rất trẻ.

- Một cơm gà ! - Cô quay đi tránh ánh nhìn của cậu ta.

- Xin chờ một phút ! - Cáij ta vào trong , thái độ có chút lúng túng vì lần đầu tiên gặp một cô gái xinh đẹp mà thờ ơ như cô.

Một lát sau....

Cậu ta quay lại với đĩa cơm gà thơm phức , nóng hổi trên tay , đặt đĩa xuống trước mặt cô , cậu ta nở một nụ cười cực kool nhưng đáp lại sự nhiệt tình ấy vẫn là sự lạnh lùng của cô.

- Chúc bạn ăn trưa ngon lành ! - Cách xưng hô có chút thay đổi. Lúc này cô mới để ý cách nói của cậu ta , đưa mắt nhìn lại cô mới nhận ra cậu là con lai , cô nhận ra điều đó là vì màu mắt xanh biếc của cậu ta và cái dáng người Trung đích thực.

Hai người cứ nhìn nhau một lúc nâu rồi cậu ta bối rối khi nhìn phải ánh mắt vô hồn của cô nên phải quay đi , bước vào trong.

Cô đứng đưng quay lại ăn nhanh phần cơm của mình.

*****+++++*****

Cô chăm chú nghe giảng bỏ ngoài những gì xung quanh mình đang diễn ra. Vì nghỉ học 1 tháng liền nên cô phải cố hết sức để theo kịp bạn bè trong lớp.

- Bài học của chúng ta tạm thời dừng lại ở đây ! Tôi có chút việc với ban giám hiệu nhà trường , nén các bạn sẽ về sớm một chút! - Giảng viên Tô gấp tập giáo án , nhắc nhở chút.

- Húuuu! Ya ! Ya ! - Lớp cô là thế đấy, cứ thỉnh thoảng được về sớm chút là lại hú ầm , reo hò inh óc , còn cô chẳng rảnh rỗi thời gian đi chơi như các sinh viên khác , cô còn rất nhiều việc phải làm.

Nhanh chóng thu dọn đồ đạc và bước ra khỏi lớp , ra về. Tầm giờ vẫn sớm cô có thể đến phụ Cẩm Tú công việc ở quán ăn. Nghĩ vậy cô đi rất nhanh vì từ đây ra đến đấy cũng mất 20 phút đi bộ.

- Á! - Đó là tiếng la đồng thanh của cô và một người nữa.

Xấp giấy trên tay người kia bay tứ tung trên sàn , cô cúi xuống nhặt , không có một câu xin lỗi thoát ra khỏi cái miệng xinh xắn kia.

- Cửa bạn này ! - Cô đưa xấp giấy cho người đối diện , lúc này mới để ý , chính là cậu phục vụ ở hàng ăn lúc trưa , nhưng lúc này cậu ta khác hoàn toàn với ban nãy trong bộ đồ Tây Âu : áo vest trắng , quần Tây hộp trắng , thắt một chiếc calavat đen nhỏ nổi bật trên chiếc cổ áo sơ mi trắng ; đôi giày bóng hàng hiệu.

- Nhìn đủ chưa ? - Cậu ta lên tiếng , đưa tay cầm lấy xấp giấy từ tay cô , miệng nở một nụ cười cực kool , rất cuốn hút ! - Chúng ta lại gặp nhau !

- Ừm - Vô quay đi , trong lòng tự thấy xấu hổ vì sự nỡ măn vừa rồi.

Cậu ta rút một tay vào túi quần nhìn theo bóng lưng khuất dần nơi cuối hành lang của cô , miệng nở một nụ cười lạnh nửa miệng , xen chút thích thú.

.....

Cô đến phụ giúp Cẩm Tú công việc ở quán ăn , gần đây khách rất đông , càng ngày càng làm ăn tốt hơn. Cẩm Tú dự định thuê thêm người làm , cô thì sao cũng được vì quyền hành ở Cẩm Tú quyết định.

- Em để đấy chị rửa cho ! Em đã đi làm lại đi học giờ lại giúp chị. Em vất vả hơn chị rồi ! Nghỉ chút đi. Để đấy chị làn nốt cho.

- Em làm được mà ! - Cô cho số bát đĩa vào chậu rửa.

.....

Cô cứ khép kín các mối quan hệ xã hội , vì cô không biết làm sao để tránh những mối nguy hiểm ngoài kia. Công tư phân minh đó là cách làm việc của cô. Cô chẳng chú ý đến xung quanh nên không hay biết anh cho người bám theo cô âm thầm bảo vệ.

- Thiếu gia ! - người đàn ông nghiêm trang trong bộ vest đen cung kính cúi đầu chào.

Anh ngồi ngả người ra ghế xoay trong phòng làm việc , tư thế thư thái nhìn người kia.

- Nói đi ! - Lamhị lòng lên tiếng.

- Dạ ! Tiểu thư lâm vẫn sống tốt , hiện tại cô ấy đang sống với một cô gái , cô gái đó có một tiệm ăn ở gần đây.....- Người đàn ông kia thông báo với anh mọi chuyện liên quan đến cô.

- Được ! Làn tốt nhiệm vụ đi ! Cô ấy mà làm sao thì cái mạng ông không đền nổi đâu !

- Dạ ! Thiếu gia ! - Người đàn ông kia cúi đầu nhận lệnh và quay người bước ra ngoài.

Anh nhắm mắt lại và tưởng tượng đến hình ảnh cô thờ ơ , lúc nài cũng né tránh người khác.

- Cậu rảnh quá ha ! - Giọng nói ai kia khiến anh mở trừng mắt.

Lại là Thái Lăng , cái tính vào phòng người khác không gõ cửa , không được sự cho phép của anh vẫn không thay đổi.

- Ngồi đây nhàn hạ ! Đưa óng một đồng việc kêu đi giải quyết ! - Thái Lăng nằm trên sofa thờ dãi than vãn.

- Về rồi à ! - Anh Lạnh lòng hừ giọng.

Con người anh là thế , lúc nào cũng lạnh lùng , khó đoán , có phần Bí hiểm..... làm cho người khác phải sợ.

- Ừm ! Á ! Bểng Đồng đâu rồi ? - Thái Lăng chợt liếc mắt nhìn qua bàn làn việc của cô.

- Cậu hỏi làm gì ? - Anh gằn giọng khó chịu. - Thôi ! Thôi ! Mình chỉ hỏi thăm cô ấy thôi ! Đừng nghĩ oan ỉnh ! - Thái Lăng cười toe khi nhìn thấy ánh mắt màu hổ phách sắc liếc kia thì dừng có khiêu khích.

Hai anh là bạn nổi khố nhưng Thái Lăng luôn sợ Hiếu Thiên vài phần.

Cuộc sống vẫn đúng quy luật của nó vì lúc này sóng vẫn yên , biển vẫn lặng.

++*+*+*+**+*+*+*+*+*+*+*+*+*+*

8. Chương 8

Cô phải đến công ty sớm hơn một chút vì hôm nay có cuộc họp hội đồng quản trị vô cùng quan trọng, là một thư kí riêng cô phải có ý thức trách nhiệm trong công việc.

Nhìn qua đồng hồ ở đại sảnh công ty, lúc này mới 6h sáng nên chưa có nhiều người đến làm. Cô nhanh chóng đi đến phòng làm việc của mình. Lúc này trước mắt cô là hình ảnh thư kí Linh Lam đang ngồi trên ghế của Tổng giám đốc., ánh mắt mê luyến nở nụ cười đầy tham vọng, tay cầm tấm hình đóng khung trên bàn anh ngắm nhìn.

- Tổng giám đốc! Anh phải là của em! Của riêng em!

Cô chứng kiến tất cả qua khe cửa khép không kín, là một người vô cảm nên cô không có phản ứng gì. Cô biết điều đầu tiên là nên tránh người phụ nữ mưu mẹo kia, cô không muốn bị dính vào mấy chuyện vớ vẩn.

Đang định bỏ đi coi như chưa nhìn, chưa nghe thấy điều gì thì ánh mắt của Linh Lam lại đụng trúng người cô. Cô ta vội vàng đứng dậy, chạy đến cửa kéo cô vào trong và khóa trái cửa lại, mặc kệ cô có thấy gì không.

- Cô nghe nén?- Linh Lam quắc mắt nhìn cô giận dữ, ánh mắt sắc lẹm như muốn xé xác cô tới nơi.

- Tôi không quan tâm!- Băng Đồng đáp lại với thái độ thản nhiên hết mức.

- Cô nói dối! Cô đã nghe thấy hết đúng không?- Linh Lam gằn giọng, từng bước dồn cô vào tường - Tôi nói cho cô biết! Đừng tưởng làm thư kí riêng mà lợi dụng cơ hội ve vãn anh ấy! Bỏ ngay cái ý nghĩ đó đi không được trách tôi!

- Vô vị!- trên mặt cô chẳng có biểu hiện gì cho thấy cô sợ sệt, mắt nhìn Linh Lam một lượt rồi buông một câu chán nản.

- MÀY!- " Bốp" Linh Lam giơ tay tát vào má trái của cô.- Đây là tao cảnh cáo! Mày đừng có tranh giành với tao! Nhớ lấy.

Linh Lam vùng vằng mở cửa bỏ ra ngoài.

Cô thở dài, thật khó lường trước được, má trái đã hằn đỏ năm ngón tay của Linh Lam . Cô bước vào nhà vệ sinh trong phòng làm việc, dùng nước để xoa dịu đi cái tát vừa rồi. Tại sao cô luôn phải chịu đựng tất cả chứ?

.

Mặc dù cố che dấu nhưng má trái cô vẫn còn đỏ ửng, anh đã nhìn ra sự khác thường trong cuộc họp. Cố kìm nén để không tra hỏi cô ngay tại đây, anh tiếp tục cuộc họp cho đến khi kết thúc. Cô xin phép về phòng làm việc trước, anh cũng bỏ đi luôn.

Lúc này anh đang nhìn cô chăm chăm, nếu như anh biết chuyện gì xảy ra thì hay biết mấy.

- Xảy ra chuyện gì?- anh nâng mặt cô lên nhìn kĩ lại lần nữa.

- Không sao!- cô gạt tay anh ra... Quay mặt né tránh.

- Tôi đang hỏi em đấy!

- Tôi trả lời rồi!- cô đi về phía bàn làm việc.

Anh phát bực nên được với cái kiêu căng đầu, ương bướng của cô. Anh tiến lại phía tủ thuốc nhỏ treo tường, mở tủ lấy hộp thuốc mỡ, nhanh chóng đến trước mặt cô, vươn tay giữ chặt mặt cô không cho nhúc nhích , tay kia lấy thuốc xoa nhẹ lên má cô. Cô càng muốn thoát khỏi tay anh thì anh càng giữ chặt hơn.

- Im nào!

Cô bị ánh mắt của anh làm cho sợ hãi. Từ trước đến nay cô không sợ bất cứ thứ gì chỉ có một thứ đó là...anh .

- Được rồi!-anh buông cô ra!- Anh mang hộp thuốc để vào vị trí cũ rồi quay về làm việc của mình.

Căn phòng lại chỗ về sự im lặng, chỉ còn tiếng lạch cạch phát ra từ bàn phím.

” cốc ...cốc...cốc...”

Tiếng gõ cửa vang nên phá vỡ không gian ngột ngạt này .

- Vào đi. - Anh lên tiếng mắt vẫn không thôi nhìn vào màn hình của mình.

Người bên ngoài đẩy cửa bước vào, cư nhiên đến trước mặt anh, nhẹ nhàng đặt tách cà phê lên bàn, cô ta lên tiếng:

- Tổng giám đốc! Em mang cà phê cho anh.!

Anh nhìn người trước mặt và liếc qua ly cà phê đen đang tỏa khói kia.

- Ta cho gọi cô sao?

- Dạem....em Là em...

- Mang ra đi! Tôi không thích uống cà phê đen! Mang đi!- Anh lại tiếp tục công việc của mình, mặc kệ Linh Lam đang đứng chôn chân tại chỗ trước bàn làm việc của mình.

Cô ta liếc nhìn Bảng Đồng một cái cháy xém người. Tức giận cầm ly cà phê mang ra ngoài...

Vừa vào đến phòng chờ, cho bức mình đổ ly cà phê vào thùng rác, giận dữ nghiền răng ken két.

- Bảng Đồng! Tao ghét mày! Tại mày mà tổng giám đốc mới lạnh nhạt với tao! Aaaaa!!!!

.....

Chiều nay cô về sớm hơn nên có thời gian đến phụ Cẩm Tú. Khách trong quán rất đông mặc dù thuê thêm hai người làm nữa vẫn tối mắt tối mũi. Chạy ngược, chạy xuôi.

- Bà chủ! Cho hai cơm chiên!- tiếng gọi của khách.

- Có ngay! - Cẩm Tú tắt bếp xào nấu, quay sang nhìn tiểu Hương -Tiểu Hương mang cho chị hai cái đĩa.

- Dạ!- Tiểu Hương đặt hi cái đĩa ra bàn và quay vào tiếp tục rửa bát.

- A Hùng! Em mang đồ ăn ra bàn cho khách hộ chị!- Cẩm Tú nhanh chóng xào nấu, nở một nụ cười tinh thần, đưa tay quyết giọt mồ hôi trên trán.

- Cẩm Tú rất mừng vì cửa hàng làm ăn ngày càng phát đạt, đối với cô lao động là vinh quang .

Bảng Đồng vừa đặt túi vào trong tủ đã quay ra giúp mọi người một tay.

- Cẩm Tú! Để em phụ chị!

- Cẩm Tú em về sớm thế?- Cẩm Tú đưa mớ rau thơm cho cô nhặt .

- Em không đi chơi với lớp mà về sớm thế?-cô nhanh nhẩu nhặt mớ rau thơm trên bàn.

- Em thật là.....- Cẩm Tú ngừng chút quay sang cô có ý trách móc.- Tí nữa đóng cửa, hai chị em mình đi siêu thị nhé.

- Ừm.....

- Này ! Cô chủ xinh đẹp ơi! Cho tôi hai phần cánh gà chiên giòn.- cũng có những vị khách vui vẻ nói đùa thế đấy.

- Xin chờ chút!- Cẩm Tú cũng đoé toét bắt tay vào công việc .

Những người làm ở đây đều rất thân thiện, vui vẻ khiến cho khách hàng thoải mái là tiêu chí đầu tiên của họ. Mọi người chăm chỉ làm việc mà không hay có một vị khách không mời mà đến, đã ngồi ở bàn ăn rất lâu rồi mà chưa gọi món.

Đợi cho đến khi khách về hết, mọi người mà thu dọn, lau chùi và ăn bữa tối với nhau.

- Tối nay chị đãi mấy đứa món gà nướng nhé?

Cầm Tú đặt con gà quay vàng ruộm vào thớt, bắt đầu chặt.

Tiểu Hương quét dọn bàn ăn bên ngoài, lúc này mới phát hiện vẫn còn khách.

- Ô... Thưa anh! Tiệm chúng tôi đến giờ đóng cửa rồi....

Lúc này Cầm Tú và Bằng Đồng mới nhìn ra ngoài, Bằng Đồng hơi bất ngờ khi anh xuất hiện ở đây. Cô nhanh chóng bỏ tạp dề xuống bước nhanh ra ngoài.

- Tổng giám đốc! Anh đến đây ăn tối hay có việc gì khác?- cô nhẹ lời hỏi han.

Nghe câu nói của cô xong, những người ở đây rất ngạc nhiên, không ngờ tổng giám đốc của cô lại trẻ và đẹp trai đến vậy. Cầm Tú đã nghe kể về công việc của cô, và cô cũng không lạ gì gương mặt kia, vì nó thỉnh thoảng vẫn xuất hiện ở trang bìa tạp chí với tiêu đề:” Ông hoàng trong ngành kinh doanh”. Mới 23 tuổi thôi mà đã có một cơ ngơi khổng lồ, trên toàn thế giới. Người đàn ông quyến rũ mà bao nhiêu người phụ nữ mơ ước hiện tại lại ngồi đây, ngay quán ăn nhỏ của cô thì quả thật hot nha . Cầm Tú thấy hai người kia vẫn nhìn nhau một lúc không thôi, đành đi ra lựa lời:

- Ôi! Chào ngài! Không ngờ hôm nay lại được gặp ngài ở đây! Ngài là tổng giám đốc của Bằng Đồng nhà tôi ? Đúng là khách quý! Bằng Đồng em nên mời anh ấy vào trong chứ?-Cầm Tú vỗ vai cô.

Lúc này cô mới biết mình phải làm gì. Cô nhẹ giọng:

- Anh muốn dùng cơm với chúng tôi không?

- Được thôi!

- Vậy mời vào trong!- cô bỏ vào trước.

Anh cũng đứng dậy và theo cô vào trong. Cầm Tú nhanh chóng làm thêm vài món nữa để đãi khách.

.....

Bữa ăn diễn ra rất vẻ nhờ tiếng cười đùa của Tiểu Hương với Cầm Tú. Chỉ có cô là im lặng không nói lời nào. Đến khi kết thúc bữa ăn anh nói nhỏ gì đó với Cầm Tú và cầm tay cô dắt đi.

- Đi thôi!

Cô cũng chỉ biết đi theo mà không kịp nói điều gì.

Cô cứ tưởng anh sẽ tống cô vào ô tô nhưng không hôm nay anh đi mô tô. Anh ngồi lên xe đội mũ bảo hiểm vào, đưa cho cô cái mũ nhỏ

- Đội vào! Nhanh lên! Có việc gấp cần giải quyết.

Cô cầm lấy đội vào nhưng có chút thắc mắc quanh quẩn trong đầu. Có việc gì thì mai hãy tính, giờ đã hết giờ làm rồi mà. Nhưng cô vẫn cố chèo nên chiếc xe đua cao ngất của anh. Với chiều cao 1 m60 của cô thì việc chèo lên chiếc xe đua là vô cùng khó khăn.

- Ngồi cho chắc!

Anh bắt đầu nổ máy và phóng vụt đi . Cũng may hôm nay cô không mặc váy, mà thay vào đó là một chiếc quần đen bó sát, chiếc áo sơ mi trắng bó sát ôm lấy thân, kết hợp với đôi giày cao gót 10 phân trẻ trung.

.

9. Chương 9

Chiếc taxi dừng lại ở một ngôi biệt thự màu đen xanh được xây theo phong cách Châu Âu, gần giống ngôi biệt thự ở Mỹ của anh, nơi này so với nơi Thái Lăng đưa cô đến trước kia có chút nhỏ hơn, ở đây khá yên tĩnh. Đèn thấp sáng nhưng không thấy ai trong nhà. Tài xế giúp cô dìu anh xuống dưới, bấm chuông một hồi cuối cùng cũng có người chạy ra mở cổng, là một người mặc đồ đen đeo kính, hình như là vệ sĩ. Người đàn ông đỡ lấy anh mang vào trong, cô cũng phụ một tay sau khi cúi chào anh tài xế.

Đặt anh xuống giường, người vệ sĩ nhìn cô một lúc mới nhận ra cô là ai. Vì tất cả vệ sĩ của anh đều được lệnh là bảo vệ cô.

- Lâm tiểu thư, phiền cô chăm sóc thiếu gia giúp!- người đàn ông kia ra ngoài kéo cửa lại.

Cô ngạc nhiên vì sao người đó lại biết tên mình Cô có quen biết anh ta sao?

Cô nhìn anh rồi cầm lấy di động của anh bấm một dãy số.

- “Alo!”- đầu bên kia bắt máy.

- Cẩm Tú! Không cần đợi em! Có chút việc nên em phải ở lại giải quyết! Có lẽ không về!

-” Ừ! Nhớ ngủ sớm nhé!”

- Chị cũng vậy!-cô cúp máy luôn, ở đây không có người làm, chỉ có một vệ sĩ canh cổng, nếu cô bỏ về ai sẽ chăm sóc cho anh.

Cô cởi giày cho anh, đặt anh nằm ngay ngắn trên giường, nhìn quanh phòng, có một phòng tắm, cô đứng dậy mở tủ tìm một chiếc khăn mặt và bước vào nhà tắm đắp ướt khăn, mang ra nhẹ nhàng lau mặt cho anh.

Anh say khướt mê man nói linh tinh gì đó cô không hiểu lắm, chỉ nghe thấy có tên mình trong đó.

- Tiểu Đồng!... Anh rất vui... Hức... Vì em... Đã đến sinh Nhật anh... Uống nào...

Cô lắc đầu, hôm nay là sinh nhật anh mà cô lại không có quà tặng.

Hiếu Thiên đang ngủ cảm giác có gì đó mềm mại áp lại môi mình, mùi hương này vô cùng quen thuộc, anh lơ mơ mở mắt đồ ngẫu vì say nhìn cô, và hành động táo bạo của cô lúc này. Anh bắt giắc đưa tay, giữ đầu cô lại và giành thế chủ động về mình . Nụ hôn ngọt ngào kéo dài 1phút 45 giây và dừng hẳn, anh luyến tiếc dời môi cô.

Cô chống tay lúng túng đứng dậy, hơi choáng, thế mới nói đừng mùi lòng trước sói.

- Happy Birthday!- cô nhẹ giọng nói.

Không biết có phải say không nhưng anh nhìn mặt cô có phần đỏ ửng vì ngượng. Anh cầm tay cô rồi không khống chế được cơn say lại gục đầu sang bên ngủ tiếp. Cô thở dài giật tay ra khỏi tay anh, đặt tay anh lên bụng anh, rồi kéo chăn đắp cho anh.

Giờ đã là 1h đêm còn đâu xe bus để về, đành ở lại vậy. Cô đẩy cửa đi tìm phòng khác nhưng cả cái nhà to vậy cư nhiên chỉ có một phòng ngủ . Cô ngán ngẩm quay lại phòng anh, người cô khó chịu vì mùi rượu từ anh ám vào. Cô bước đến lục tung tủ đồ của anh. Cuối cùng cũng tìm được một chiếc áo sơ mi màu đen. Đi tắm cho dễ chịu...

Một lát sau, bước ra, cô mang bộ đồ của mình xuống máy giặt để mai còn có đồ mặc về. Chiếc áo sơ mi của anh dài và rộng như một chiếc váy gần đến đùi gối của cô. Quay lại phòng ngủ của anh, chỉ có một chiếc giường thôi mà anh và cô lại không thể ngủ chung nên cô nằm xuống ghế sofa, mệt mỏi nên cô nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

.....

Anh thức dậy do những ánh nắng từ ngoài hắt vào phòng qua cửa kính. Nheo mắt mấy cái cuối cùng anh cũng thích ứng nhìn xung quanh, nhận ra mình đang ở đâu nên an tâm hơn, nhìn quanh phòng đập vào mắt anh là hình ảnh cô ngủ co trên sofa có lẽ do lạnh và chật hẹp. Anh bước nhanh xuống ôm lấy cô đặt

lên giường, kéo chăn đắp lại cho cô ngủ tiếp. Anh quay lại lấy đồ đi tắm, mùi rượu trên người anh quá khó chịu. Anh không nhớ hôm qua mình đã làm những gì?

Cô vẫn ngủ say mà không biết anh đã tỉnh từ lâu... Chắc do thiếu ngủ nên cô ngủ rất sâu, anh mang lên giường cũng không biết.

Anh nhìn đồng hồ ở phòng khách đã 9h sáng, ở đây cứ 5h chiều sẽ có người quét dọn, xong việc lại về, anh dùng nơi này làm không gian riêng, anh không muốn có sự ồn ào, phá đám nào khi anh ở đây. Hiện tại không có người làm ở đây nên anh đành tự mình nấu bữa sáng vậy. Anh không chỉ giỏi kinh doanh mà còn là một người giỏi nấu ăn nữa, cái này anh học được từ bà quản gia.

Mở tủ lạnh lấy đồ và bắt tay vào làm bữa sáng cho hai người.

Cô tỉnh dậy nhìn quanh không thấy anh nên tự tìm xuống nhà, lấy đồ đã khô để thay, anh vẫn mãi làm bữa sáng trong bếp nên không để ý đến sự xuất hiện của cô cho đến khi cô lên tiếng:

- Anh cần tôi giúp chứ?

Anh quay lại nhìn cô, sau đó quay lại tắt bếp.

- Em ngồi đi!- Anh với tay lấy hai chiếc đĩa trên kệ tủ và sắp đồ ăn vào.

Mang đến đặt xuống trước mặt cô, tự kéo ghế ngồi xuống phía đối diện.

- Ăn đi!

Cô nhìn đĩa bát-tết trên bàn, cầm dao và đĩa lên bắt đầu ăn. Anh cũng vậy...

Cô không ngờ anh lại nấu ăn ngon đến vậy...không kém gì Cẩm Tú.

- Ngon chứ?- anh ngừng ăn nhìn cô.

- Ừm...

- Xin lỗi hôm qua anh uống hơi quá chén...

- Không sao!- cô thản nhiên đáp, mong sao anh không nhớ chuyện tối qua.

- Chiều em phải đi học chứ?-anh đổi chủ đề.

- Hôm nay thứ mấy?- cô ngang nhiên không đáp mà còn hỏi lại anh.

Anh cầm di động lên xem thì ra hôm nay là chủ Nhật.

- Tôi muốn về...! Tôi không biết đường...- cô cũng ngừng ăn nhìn anh.

- Được!

Anh gạt đầu tiếp tục ăn bữa sáng của mình. Cô lại im lặng không nói gì.

Quả thật hai người lạnh lùng với nhau có bao giờ nói được với nhau quá 10 câu đâu chứ.

.....

Hôm nay là ngày kỉ niệm 50 năm thành lập công ty. Tất cả nhân viên hành chính và những người tai to mặt lớn trong giới kinh doanh đều được mời đến dự. Bữa tiệc được tổ chức ở nhà hàng Twinkle- một nhà hàng nổi tiếng thuộc hệ thống quản lý của tập đoàn Trần Thị.

Vì là thư kí riêng nên cô bắt buộc phải đến ... Anh cho người đến đón cô, anh còn thuê hẳn một hàng chuyên viên thẩm mĩ, thời trang làm đẹp hàng đầu thế giới đến làm đẹp cho cô. Cô cảm tưởng như đây không còn là bữa tiệc của công ty nữa vì nếu chỉ đơn thuần là như vậy có cần phải làm cho cô lộng lẫy như công chúa thế này không? Đúng là bệnh nhà giàu tiêu tiền như phá.

Mái tóc dài của cô được làm xoăn thành ống nhỏ, buộc gọn lại bằng một dải ren lụa màu xanh ngọc bích, bộ đồ liền có phần trên ôm lấy thân, phần chân váy ngắn trên đùi gối, được xếp li nhiều tầng bông bênh, trên váy còn đính những hạt xoăn đẹp lấp lánh nổi bật trên màu ngà của váy, thêm một đôi giày cao 15 phân màu giống váy, tôn cái chiều cao 1m60 thành 1m75, những đồ trang sức cô đeo đều được thiết kế tinh

xảo gắn kim cương, có thể kết lại thành một câu đùa:” Vịt hóa thiên nga!”. Cô có một làn da trắng lơn là nên các chuyên gia trang điểm chỉ kẻ mi, thêm chút son môi, phấn hồng mà không phải dùng đến các loại mỹ phẩm kem trang điểm khác.

Xong xuôi đầu đầy lại có người đưa cô tới bữa tiệc. Cô tự mình đi vào trong, vừa đặt chân đến cửa đại sảnh cô đã gây sự chú ý cho người khác. Cô không hề biết hôm nay cô sẽ bước sang một trang mới cuộc đời.

Bữa tiệc có sự góp mặt của ba anh- người đứng đầu tập đoàn này.

Những tiếng xì xào ngày một lớn hơn, từ khi cô bước vào. Anh đang đứng chào hỏi mấy vị khách bạn của ba anh thì bất ngờ nhận ra sự xuất hiện của cô. Anh xin phép đi trước...

Anh bước đến vòng tay qua eo cô dẫn vào, hôm nay cô đẹp như một minh tinh vậy, khiến bao người phải ghen tị, giờ lại đi bên anh như đôi kim đồng , ngọc nữ.

- Tổng giám đốc!- cô cố tránh xa vòng tay anh.

Nhưng anh vẫn giữ chặt, ánh mắt nhìn có chút ôn nhu... Cúi xuống nói nhỏ vào tai cô, hành động của anh nếu người khác nhìn vào rất dễ bị hiểu lầm...

- Im lặng! Đi bên anh! Hôm nay em giữ vị trí lớn lao đấy!

Cô chấp nhận nhìn những ánh mắt kia đang hướng về phía mình, nếu không muốn mất hết thể diện thì cô đành phải phối hợp cùng anh diễn.

Anh dẫn cô đến chào hỏi ba anh.

- Ba!- anh chào khi ông đang mải nói chuyện với mọi người.

Trần Thiên Long quay lại nhìn anh valiec cô đánh giá, không ngờ con trai ông lại có mắt chọn đến vậy, cô gái kia so với vợ ông còn đẹp hơn chứ không có kém. Ông mỉm cười:

- Chào con trai! Chào cháu...

- Dạ! Con chào bác...- đây là lần đầu tiên cô gặp ông nên có chút lạ lẫm, không ngờ anh lại giống ba đến vậy, nhất là sự lạnh lùng trong ánh mắt.

- Hiếu Thiên ! Cháu giới thiệu cô gái này với các chú đi chứ?- một người đàn ông bệ vệ tươi cười nhắc anh.

- Cô ấy là Băng Đồng! Hiện tại đang là thư kí riêng của cháu...- anh nói nhưng ánh mắt vẫn không rời khỏi cô.

- Oh! Vậy hả? Hai đứa đẹp đôi lắm! Bao giờ đám cưới?

- Lần này anh Long có con dâu nghiêng nước nghiêng thành phải khao nha!

Anh nhận thấy sự run rẩy từ cô, có lẽ cô đang ngượng vì bị đùa.

-Cháu xin phép qua bên kia chút!-Anh cúi đầu nói với các vị trưởng bối, mục đích là giải vây cho cô.

Bữa tiệc hôm nay đâu chỉ đơn giản là lễ kỉ niệm . Nó còn mang một ý nghĩa nữa...

Lúc này Trần Thiên Long mới lên phát biểu về bữa tiệc...-” Thưa quý vị! Những người có mặt ở đây hôm nay... Cảm ơn quý vị đã đến tham dự bữa tiệc kỉ niệm 50 năm thành lập của tập đoàn Trần thị hôm nay. Và còn một việc nữa tôi muốn thông báo! Đây là một việc hết sức quan trọng với gia đình tôi!”- ông ngưng lại nhìn về phía anh.

Những tiếng xì xào bàn tán ngày một lớn hơn...phóng viên có mặt đây liên tục ghi hình, chụp ảnh...

- ” Xin mọi người trật tự... Đó là con trai tôi- Trần Đình Hiếu Thiên tổng giám đốc tập đoàn và là người sẽ thừa kế tập đoàn Trần thị tương lai, sẽ chính thức đính hôn với cô gái nó yêu vào tháng sau...

Cô có chút run rẩy khi nghe tin anh sẽ đính hôn, anh sẽ lấy vợ ư? Tự dưng trái tim cô đau nhói... Chắc người anh lấy phải là một cô tiểu thư danh giá nào đó... Cô vùng ra khỏi tay anh, chạy nhanh ra ngoài, anh đuổi theo cô nhưng bị đám vệ sĩ ngăn cản, vì bữa tiệc rất cần anh. Anh không thể đi...

- Trần thiếu gia! Cậu yên tâm...tôi sẽ đưa tiểu thư về an toàn!- một người thanh niên cúi đầu chào anh.

Anh nhận ra đó là Jack. Cậu ta về khi nào? Và vì sao không đến gặp anh sớm. Anh an tâm vào trong, chắc hẳn cô đang hiểu lầm anh, tại anh bất ngờ nên không nói cho cô biết, không ngờ mọi chuyện lại thế này ... Anh quay lại sân khấu phát biểu.

- ” Đúng vậy! Người tôi lấy chỉ có một, đó là Lâm Băng Đồng! Người con gái tôi yêu...”

Anh nói xong thì bỏ đi luôn, anh cần phải đi giải thích cho cô biết.

Cả đại sảnh sau khi nghe xong tin này thì ồn ào như ong vỡ tổ, phóng viên liên tục ghi hình, đây là tin hót nhất từ trước đến nay.

Những cô tiểu thư thầm yêu anh sau khi nghe tin này thì lặn đùng ra ngất xỉu, có lẽ sau hôm nay bệnh viện sẽ quá tải.

.....

Cô chạy vào màn đêm, đã nói không yêu anh mà tại sao trái tim cô lại đau thế chứ?

Lẽ nào cô đã. ... Đúng! Lúc này cô mới nhận ra mình yêu anh thật rồi. Trời bất giác đổ mưa lớn, cô chân trần chạy vào màn mưa buốt giá... Cô cứ chạy như thế cho đến khi đầu quay ù ù, và cô ngất ở bên đường, mưa thấm vào thịt lạnh tê tái.

Jack cũng đứng lúc chạy tới, thấy cô ngất xỉu anh nhanh chóng đưa cô vào viện.

.....

Sau khi bác sĩ kiểm xong cho cô, anh mới yên tâm, cô chỉ bị mất sức mà ngất, không có gì nghiêm trọng nghỉ ngơi là sẽ khỏe lại.

Jack báo tin cho anh, anh nhanh chóng vào viện với cô.

Lúc này cô đang ngủ say, anh chỉ có thể im lặng ngồi ngắm nhìn cô ngủ.

Một lúc sau, Cẩm Tú cũng đến nơi, cô chạy vào hỏi thăm tình hình.

- Sao rồi? Sao cậu lại để nó thế này chứ?

- Suyt! Để cô ấy ngủ!- Cẩm Tú cứ ồn ào khiến anh phải lên tiếng nhắc nhở...

Cẩm Tú biết không thể hỏi thêm nên cũng ngồi xuống bên giường bệnh của cô . Nhìn khuôn mặt cô nhợt nhạt không khỏi đau lòng.

.....

10. Chương 10

Cô tỉnh lại đã là hai ngày sau , cô nheo mắt mấy lần mới có thể thích ứng được với ánh nắng của căn phòng, cô nhìn quanh cái gì cũng màu trắng hết và cô thấy anh đang gục bên giường , cánh tay nắm lấy bàn tay cô , cô giật bàn tay mình ra khỏi tay anh.

Anh đang ngủ bị hành động của cô làm tỉnh giấc.....

- Ừm ! Em tỉnh rồi ? Thấy người sao rồi ? - Anh đưa cánh tay đặt lên trán cô.

- Sao tôi ở đây ? - Cô hất cánh tay anh ra khỏi người mình. Anh bị hành động của cô làm cho khựng lại , nụ cười trên môi vụt tắt.

- Anh xin lỗi ! Không nói cho em biết trước...

- Tôi không quan tâm ! Tránh xa tôi ra! Tôi không muốn nghe. - Cô lấy tay bịt chặt hai tai , đầu lắc lư , gào thét , nước mắt lại tuôn rơi.

- Nghe anh mới đã ! - Anh ôm chần lấy cô , mặc cho cô ra sức giãy rụa.

Nó vừa chịu ăn chút cháo đây ! Giờ ngủ rồi !

- Cảm ơn vô ! Tôi.....có lẽ tôi sẽ mang cô ấy về tiện chăm sóc ! - Anh cảm thấy khó xử khi nói ra quyết định của mình.

- Không được. Hiện tại nó không muốn gặp anh , nếu anh mang nó đi nó sẽ lại phát bệnh cho coi ! Tôi không đồng ý !

- Cô không có quyền cấm ! - Anh bỗng giận giữ gần giọng.

- Đúng ! Tôi không có quyền ! Nhưng anh hãy để tôi chăm sóc nó sẽ tốt hơn ! - Cô cũng to tiếng.

- Tôi nhất định phải mang cô ấy đi !

- Được thôi ! Tùy anh ... nhưng anh phải có sự đồng ý của Băng Đồng , nếu nó không đồng ý thì anh đừng có ép nó ! Tôi bận rồi! Tôi phải đi làm rồi ! Anh có thể ở lại ! - Cô nói xong thì đi luôn , bỏ anh đứng đó một mình.

Được thôi ! Anh sẽ đợi cô chấp thuận theo anh

***** ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● *****

Cô cứ như vậy suốt một tuần liền , cho đến khi khỏe hơn , có thể đi lại được. Hôm nay Cẩm trú đi làm từ sớm , cô phải tự mình ẵm sáng. Ăn xong cô thay một bộ đồ khác : hôm nay cô không mặc quần nữa mà chọn một bộ váy lụa đơn giản màu trắng , dài đến đầu gối. Cầm lấy túi xách , dứt bước ảnh của Băng Di vào túi. Cô khoá cửa đi ra ngoài.

Anh đang định đến chăm sóc cô thì thấy cô khoá cửa ra ngoài , anh lấp tạt vào một góc , chờ cho cô đi qua rồi theo sát sau lưng cô.

Cứ như vậy theo sát cho đến khi cô dừng lại ở một con đường dẫn lên một ngọn đồi , nơi này khá vắng vẻ , hình như cô định lên đồi. Anh lo lắng đi theo sau cô và anh rất ngạc nhiên khi cô đang đứng trước một ngôi mộ , cỏ mọc xanh , phía trước có một tấm di ảnh có đề tên Đỗ Huyền Thi , trong tấm ảnh là một người phụ nữ còn rất trẻ , khá đẹp , đặc biệt bà có đôi mắt giống cô.

Anh chỉ dám đứng lấp sau gốc cây thôi , anh sợ cô phát hiện ra.

Cô ngồi xuống trước mộ , đưa tay lau chùi tấm di ảnh , nước mắt cô lại rơi , đã 13 năm rồi còn gì.

- Mẹ! Tiểu Đồng đến thăm mẹ đây ! Mẹ nhớ tiểu Đồng không ?- Cô đưa tay lau nước mắt đang chực trào nơi khoé mi.

- Ừm!!!!!!Ừm!!!!!! Tiểu Đồng sợ lắm mẹ ơi ! Tiểu Đồng phải làm sao bây giờ ? - Cô ngưng một lát rồi nói tiếp. - Mẹ có nghe tiểu Đồng nói gì không mẹ ? Đã có người yêu tiểu Đồng như mẹ đó nhưng tiểu Đồng không muốn kết hôn , tiểu Đồng sợ giống mẹ...hix...

Anh cơ hồ nghe rõ toàn bộ những gì cô nói, anh đã hiểu ra phần nào lí do cô từ chối kết hôn với anh.

Cô mở túi lấy ra tấm ảnh của Bsrng Di lúc 2 tuổi ,...

- Xem Băng Di này, nó dễ thương phải không mẹ ?

Cô ngưng một lát như thể cảm nhận điều gì đó từ thế giới bên kia vọng về. Cô lau khô nước mắt im lặng nhìn tấm ảnh của mẹ mình. Một lúc lâu rồi mới cất tấm hình của Băng Di vào và đi về.

Anh vẫn đi theo cô và lần này cô lên một chuyến xe bus. Anh bắt taxi rồi đuổi theo sau. Cô đi hơn một tiếng cuối cùng cũng đến bến cuối , từ đó đến bãi biển còn mấy trăm mét.

Cô đi theo lối đường dẫn đến bờ biển , anh cũng xuống đi bộ theo. Ở khoảng cách này anh mới đảm bảo cô an toàn.

Cô mệt mỏi lê từng bước chân trên đường, thực sự không muốn về nhà a, cô muốn đi thế này để suy nghĩ về tất cả , về quá khứ , anh và những người thân nhưng cô thực sự rất mệt mỏi , cô muốn nuông xuôi tất cả nhưng trước khi buông xuôi tất cả cô muốn gìn ra Băng Di , chỉ Cần gặp nó một lần thôi cô chết cũng yên lòng.

Cô đứng lặng trước biển sóng vỗ rì rào, tung bọt trắng gió biển thổi mạnh làn váy cô tung bay , mái tóc cũng bị gió làm rối tung. Cô mệt mỏi nhắm mắt hưởng thụ vị mặn trong gió từ biển thổi vào. Cô hơi choáng vì mệt mỏi , cũng gần trưa lên ánh nắng có phần gay gắt, cô lại mới ốm dậy. Loạng choạng , bầu trời quay cuồng.

Trong lúc cô tưởng mình sẽ ngã xỉu ở đây thì một bàn tay ôm lấy cô đỡ , cho cô dựa vào lòng.

- Bằng Đồng ??? em sao vậy ????

- Không sao ! Tôi tự đứng được : - Cô gạt cánh tay anh ra , lánh người đứng vững thoát người khỏi vòng ôm của anh.

- Em đừng ngoan cố nữa có được không? - Anh cầm lấy cánh tay đang buông thõng của cô.

Bằng Đồng dứt phát cánh tay mình ra khỏi tay anh , đi thật nhanh về phía bờ biển bên kia.

Anh đau xót nhìn bộ dạng mệt mỏi , yếu đuối của cô lúc này, tại sao phải tránh né anh , tại sao? Anh chạy theo vòng tay cô từ phía sau.

- Dừng lại đi ! Sự mệt mỏi của em làm anh đau... đừng tự làm khổ nhau nữa ! - Anh ghé tai vô khế nói bằng giọng khàn đặc.

Một dòng nước mắt nóng hổi trên mặt anh , rơi xuống bờ vai cô. Cô cảm nhận được anh khóc , anh đang khóc , lần đầu tiên cô chứng kiến một người lạnh lùng , nguy hiểm như anh khóc. Cô quay lại vòng tay ôm chặt lấy anh , khóc nức nở.

- Hức... hu...em ghét ... anh ... tại sao bước vào trái tim em ... huuuuuk.... em ghét , hận anh hức hứcanh là đồ bá đạo , lạm dụng...- Tats cả ngư vờ ào trong nước , cô đã nói hết tâm trạng hiện tại mà không hề suy nghĩ.

- Anh làm gì mà em nói anh bá đạo ? - Anh rất xúc động trước những gì cô nói bừa rồi.

Cô đẩy anh ta xa người mình , không biết từ bao giờ cô lại có đủ dũng khí lên án anh, giường như cô đã trở về con người thật của mình khi còn là một đứa trẻ hạnh phúc , hồn nhiên , vui vẻ.

- Anh tự mình quyết định việc mình đính hôn mà không có sự đồng ý của em !

Anh ngậy người trước lí luận của cô , nhưng cũng có vách để trả cô :

- Nếu anh hỏi ý kiến em , em sẽ đồng ý ?

- Không ! - Cô hét lên mặt chau lại nhìn anh.

- Thế thì quyết định của anh là đúng ! Thế lí do gì em nói anh lạm dụng ? - Anh được nước càng lấn tới , thì ra lúc cô giận dữ cũng rất đáng yêu.

- Anh trả lợi dụng chức quyền bắt em theo ý anh , làn con rối cho anh chỉ đạo à? - Dường như cô đã thay đổi hoàn toàn so với thường ngày , làm Anh phải ngạc nhiên.

- Được rồi ! Coi như anh sai anh xin lỗi em được chưa? Giờ em muốn anh làm sao em mới tha cho anh ?

Cô ngẫm nghĩ một lát rồi nở một nụ cười tinh quái , nhẹ giọng đặt điều:

- Em không muốn kết hôn sớm thôi! Anh phải nghe theo em! Mọi việc đều phải nghe!

- Được thôi nhưng anh muốn em dọn đến ở nhà anh !

- Ừm...-Cô cuối cùng cũng gật đầu đồng ý.

- Giờ em muốn đi đâu anh đi cùng em! - Anh khoác vai cô, cúi xuống nở một nụ cười đặt một nụ hôn vào má cô.

- Ở đây ! Ngắm hoàng hôn ! - Cô cảm thấy đây mới là chính mình, hạnh phúc của cô thực sự đã đến.

Anh kéo cô vào một nhà hàng hải sản , cô muốn ở đây đến bao lâu cũng được nhưng trước tiên phải ăn lo trước đã.

Hai người cùng nhau ngắm nhau ngồi ngắm cảnh hoàng hôn , cô ngửa cổ nhìn anh cười tươi.

- Anh thấy , hình như em đang thay đổi thì phải!

Anh véo mũi cô , cười bông đùa , hôm nay cô biết nói ra những lời oán trách anh , cô còn cười nhiều nữa , khi ăn cơm còn biết lành chanh với anh ,...

- Em không phải thay đổi..... mà là trở về con người thật của em ... cảm ơn !

- Chuyện gì ?

- Cảm ơn anh đã mang hạnh phúc đến cho em lần nữa !

- Ngốc !

Anh cúi xuống hôn lên má cô , mỉm cười bẹo má cô một cái yêu thương.

Mặt trời đã xuống đến mặt biển , anh đứng dậy trên tay bế bổng cô lên , tiến về phía bờ biển.

-Anh làm gì vậy ? - Cô thắc mắc khi anh đang tiến theo nước biển , lúc này nước biển đã ngập đến gần cổ hai người. Anh dừng lại , mỉm cười ấp áp với cô ...

- Em nhìn phía kia đi !

Cô quay đầu làm theo và vô cùng ngạc nhiên khi nhìn thấy mặt trời đang nằm trên mặt nước như một quả trứng khổng lồ , đỏ rực.

- Đẹp đúng không ?

- Ừm....

- Chỉ cần em thích bất kể cái gì anh cũng có thể cho em!

Cô vòng tay ôm cổ anh càng chặt hơn , cô nâng người hôn lên môi anh thay cho lời cảm ơn. Chưa bao giờ cô hạnh phúc như lúc này , hạnh phúc khi có anh bên cạnh , yêu thương , nuông chiều cô.

Cả hai đợi đến khi mặt trời hoàn toàn lặn xuống biển mới quay về. Cô quyết định sẽ bên anh mỗi ngày.

@@@@@*****@@@@@

- Chị Cẩm Tú ! Chị nhất định phải đến thăm em thường xuyên nhé! - Cô ôm Cẩm Tú vào lòng.

- Tất nhiên rồi ! Chị sẽ ở đây sẵn sàng giúp đỡ em mỗi khi em cần ! Chị sẽ nhớ em lắm đó!

- Em cũng vậy !

- Thôi nào ! Lại khóc nữa rồi ! - Anh đứng bên cạnh vỗ vai cô kéo cô vào lòng an ủi.

- Hix.....anh có phải em đâu mà anh biết ! - Cô nói bằng giọng Hương dỗi.

- Được rồi ! Khuya rồi! Mau về kéo muộn ! - Cẩm Tú thúc giục.

- Ừm.....- Cô gạt đầu , sau đó bước vào xe , anh chạy sang bên kia ghế người lái.

- Tạm biệt !

- Cẩm Tú chúng tôi về trước ! - Anh cũng dơ tay chào Cẩm Tú như một người bạn.

Chiếc xe lăn bánh chìm vào dòng xe tấp nập trong đêm. Cô ngoái đầu lại nhìn lại nơi đây , chính nơi đây chỉ trong vài tháng thôi nhưng đã có những giây phút ấm cúng như được ở nhà.

- Em sao vậy ? Sao lại khóc nữa ! - Anh quay sang nhìn cô nói bằng giọng ôn nhu , trầm ổn.

- Không sao ! - Cô đưa tay gạt nước mắt quay lại mỉm cười cói anh.

Phải cười thế chứ ! - Anh xoa đầu cô , quay lại tập chung lái xe.

Cô cảm thấy mình càng ngày càng thích cười với người khác nhưng cô nhận thấy mình cũng khóc rất nhiều.

11. Chương 11

Cô được mọi người trong biệt thự vô cùng kính trọng như vị nữ chủ vậy. Do lạ nhà lên cô không dậy từ sớm , bước xuống nhà đi dạo một vòng , thấy những người giúp việc đang chuẩn bị bữa sáng, nên cũng muốn tham gia , giúp một tay.

- Ôi ! Tiểu thư đừng đứng vào ! Việc đấy để em làm cho ! - Thấy cô xoắn áo cầm đĩa chén lreen rửa , hai cô giúp việc đứng bên cạnh vội vàng cản. Cô là người cậu chủ đưa về , biết đâu sau này lại làm thiếu phu nhân thì sao ? Các cô không dám vô lễ...

Bằng Đồng tiến đến gần rửa rau sống để trên bàn , định mang rửa thì lại bị cản , lần việc gì cũng bị cản thế này thì chán chết được, chả nhẽ đến đây ăn không ngồi rồi à.

Cô bị bọn họ bắt ngồi vào bàn ăn , uống nước ép trái cây , nhìn bọn họ tấp nập công việc mà mình cứ ngồi không thể này là sao được. Cô quyết định đến giúp....

- Ôi ! Em đã nói tiểu thư ngồi tiểu thư ngồi đó để bọn em làm mà...

- À ! Tôi muốn tự tay làm bữa sáng cho Hiếu Thiên !

- Vậy ạ ? Vậy tui em giúp nhé !

- Ừm...- Cô đương nhiên gật đầu ngay , vì ở cô nhi viện cô chưa từng nấu ăn , khi ở nhà trọ thì toàn mua đồ hộp , khi đến sống cùng Cẩm Tú thì cũng vậy , Cẩm Tú không để cô vào bếp bao giờ , cô chỉ phụ giúp vài việc vặt như nhặt rau , lấy chén đĩa , đã có lần xem Cẩm Tú làm món ăn nhưng cô chưa thử làm bao giờ. Bây giờ có cơ hội thể hiện rồi.

Cô nhớ Cẩm Tú đã từng làm món trứng cuộn cho coi xem. Cô liền tưởng một hồi cuối cùng cũng nhớ ra quy trình làm. Cô bắt tay vào làm ngay ...

Nhờ sự phụ giúp của những người giúp việc cuối cùng cô cũng làm được món trứng cuộn theo công thức của Cẩm Tú.

Nhìn cũng khá bắt mắt và ngon miệng.... nhiều màu sắc trang trí.

Cô đặt đĩa trứng cuộn xuống trước mặt anh , anh nhìn nón trứng cuộn do cô tự tay làm ình vô cùng cảm động.

- Cảm ơn em !

- Ăn thử đi ! - Cô hí hửng ngồi xuống phía đối diện bàn ăn , những người hầu mang đồ ăn đặt lên bàn cho hai người.

Anh dùng đũa gắp thử một miếng bỏ vào miệng và bắt đầu nhai , khó nhọc khuôn mặt từ tái chuyển sang đen và đỏ bừng, rót nước mắt.

- Ô ... sao vậy ? - cô chau mày nhìn Anh ăn mà kiểu như bị tra tấn vậy.

Anh thấy thái độ không mấy vui vẻ của cô liền cố nuốt hết sạch , miệng cố nở một nụ cười , lắc đầu , tay đưa ra cầm cốc sữa làn hơi hết hơn một nửa.

- Ngon chứ ! - Cô cứ tưởng món trứng cô làm có vấn đề. Nhưng khi thấy anh mỉm cười thì thấy nhẹ lòng.

- Ừm.. ngon lắm ! - Anh cười gật đầu...

Những người làm thấy phản ánh lúc này của anh mới thở phào nhẹ nhõm.

Về phía anh thì quả thực món trứng cuộn anh ăn rất nhiều rồi nhưng chưa bao giờ ăn món trứng nào ” đặc biệt ” như của cô làm. Nó mặn thật lười, có vị rất lạ, lại còn đắng đến phát khóc , thật xúc động chảy nước mắt. Anh bị nó làm cho hoảng đến giờ mất... Từ mai trở đi phải tránh để cô vào bếp mới được.

**** ● ● ● ● ● ● ● ● ****

Mới đến cổng công ty anh đã quay sang nói với cô.

- Em đợi Anh vào cùng....

- Em vào cất xe cùng anh ! - Cô liếc mắt qua bên phải công ty , vô tình chạm phải đám phóng viên đang bị vệ sĩ cùng bãi vệ cản lại.

- Ừm! - Qua gương chiếu hậu anh cũng thấy họ , có lẽ họ đến phỏng vấn chuyện đính hôn

Anh khoác vai cô dẫn vào công ty thật nhanh , cả hai đều không muốn bị làm phiền. Cả công ty đang xì xào về chuyện của hai người. Nhưng những lời nói không tốt về cô thì cũng không ít.

" Nhìn kìa ! Một công nhân viên nhỏ bé mà cũng trèo cao..." - Một cô nhân viên lễ tân ghé tai cô bên cạnh thì thầm.

" Hồ li tinh! Nhìn mặt thế kia chắc là sử dụng mỹ nhân kế rồi!" - Cô bên cạnh tiếp luôn.

" Ôi! Tổng giám đốc thật sự đã bị dụ..."

- Đây làm việc đi ! Các cô muốn bị đuổi hả? - Thái Lăng từ trong bước ra nhắc nhở , anh ghét cái kiểu nói xấu sau lưng này.

Mấy cô lễ tân nhìn thấy giám đốc thị sợ xanh mặt tản ra , nhanh chóng làm việc.

Thái Lăng đẩy cửa nước vào phòng làm việc của anh và cô vẫn không quên gõ cửa.

- Nè! Thăng quý ! Cậu muốn tôi cho cậu một trận không ? Đã mới vào phòng phải gõ cửa rồi mà ! - Anh dơ cuốn sách lên dọa...

Cô ngồi làm việc thấy vậy , đưa tay bịt miệng cười cái kiểu con mít của hai anh.

- Em cười cái gì ? - Cả hai hai quay lại nhìn cô , chau mày gần giọng quát.

- Em thế kia thật tức mà... thà em cứ như trước không niết cười còn hơn ! - Anh nực mình quay sang nói khó chịu.

Cô đang cười tự dưng bị nói vậy nên im bật , mắt ngấn nước nhìn anh , sắp khóc.

- Ai làm gì mà em khóc ! - Anh thật hết nói nổi với cô, tự dưng trẻ con thế không biết.

- Hai người vui vẻ ha ? Để tôi mấy tuần bị làm phiền sắp chết đây ? - Thái Lăng nằm vật ra ghế sofa.

- Thôi mà ! Tội em xin lỗi ! - Cô áy náy cầm ly đi pha cafe cho hai anh.

- Không phải tại em ! Tại thăng quý sứ kia kìa ! - Thái Lăng nhìn anh.

- Đây ! Không đùa nữa nhé ! Tôi vào thăng vấn đề nhé ! - Anh quay về về mặt nghiêm túc vẫn có - Tôi sẽ mở hợp báo , hoãn việc đính hôn lại ! Tôi muốn cho Băng Đồng thời gian suy nghĩ đã ! Trong thời gian đó chúng tôi sẽ đi du học ở Anh.

- Còn việc của công ty !? - Thái Lăng hơi ngạc nhiên về quyết định này.

- Anh chưa nói với em chuyện này ! - Cô cũng hơi bất ngờ , đặt hai ly cafe xuống bàn cho hai anh.

- Tôi cũng chưa chính thức thừa kế tập đoàn này ! Cho nên ba tôi sẽ giải quyết mọi công việc thay tôi như trước kia ! Thái Lăng cậu giúp ba tôi nhé !

- Tất nhiên rồi !

- Vậy mình yên tâm !

Cô thì đang tư tưởng đến một đất nước xa lạ , sống ở đó vài năm liền , thật là nhớ nơi đây ha.

@@@.....@@@

Anh cùng cô đứng trước buổi họp báo trình trọng thông báo với các phóng viên.

- Cảm ơn đã đến dự buổi họp báo hôm nay của chúng tôi !- Anh phát biểu đầu tiên.

Cánh phóng viên liên tục nhảy máy , ghi âm.

- Chúng tôi có mặt ở đây hôm nay là muốn trình trọng thông báo một tin.

-" Nói nhanh đi " - Đó là tiếng ồn ào của phóng viên ? Họ mong có câu trả lời của anh.

- Tôi và Băng Đồng đã bàn nhau và đưa ra quyết định hoãn việc đính hôn lại vì thời hạn ! Vì một cào lú do....

- Xin anh cho biết lí do là gì ? - Một cô phóng viên lên tiếng hỏi.

- Chúng tôi muốn đi du học vài năm đã !

- Vậy , chúng tôi có thể biết thêm về gia đình cô Băng Đồng được không ? - một anh chàng phóng viên cũng giơ tay chen vào. Nghe nhắc về gia đình mình , khuôn mặt cô có chút tái nhợt , người run rẩy. Anh nhận ra điều đó nên cầm tay cô xiết chặt hơn chấn an.

- Việc này không thể trả lời ! - Anh thẳng thắn đáp lại.

- Vậy anh chị có thể nói về tình yêu của hai người một chút không ? - Một phóng viên khác cũng chen lên hỏi thẳng.

Anh nhìn cô âu yếm rồi quay sang trả lời câu hỏi của đám phóng viên.

- Tôi và cô ấy yêu nhau từ khi còn là những đứa trẻ ! Cô ấy là mối tình đầu của tôi và ngược lại....

Nghe câu trả lời của anh mà đám phóng viên phía dưới không khỏi ngạc nhiên , thầm ngưỡng mộ.

- Chúng tôi còn việc phải giải quyết nên mọi việc dừng lại tại đây !

Anh kéo cô vào lòng dẫn đi, có lẽ không quen việc phỏng vấn đông người này nên cô hơi run. Anh đành phải giải vây cho cô.

Cánh phóng viên thấy họ sắp bỏ đi liền đuổi theo mong được thêm thông tin nào đó nhưng lại bị bảo vệ và vệ sĩ của anh dữ lại.

@@.....@@

- Hôm nay em phải bận rộn đó ! - Anh khoác vai cô Ấn vào xe.

- Dạ???- Cô chưa hiểu hết ý anh là gì ?

- Chiều nay nay em phải đến lớ lãn hồ sơ chuyển đi du học ! Tối nay anh dẫn em đi mua thêm đồ ! Tối nay ba anh sẽ về đây ,cùng dùng cơm với chúng ta ! - Anh vừa quay xe vừa thông báo lịch cho cô.

- Sao ? Va anh về đây ạ ? - Cô hơi bất ngờ , hôm nay cô lại phải gặp mặt ba anh nữa sao.

- Ba anh dễ tính lắm! Em không cần phải lo đâu ! Ba anh bảo rất hài lòng về con dâu tương lai ! - Anh nhìn qua biểu hiện lo lắng của cô.

Thực sự anh không hề sợ ba , còn có một người nữa khiến anh vừa sợ vừa kính nể. Người ấy chính là cựu chủ tịch tập đoàn Trần thị này - bà Nội anh , Đinh Hồng Quế. Bà nội anh là người sáng lập ra tập đoàn này. Ông Nội anh mất khi ba anh còn bé nữa , một mình bà nội vừa chèo chống gia đình, vừa nuôi ba anh khôn lớn , nhờ sự cần cù , chịu khó có tấm lòng nhân hậu mà từ một người bán dong trở thành một bà chủ lớn. Cứ nhắc đến bà Nội là anh lại tự hào không hết. Khi mẹ anh bỏ đi , một mình bà chăm sóc , dạy dỗ anh khôn lớn.

Bà đang ở ngôi biệt thự ngoài ngoại ô , bà muốn yên tĩnh tuổi già sức yếu ở nơi bà đã sinh ra và lớn lên. Anh vẫn thỉnh thoảng qua đó với bà mỗi khi buồn. Đáng lẽ anh cũng chưa vội lấy vợ đâu nhưng vì bà Nội anh bắt ép nên anh không còn cách nào khác.

@@.....@@

Cô nhì lại ngôi trường mình học suốt một năm qua. Ở nơi đây cô không có bạn bè nên cũng chẳng có kỉ niệm nào đáng nhớ. Nhưng phải xa nơi đây quả thực hơi buồn.

Đang mải ngắm nhìn thì cô đụng trúng một người. Ngược mặt lên nhìn cô hỏi ngạc nhiên vì người đỡ sau mình , lúng túng đứng thẳng dậy...

- Xin lỗi ! Tôi không cố ý...- Cô cúi đầu xin lỗi cậu ta.

- Không sao ! Lại gặp cô , chúng ta kể ra cũng có duyên đụng nhau ha ! - Cậu ta nở một nụ cười , hạ giọng dịu.

- Bằng Đồng ! Đi thôi ! - Giọng Hiếu Thiên gọi cô khi anh mới bước ra từ phòng hiệu trưởng.

Cô chạy thật nhanh ra với anh , quên không quay lại chào cậu một câu.

Cậu ta đứng tại chỗ nhìn theo bóng lưng cô bước vào một chiếc ô tô sang trọng , để ý anh đứng bên cạnh đóng cửa cho cô. Cậu ta đương nhiên nhận ra anh , vì ở trên các báo đều nói đến hai người , ai không biết. Không ngờ cậu lại được thấy tận mắt ... Chẳng lẽ nào cậu không có tí cơ hội nào ?

@@.....@@

Anh đưa coi tới một Trung tâm thời trang thuộc sở hữu của tập đoàn Trần thị. Mấy cô nhân viên ở đó thấy anh đều đồng loạt cúi chào. Nghe nói anh đến giám đốc Dương đã ra tận cửa đón chào.

- Tổng giám đốc Hạ có đến đây quả là hân hạnh, vinh dự cho chúng tôi !... Mời nhai vào ...

Anh khoác vai cô dẫn vào trong , quay sang tổng giám đốc ra lệnh.....

- Mọi người quay về làm việc của mình đi , tôi tự tham quan được !

- Dạ! - Tất cả các nhân viên nhân viên khác cũng quay lại công việc của mình.

Anh dẫn cô đi lựa chọn đồ chỉ cần cô thích Anh đều lấy hết. Cô đang cảm không thì anh định vác hết về chắc.

Cuối cùng sau hai tiếng chọn đồ , cô mệt nhoài ngồi vào trong xe của anh. Hai người phải về sớm dùng bữa cùng ba anh.

Chiếc xe của anh lăn bánh trên khuôn viên của toà biệt thự. Quân gia Ngô chạy ra mở cửa đón chào anh và cô.

- Chào thiếu gia , tiểu thư - Ông cúi đầu cung kính chào.

- Ba tôi đến rồi chứ ? - Anh dẫn cô vào trong , để người hầu giúp cô mang số đồ lên phòng cô.

- Ông chủ đang ngồi uống trà trong phòng khách !

- Được rồi ! Ông cứ làm việc của mình đi ! - Anh dẫn cô vào phòng khách chào hỏi ba anh.

Trong phòng không chỉ có mình ba anh mà còn có trợ lí Jach nữa. Cô nhìn thấy Jach , cảm giác đã gặp ở đâu rồi nhưng không nhớ nổi nữa.

- Con chào ba !

- Cháu chào bác ạ ! - Cô cũng cúi xuống chào theo anh.

- Lại đây ngồi đi ! Hai đứa làm xong thủ tục rồi chứ ? - Ông nở một nụ cười hoà nhã vẫy tay kêu hai người lại , cảm giác này khiến cô như nhớ lại lúc có ba bên cạnh.

- Này ! Bà nội mong hai đứa lắm đấy , mau hãy đến thăm bà trước khi đi nhé ! - Ông rót trà đẩy về phía cô và anh.

- Dạ ! Con cũng định vậy ! - Anh cầm chén trà lên thưởng thức , tay nghề pha trà của ba anh đúng là tuyệt đỉnh.

Cô bắt ngờ khi biết anh vẫn còn có bà nội sao? Sao anh chưa nhắc đến bao giờ nhỉ ?

@@.....@@

Anh trở cô đến một căn biệt thự nhỏ , trang nhã ở ngoại ô thành phố. Cô bước ra ngạc nhiên vì khung cảnh ở đây. Một ngôi biệt thự nhỏ , màu xanh da trời , phong cách trang nhã, hai tầng , ngôi biệt thự được xây dựng giữa một cánh đồng cỏ mọc xanh mướt mà , điểm trên cỏ xanh còn có những bông hoa dại nhỏ li ti đủ màu sắc ,....cô chỉ có thể nhận xét bằng một từ đẹp qua !

Anh biết cô thích nơi đây rồi tất cả bộc lộ ra khuôn mặt của cô kìa.

Cô quả thật đã thích nơi đây rồi , nơi đây thật yên bình , trong xanh và thơ mộng.

- Ôi Hiếu Thiên của bà ! Con về sao không báo trước cho bà ! - Đó là giọng nói ôn tồn của bà anh.

- Bà nội ! Con về rồi ! Con nhớ bà quá ! - Anh cũng cười toe toét , buông cô ra chạy lại ôm chần lấy bà nội làm nũng như con nít.

- Ai đây !- Bà chỉ vào cô, khá ngạc nhiên vì đây là lần đầu tiên anh đưa một cô gái về.

Anh buông bà ra , chạy đến kéo cô đến trước mặt bà , anh trịnh trọng tuyên bố :

- Dạ ! Giới thiệu với bà đây là Băng Đồng , vợ con nhé ! - Anh cười timuoiw nháy mắt bà.

- Dạ ! Con chào bà nội ! - cô cúi đầu chào bà , cô nhận thấy sự Hiền hậu trong ánh mắt kia , khác so với cô nghĩ , bà anh không cao sang , quyền quý mà rất giản dị trong bộ đồ màu tối.

- Oh ! Cháu dâu ta đây hả? Xinh quá ! Nào . Nào ...vào nha nói chuyện nào ... - Bà dẫn cô vào trong.

Những người giúp việc cũng rất nhiệt tình với cô.

Ba người cùng ngồi ăn cơm vui vẻ , bà nội anh rất thích cô , bà tin người anh chọn thì không thể là người không tốt.

- Con thử món này xem sao ! - Bà nội anh gấp cho cô một miếng thịt bò hán sốt vang.

- Con cảm ơn ạ ! - Cô mỉm cười ăn thử , quả thật ngon vô cùng , vị khá đặc biệt , nhất cô phải bảo bà dạy cách làm mới được.

- Huhu... Bà nội thiên vị kìa ! Mới có cháu dâu mà quên cháu trai kìa ! - Anh giả vờ làm nũng.

- Thằng quý! -Bà cũng gấp thức ăn cho anh. Bà kể chuyện hồi Thơ của anh , làm cô cười không ngớt , không nhớ lúc nhỏ anh lại nghịch , quậy phá và đáng yêu như vậy.

- Sau này lớn còn đỡ chứ trước kia nó là thằng bé cứng đầu và ương ngạnh nhất ! - Bà kể mà như đang hồi tưởng quá khứ của mình.

- Bà ơi ! Bà làm con xấu hổ quá ! - Anh ôm cổ bà làm nũng.

Cô thật sự bó tay với cái kiểu nịnh ngọt ngọt như mía đường của anh.

@@.....@@

Anh đưa cô đi dạo thăm quan nơi này , nơi mà anh đã lớn lên nhờ sự Chăm sóc , dạy dỗ của bà.

- Nè ! Cậu bé hư ! Anh có đúng như lời bà kể !

Cô quay sang anh chêu chọc , rồi chạy lẹ , quay đầu lại lè lưỡi lèo lèo.

- Ê ! Đứng lại đó cho anh! - Anh đuổi cô , nhất định bắt được Anh phải cho cô biết thế nào là hậu quả của việc chêu đùa anh.

Cô cứ mãi chạy lại cười chêu anh mà không để ý đường nên vấp ngã xoài , đúng lúc đó anh cũng đưa tay ra đỡ nên đã bị cô theo đà kéo ngã theo. Hiện tại môi anh đang đặt lên môi cô , mắt cô từ từ mở ra , vô cùng ngạc nhiên.

- Áaa!!!!!!- Cô đẩy anh sang một bên vùng dậy đánh anh túi bụi - Đồ xấu xa! Dám....dám....

Anh bắt lấy tay cô giữ lại, miệng nở một nụ cười gian.

- Là em kéo ngã anh mà!

- Anh còn nói ! - Cô lại đánh anh túi bụi.

Anh còn bị cô tra tấn thêm dài , nhưng anh chỉ coi đó là đánh yêu.

Hai người cứ mãi cười , đùa nghịch mà không để ý một ánh mắt hiền hậu dõi theo ở một vị trí khá thuận lợi. - đó là bà nội anh.

Bà đã nuôi anh khôn lớn lẽ nào lại không hiểu lòng anh nghĩ gì. Bà mừng vì anh đã tìm thấy hạnh phúc riêng.

@@.....@@

Hôm nay là ngày cô và Anh đi du học. Cả phi trường rộng lớn , đông đúc khiến cho cô có chút bồn chồn lo lắng. Mọi người đều đã đến chỉ thiếu mỗi Cẩm Tú và Thái Lăng. Thái Lăng thì đến rồi nhưng do cô nhờ vả nên anh đành nhận nhiệm vụ đến đón Cẩm Tú.

Thái Lăng đứng xe ở trước tòa trung cư của cô. Định đi lên tìm Cẩm Tú thì đụng mặt cô ở ngay cửa đại sảnh. Nhưng anh chưa gặp cô bao giờ nên không biết mặt. Anh chỉ biết địa chỉ nhà cô qua Băng Đồng.

- Cẩm Tú! Cô rơi đồ này!- anh đang định bước vào thang máy thì nghe thấy tiếng gọi của ai đó.

Cái tên này... Liệu có phải Cẩm Tú anh cần tìm???

Anh quay lại nhìn cô, khi cô chuẩn bị đi khỏi đại sảnh anh mới vội vàng chạy theo.

- Cô gì ơi!- anh gọi với tho.

Cẩm Tú quay lại nhìn, chỉ tay vào mình ý hỏi:” Tôi hả?”

- Cho hỏi! Cô có phải cô Cẩm Tú bn của Băng Đồng?

Anh cũng không quá câu lệ mà vào thẳng vấn đề.

- Vâng! Là tôicho hỏi anh là?- cô gật đầu thừa nhận.

- Tôi là Thái Lăng! Băng Đồng nhờ tôi đến đón cô.- anh nói vội .

- Ồ! Ra thế...- cô gật đầu như hiểu ý.

- Được rồi! Nhanh đi! Sắp muộn rồi!- anh kéo cô ẩn vào ghế phụ rồi chạy sang mở cửa ngò vào ghế người lái.

Chiếc xe lao vun vút trên đường quốc lộ, đã tối nên trời có vẻ dịu mát hơn nhiều, nhưng sự im lặng trong xe thì quả là ngột ngạt. Không ai nói với ai câu nào, cho đến khi xe chệch tới sân bay.

Cẩm Tú đi giày cao chạy nhanh nên bị chật chân, Thái Lăng đỡ lấy cô, ngồi xuống xem thử rồi nhờ sự giúp đỡ của anh cô cũng đỡ hơn.

- Cảm ơn anh!

- Cô có đi nổi không? Hay để tôi công!- anh nhìn đồng hồ chỉ còn 20 phút nữa là máy bay cất cánh - Cẩm Tú! Nhanh lên.

Anh dìu cô đứng dậy, dẫn đi tìm chỗ Băng Đồng đứng...

Sau một lát chạy vòng vòng anh cũng tìm thấy chỗ Băng Đồng đứng.

- Băng Đồng! Băng Đồng...học ...học ..- Cẩm Tú thở hổn hển gọi khi nhìn thấy cô.

- Chị!- Băng Đồng cũng vẫy tay chạy đến đỡ Cẩm Tú, cô vui vì vẫn được gặp Cẩm Tú trước khi đi.

- Chị xin lỗi.học...chị đến muộn.- Cẩm Tú vẫn chưa lấy lại được hơi thở ổn định.

- Được chị đến tiền là em vui rồi !- Băng Đồng nở nụ cười nhẹ vỗ lưng cô.

Lúc này hai chàng trai đứng bên nhìn họ lắc đầu. Thái Lăng kéo Hiếu Thiên qua một bên.

- Ê! Thằng quỷ sao kéo tao ra đây?- Hiếu Thiên thắc mắc.

- Mày nhớ phải chăm sóc tốt cho Băng Đồng đấy.
- Nói thừa!- Hiếu Thiên đắm vào ngực Thái Lăng.
- Tao không đùa đâu! Tao nhường mày một lần, nếu mày mà khiến cô ấy đau lòng thì đừng trách tao không nể mặt bạn bè.- Thái Lăng nói nghiêm túc.
- Thì ra mày yêu cô ấy....- lúc này anh mới khẳng định là thật.
- Nên nhớ mày chỉ có cơ hội một lần nhé?-Thái Lăng nhắc lại lần nữa.
- Đến giờ rồi!- anh quay lại chỗ cô và Cẩm Tú đang đứng.

Thái Lăng thở dài rồi cũng đi theo . Anh biết mình không còn cơ hội nào nữa, ngay từ đầu đã không hề có cơ hội.

< thông=“” báo...=“” đã=“” đến=“” máy=“” bay=“” cất=“” cánh=“” sang=“” anh.=“” mời=“” tất=“” cả=“” các=“” hành=“” khách=“” tham=“” gia=“” chuyển=“” bay=“” này=“” kiểm=“” tra=“” lại=“” và=“” lên=“” máy=“” bay=“” ổn=“” định=“” chỗ=“” ngồi!=“” xin=“” trân=“” thành=“” cảm=“” ơn!=“”>>

Loa phát thanh vang lên như thúc dục.

- Chị à! Em đi nhé! Chị nhớ giữ gìn sức khỏe!- Băng Đồng sụt sùi khóc ôm Cẩm Tú lần nữa, chỉ một chút rồi buông ra, đưa tay quyết đi giọt nước mắt mặn chát nơi đầu môi.
- Em cũng vậy nhé! Chị sẽ gọi cho em thường xuyên! Hạnh phúc nhé, em gái yêu!- Cẩm Tú thực sự không muốn rời xa, nước mắt cũng đã ứa nhẹp.

(lonely : Ui các chị ơi! Đây là sân bay... Không phải rạp chiếu phim tình cảm / Cẩm Tú: Ai kêu mi viết thế lại còn!xì! / Băng Đồng: Muốn ăn dếp a?* lườm tg*/ lonely Chạy tóe khói...)

Hiếu Thiên sách hành lý của cô vào trong phi trường, cô vẫn quay lại vẫy tay với Cẩm Tú và Thái Lăng.

Thái Lăng kéo Cẩm Tú vào lòng an ủi khi hai người bọn họ đã đi khuất.

Thái Lăng suy nghĩ:” Tạm biệt em! Băng Đồng hạnh phúc nhé!”

Khi máy bay đang dần cất cánh, Băng Đồng thả mình vào trong những suy nghĩ...

” Tạm biệt nhé! Tôi sẽ chờ lại nơi đây vào một ngày gần nhất. Nơi đây đã nuôi sống tôi, cho dù có đi đến đâu tôi cũng nhớ về. Hiếu Thiên rất cuộc em cũng được ở bên anh mỗi ngày ... Em tin anh là nơi dựa vững chắc cho em. Em phải cảm ơn thượng đế vì đã ban anh cho em!”

Họ cùng nhau đi đến chân trời mới nhưng liệu tương lai có như họ mong muốn, có thật sự yên bình. Hạnh phúc hay là khởi đầu cho những tháng ngày giông tố chia xa.

Tất cả sẽ được giải đáp ở phần 2! Cuộc đời ai hay chữ ngờ!

The End phần 1

12. Chương Phần 2: Sợi Dây Chuyện Kỉ Vật!- Chương 12

SAu nhiều năm xa quê hương, giờ đây Băng Đồng đã chờ lại. Không còn tìm thấy ở cô sự cô đơn, lạnh lùng, khép kín ngày xưa. Người ta chỉ thấy ở cô một cô gái 23 tuổi, niềm hạnh phúc tràn chề tình yêu cuộc sống, thực chất bên trong tâm hồn cô vẫn như một đứa trẻ, ngây thơ. Tất cả lớp vỏ bọc 4 năm trước đã bị lột bỏ hoàn toàn. Còn đâu một cô gái u buồn, bất cần ngày xưa?

Băng Đồng cùng Hiếu Thiên đang trên máy bay về nước. Đêm hôm qua vì quá hồi hộp được chở về nên cô không ngủ được, giờ lên máy bay là lăn ra ngủ liền. Đầu kê dựa vào vai anh tìm chỗ dựa thoải mái để chớp mắt. Anh mỉm cười vòng tay ôm vai cô.

- Thật là... Em vẫn còn trẻ con lắm! Vợ ngốc!

Cô mơ màng nghe anh nói cái gì mà vợ với vợ , mặc dù không thích anh gọi như vậy nhưng vì còn ngái ngủ , đỡ giấc nên cô đành để ngoài tai , tiếp tục ngủ.

Dụi dụi đầu vào vai anh tìm chỗ dựa thoải mái nhất ngủ tiếp. Anh nhìn hành động của cô mà vô thức không nhịn được nở một nụ cười.

=>Bắc Kinh<>

3h p.m.....

Máy bay hạ cánh , anh khẽ lay gọi cô dậy... Cô giống con mèo lười khẽ dụi mắt nhìn anh.

- Em có định xuống không ? Hay ngồi đây bay chuyển nữa trở về Anh nhé! - Anh nhìn cô lắc đầu cười.

- Ừm ... Đến rồi sao ? - Cô ngái ngủ đứng dậy , bước từng bước xuống máy bay.

Anh đi đằng sau , còn phải đẩy theo nhiều vali lớn của cả hai.

” Reng.... Ring... Rang”

Điện thoại trong túi áo anh reo ầm lên , anh lấy ra nhìn xem ai gọi và ấn nút nghe.

- Alo!

- Ê! Thằng quỷ cậu đang ở đâu ?- Là giọng của Thái Lăngsys năm không gặp nó vẫn như xưa , vẫn cái cách xưng hô đó.

- Đang ở sân bay!

- ” Vợ chồng tao đợi mày ở ngoài ! Nhanh lên!” - Cúp máy cái rụp , chả cần nghe anh nói câu nào.

Vừa vào đến đại sảnh sân bay , Băng Đổng đã nhảy chân sáo khi nhìn thấy vợ chồng Thái Lăng.

- Chị Cẩm Tú ! Ui... Em nhớ chị quá à! -Cô ôm chầm lấy cổ Cẩm Tú.

Thái Lăng nhanh nhẹ đứng sau bảo vệ à xã đại nhân của mình.

- Ê... Băng Đổng, em có cần phải xô mạnh như vậy không ? Bà xã của anh mà làm sao thì...- Anh gõ đầu cô mắng yêu. Đúng là Băng Đổng trước mắt anh giờ đây đã thay đổi hoàn toàn rồi. Công nhận cái thằng bạn lạnh lùng của anh lại làm tan chảy trái tim băng giá của cô thì là quá siêu.

- Em vui quá ! - Cô cười tít cả mắt , buông Cẩm Tú ra !

Trong khi cô và Hiếu Thiên đang đi du học thì Thái Lăng và Cẩm Tú cũng bắt đầu hên hò , họ yêu nhau và lần đám cưới một năm sau đó. Cô và anh không về dự được vì còn bận cho việc bảo vệ luận án , nhưng anh đã gửi một món quà vô cùng lớn chúc mừng họ. Hiện tại Thái Lăng và Cẩm Tú đã sắp có với nhau hai mặt con , đứa đầu học mẫu giáo 3 tuổi , còn đứa thứ hai thì vẫn đang trong bụng mẹ , sắp sinh. Xem ra bọn họ sống rất hạnh phúc a.

- Về thôi ! Tổ còn phải tạt qua trường mầm non đón tiểu Dạ! - Thái Lăng giục , đỡ bà xã của mình ra bãi đậu xe. Cẩm Tú sắp sinh đến nơi rồi mà không chịu nghe lời anh ở nhà tĩnh dưỡng , cứ nhất quyết đòi theo anh đến đón Băng Đổng và Hiếu Thiên.

- Oh! Em mong được gặp tiểu Dạ quá à! Chắc thằng bé dễ thương lắm đây...- Cô cười tươi khi nghe thấy tên tiểu Dạ.

- Nó mang em lắm đấy ! - Cẩm Tú cũng cười theo.

- Bà xã ! Cẩn thận chút ! - Thái Lăng đỡ cô ngồi vào xe, gài dây an toàn , rồi mới quay ra giúp Hiếu Thiên mang hành lý vào cốp xe.

- Sao này giờ im vậy ?- Thái Lăng hất tay anh , nói nhỏ.

- Nhìn vợ chồng mày tao thấy buồn ! - Anh bỏ đi , kéo cửa bước vào xe , ngồi ghế sau cùng cô.

- Cái thằng này ! - Thái Lăng lắc đầu rồi cũng mở cửa ngồi vào ghế trước lái xe.

Những năm qua , tuy hai người rất hạnh phúc nhưng mỗi khi anh đề cập đến kết hôn là cô lại giận dữ , ngay cả cách xưng hô cũng bị cô chỉnh lại ở việc gọi anh cưng em. Cô thực sự chưa muốn kết hôn.

@@.....@@

Sau khi đón tiểu Dạ từ mẫu giáo trở về , cô đùa với nó hoài , có lẽ cô và thằng bé này rất hợp nhau.

- Tiểu Dạ ! Con ra đây chú Thiên bỗng cái nào ! - Hiếu Thiên thích thú khi nhìn thằng bé cười típ mắt , tròn tan với Bằng Đồng.

- Thằng quỷ này dễ thương quá à ! - Baeng Đồng đưa tay bẹo má nó thốt nên.

- Vậy hai người cũng mau chóng kết hôn đi à ! Rồi sinh lấy vài đứa cho vui - Cẩm Tú đặt chén trà , rồi ngồi xuống cạnh Thái Lăng.

- Hihi ! Còn lái mới kết hôn ! - Cô đưa mắt liếc nhìn anh.

- Oh... Thằng bé này , lớn lên làm con rể chú nhé ! - Hiếu Thiên cười búng búng nhẹ má bầu bĩnh của nó.

- Da....chúạ ! - Nó mải nghịch mái tóc của anh , cười típ mắt nói bằng cái giọng ngọng lú lười.

Nó làm mọi người cười không ngớt vì sự ngộ nghĩnh đáng yêu của mình.

Sau bữa cơm vui vẻ cùng gia đình Thái Lăng , cô cùng Hiweus Thiên lên xe của mình về biệt thự nhà anh. Đường xá vẫn không có gì thay đổi , chỉ có điều đã có những dãy nhà cao ốc thi nhau mọc nên ngày một nhiều.

Cô mệt mỗi ngủ gật luôn trên xe , khi về đến nhà anh đánh thức thế nào cũng không chịu dậy ,anh chỉ còn một cách bế cô vào nhà.

Đám người giúp việc đứng thành hai hàng định cúi đầu chào thì bị anh nhẹ giọng cho qua , để vô không thức giấc.

- Thiếu gia đã ăn gì chưa ? Để tôi cho người làm ...- Quấn gia Ngô cung kính nói nhỏ vào tai anh.

- Khỏi! Tôi ăn rồi ! - Anh nói nhỏ , chân vẫn cước bộ hướng phòng mình đi tới.

-...- Quấn gia Ngô không nói gì nữa , lặng lẽ bước xuống nhà mọi người giải tán , ai làm việc lấy.

Anh đặt cô cuống giường êm ái của phòng mình , nhẹ nhàng kéo chăn đắp cho cô , anh lấy một bộ đồ đi tắm.

Nước ấm làm anh dễ chịu hơn hẳn , anh thư thái nhắm nhai một ly rượu vang đỏ của Pháp.

Mặc quần áo và nhẹ nhàng lên giường nàng ôm cô ngủ , dự một mỗi sau một ngày đi đường khiến cho giấc ngủ đến với anh càng nhanh.

Chuyện ngủ chung cũng không có gì lạ , anh và cô lấy nhau là chuyện một sớm , một chiều nhưng ngủ chung không có mang ý nghĩa mờ ám , anh chân trọng quyết định của cô , cái gì cô không muốn anh nhất quyết không làm.

@@.....@@

Những ánh nắng đầu tiên chĩa ngày mới đánh thức cô tỉnh giấc , khẽ chớp mắt vài cái , thích ứng với thứ ánh sáng trong phòng, cô mở mắt nhìn , anh vẫn còn ngủ say , cô nhẹ gỡ tay anh ra và bước cuống giường đi tắm cho tỉnh táo.

- Dạ sớm vậy vợ ! - Anh kéo cô lại.

Cô bị giật , lại bị ôm , bực mình vì anh gọi mình là vợ sến không chịu được. Đưa tay bịt mũi anh cho anh phải khó thở mà tỉnh luôn.

- Ưm...ừm...ặc....sặc.....- Em định mưu sát chồng à !

- Đáng đời anh ! Ai cho anh gọi em là vợ này vợ nọ, ai cho phép anh là chồng của em ! - Cô bừa nói vừa đứng dậy , đi đến tủ quần áo lấy đồ đi tắm.

- Này....em đã chán quá đi !Sống chung , ngủ chung , yêu nhau không là vợ chồng thì là cái gì ?

- Là anh em ! Hihi ! - Cô nháy mắt rồi bước vô nhà tắm , đóng cửa lại.

Trong mấy năm đi du học , anh và cô yêu nhau là sự thật nhưng anh luôn phải làm vai anh trai cô , kiên nhẫn lắm , đôi khi còn bị cô chọc cho tức không chịu được. Biết bao giờ anh mới thoát khỏi cái nạn này ? Haizzz!!!

@@.....@@

Ba anh đã già rồi , ông lại bị bệnh tim nên sức khỏe có phần giảm sút. Anh vừa về đã phải ngay lập tức tiếp quản , lo giải quyết việc của tập đoàn. Cô cũng không muốn ăn không ngồi rồi nên cũng trở thành trợ lý riêng cho anh , cô thích công việc trợ lý hơn vì không chắc mình có thể đủ kinh nghiệm để đứng vào hàng ghế ban lãnh đạo.

Ô tô của anh vừa đỗ lại trước cửa công ty Trần thì , có bảo vệ chạy đến mở cửa cho cô và anh xuống. Đứng trước cửa công ty cô nhìn lên toàn diện nơi đây , bây giờ so với trước lại càng nguy nga , tráng lệ hơn, cơ cấu Hạ tầng có phần đổi mới.

- Vào thôi! - Anh đặt tay vào eo cô dẫn cô vào trong đại sảnh công ty.

Hai hàng nhân viên và các giám đốc bộ phận đều cúi đầu chào khi thấy cô và anh bước vào , còn có vô số các nhà báo , phóng viên tới ghi hình.

- Hoan nghênh chủ tịch đến thăm !

Anh vẫy tay kêu mọi người khỏi đa lễ...

- Chào mọi người tôi - Trần Đình Hiếu Thiên - từ hôm nay tôi sẽ chính thức nhận chức chủ tịch tập đoàn này lên hàng đầu thế giới về mọi mặt. Mong mọi người đoàn kết cùng làm việc...- Anh tự tin khẳng định trước đám phóng viên báo trí và mọi người có mặt ở đây.

Mọi người trong công ty đều vỗ tay rầm rầm , chào mừng anh trở lại , từ 5 năm trước đã khiến mọi người nể sợ tài năng của mình , đến giờ vẫn còn lưu lại niềm tin trong họ.

Ngay sáng hôm sau tin tức này đều được lên trang bìa của các tờ báo , đây là vấn đề nóng hổi nhất trong thời gian này.

Cô ngồi trên sofa phòng khách uống trà cầm tờ báo mới ra. Anh không biết bận việc gì mà đi từ sớm.

- Tiểu thư xin đừng bước ! Tiểu thư để tôi vào trong thông báo tiểu thư....- Tiếng người giúp việc vang lên ở bên ngoài.

Chỉ nghe qua mà cô đã nắm bắt được tình hình bên ngoài , mới sáng sớm đã có người đến tìm anh sao ?

- Hiếu Thiên Hiếu Thiên ! Em về rồi ! - Giọng nói lạnh lạnh vang lên.

Cô mỉm cười có chút bất ngờ a , đây là lần đầu tiên có một cô gái dám gọi thẳng tên anh ngoài cô a....người này có lẽ không tầm thường như cô nghĩ.

Đang suy nghĩ , phân tích , đánh giá giá người bên ngoài thì cánh cửa bật mở , người bên ngoài bước vào , đứng trước mặt cô là một cô gái kiều diễm , khuôn mặt xinh đẹp , thân hình vô cùng quyến rũ , cô gái mặc một chiếc váy màu trắng hai dây liền thân , chân váy ngắn hai tầng xếp li ; cổ buộc một chiếc khăn thắt nơ tinh xảo.

Đứng sau lưng cô gái là chị giúp việc , đang cúi đầu sợ sệt....

-Tiểu thư ! Tôi đã ngăn cản nhưng ...

- Không sao ! Giúp em mang nước mời khách ! - Cô mỉm cười Bình thản.

- Dạ ! - chị giúp việc quay đi.

Cô gái kia vẫn không khỏi sững sờ , ngạc nhiên vì thấy cô.

- Mời ngồi !

- Cô là ai ? Sao lại ở trong nhà này !?- Cô gái đó nhìn cô có chút khinh miệt.
- Tôi là ai cô không cần biết ! Nhưng đến tìm Hiếu Thiên thì tôi sẽ tiếp...- Băng Đồng nở một nụ cười hiền.
- Cô là cái quái gì mà giám ở đây ? - Cô gái đó tức giận khi Thái độ này của cô.
- Quần gia Ngô ! - Băng Đồng lên tiếng gọi to.

Từ bên ngoài quần gia Ngô bước vào , cúi đầu trước cô.

- Dạ ! Tiểu thư có gì sai bảo ?
- Ngô bá bá ! - Cô gái kia vui mừng ôm chầm lấy ông.
- Ô...- Ông còn chưa kịp phản ứng gì thì đã bị ôm nên có chút ngạc nhiên- Tiểu thư Thái Na?
- Là cháu....lâu quá không gặp bác ...
- Cô về lúc nào sao không báo ọi người một tiếng ?
- Cháu muốn gây ngạc nhiên cho anh Hiếu Thiên ! Anh ấy đâu rồi ạ !? - Cô gái đó buông tay khỏi cổ ông.
- Thiếu gia!!!- Ông nhìn sang cô ái ngại.
- Để tôi thông báo cho anh ấy! - Cô nói rồi đứng dậy về phòng thông báo anh một tiếng.

Để lại đằng sau một ánh nhìn ái ngại và một ánh mắt tức tối, như muốn nói :” Cô muốn nói :” Cô muốn làm chủ nhân ở đây à? ”.

Quần gia Ngô còn lạ gì con người Thái Na nữa , từ nhĩ xú đã bám siết lấy anh , làm nũng , tuy nó nhỏ tuổi nhưng lại có tính hiếu thắng rất lớn , bất kể đứa con gái nào mà động vào anh , hay có ý định gì với a là nó đều phá hết.

@@.....@@

Anh nghe tin tức này từ quần gia , ngay lập tức về nhà xem sao. Xe vừa đỗ lại trước cửa anh đã mở cửa lao ra ngoài , những người làm trong nhà đều nhìn anh cúi đầu chào một tiếng : ” Thiếu gia!”

- Anh Hiếu Thiên !!!!!!! - Một bóng người lao từ trong nhà ra, chưa để anh định thần đã ôm chầm lấy thất lưng anh. - Em nhớ anh quá !
- O...Thái Na ! Em sao lại ở đây? - Anh gỡ cánh tay cô ra , sửa lại áo và nghiêm trang hỏi. - Không phải em đang ở Mỹ sao ?
- Em nhớ anh ! Anh không nhớ em hả ? - Thái Na cười tươi sau đó lại sị mặt xuống tỏ vẻ hờn dỗi Phụng phịu.
- Được rồi ! Em về đây hai Bác biết chứ ? - Anh chau mày nhìn tiểu quỷ đứng trước mặt này.
- Biết ! Vài tháng nữa giải quyết xong việc ở bên ấy , papa và mama em chuyển về đây ở hẳn! Thời gian này em sẽ ở đây với anh ! Hihi.....- Thái Na cười xem xét thái độ của anh.
- Nếu em ngoan anh sẽ cho em ở lại ! - Anh suy nghĩ chút rồi cũng gật đầu chấp nhận.
- Yea ! Yêu anh nhất ! - Thái Na cười toe toét ôm chầm lấy cổ anh , hôn chụt một cái vào môi anh.

Tất cả những hành động đó đều được thu vào tầm mắt một người - không ai khác chính là Băng Đồng , cô đứng trên tầng hai nhìn xuống , trái tim khẽ nhói đau khi thấy người con gái khác cùng anh nói cười lại còn làm cái hành động thân thiết kia , bảo sao cô không đau lòng. Giữa hai người bọn họ ruột cuộc có mối quan hệ gì ?

@@.....@@@

@@@

13. Chương 13

Người giúp Thái Na chuẩn bị phòng và sắp xếp đồ đạc đầu vào đó , phòng của Thái Na là ở tầng ba , dù không muốn cô cũng phải đựng mặt mỗi ngày.

Cô đứng trong phòng mình bộ dạng trầm tính , u buồn khoanh tay nhìn ra phía vườn sau. Cô cảm thấy mình gần giống một người thừa , dần bị lãng quên....

Một vòng tay ấm áp ôm lấy vòng eo thon gọn của cô, mùi bạc hà và mùi hương nước hoa nam tính khiến cho cô có phần dễ chịu , không Cần quay lại cô cũng nhận ra là ai , nhắm mắt hưởng thụ mùi hương quen thuộc.

Anh thì cầm lên vai cô, má hơi cọ vào má cô,...

- Em ổn chứ ? - Anh ghé tai cô nói nhỏ.

- Ừm...

- Không ghen ? - Anh lại cố tình hỏi.

- Ừm... sao em phải ghen ? - Cô hỏi lại.

- Thật???- Anh tỏ thái độ ngạc nhiên nhìn cô dò xét, rồi hỏi tiếp. - Tại sao ?

- Vì mình vẫn là anh em ! - Lần này cô thoát ra khỏi vòng tay của anh , ngoảnh mặt mỉm cười thật tươi với anh. - Em đi tắm chút !

Anh lắc đầu khoanh tay nhìn theo cô lấp vào phòng tắm. Cứ mỗi khi anh nghiêm túc là cô lại bông đùa. Nhưng anh chót hứa với cô rồi, khi nào chưa chính thức kết hôn anh vẫn có vai trò là anh của cô.

_____ ^ _ ^ _____

Lúc đó ở ngoài khuôn viên,...

- Tiểu thư Thái Na trà của cô! - người giúp việc đặt tách trà xuống trước mặt cô.

Thái Na đưa lên lịch lãm , tao nhã đúng chất một tiểu thư dùng trà....

- Áa....á....á...

Cả một chén trà tạt thẳng vào mặt người giúp việc...

Thái Na trợn mắt gắt lên đầy chanh chua:

- Trà này pha kiểu gì vậy ?

- Tiểu thư tha lỗi...tôi.....tôi....- Người giúp việc tay bị bỏng nhưng vẫn hốt hoảng quỳ xuống xin tha.

- Rõ ràng có tình không coi tôi ra gì mà ! - Thái Na đứng lên đạp vào người hầu một cái lặn ra nền.

- Tiểu thư...tha tội...

- Có chuyện gì vậy ? - Là tiếng của quản gia Ngô.

- Ông xem cách đối đãi của người giúp việc đi ! - Thái Na chỉ vào cô ta tức giận.

- Còn không mau xin lỗi ! - Quản gia Ngô nhìn qua là biết sự tình phải trái, ông không lạ gì cô ta.

- Xin lỗitiểu thư ...xin lỗi...xin lỗi...- Người giúp việc liên tục dập đầu xin tha tội...

- Thật tức chết mà! - Thái Na bỏ vào trong.

Lúc này quản gia Ngô mới quay lại nhìn người giúp việc, thông cảm , nhắc nhở.

- Lần sau chú ý ... đi lĩnh thuốc than.

Người giúp việc lồm cồm bò dậy và cúi đầu chào ánh mắt sợ sệt tránh đi.

@@.....@@

Trong bữa chiều,...

- Ăn nhiều chút ! - Anh lấy đĩa gấp thêm thức ăn cho cô.

Thái Na ngồi ở phía đối diện cũng không khỏi ghen tức...anh trước kia chưa từng quan tâm có như vậy , giờ đây lại hết sức dịu dàng với Bằng Đồng , thật khiến cô tức chết. Cô vô tình như bị xem là người thừa ...

- Anh Thiên- Giọng Thái Na có chút hồng đôi , đôi mắt long lanh giả lai.

Lúc này ánh mắt anh mới quay sang để ý Thái Na , cả Bằng Đồng cũng quay sang nhìn , có chút ái ngại.

- Ô... Sao em không ăn ? - Anh nhìn cô không hiểu ý cô muốn là gì.

- Em muốn ăn tôm chiên nhưng xa quá , anh giúp em được không ? - Thái Na giả vờ sự mặt cuống như trẻ con muốn được quan tâm.

- Tiểu Lam ! - Anh lên tiếng gọi.

- Dạ ! - Cô giúp việc tiểu Lam hiểu ý thiếu gia muốn cô làm gì , cô nhanh chóng chuyển đĩa tôm chiên đến trước mặt Thái Na.

- Em ăn nhiều chút , đừng ngại ! - Anh mỉm cười tiếp tục nữa ăn của mình , thỉnh thoảng lại ghé tai Bằng Đồng thì thầm cái gì đó khiến cô cười không ngớt. Thái Na hậm hực , bực tức đặt bát đĩa xuống cách va vào bàn ăn bằng kính. Đẩy ghế đứng dậy và buông lại một câu bỏ lên phòng.

- Em no rồi ! - Trước khi đi còn liếc xéo Bằng Đồng một cái , ý nói ” hãy đợi đấy , xem tôi xử cô thế nào. ”

Bằng Đồng nhận ra ánh nhìn không mấy thiện cảm của Thái Na dành cho cô , cô hơi nhưng cười suy nghĩ vài giây.

- Sao em không ăn tiếp đi ? - Anh nhìn cô khi thấy cô thẫn thờ gì đó.

- Tất nhiên ...em no rồi ! Chiều em muốn đi mua chút đồ ! - Cô tươi cười nhu ban đầu.

- Được ...chiều anh đi cùng em ! Tối nay chúng ta mời vợ chồng Thái Lăng lại nhà ăn cơm nhé ! - Anh đưa tay vuốt tóc cô.

- Ừm... Chiều nay em sẽ tự tay vào bếp! - Cô cười tinh nghịch có chút gian gian.

- Thôi...thôi...em đừng vào bếp, trong bếp nóng lắm , em không nên vào...- Anh vẫn sợ khi cô khởi xướng ý định tự vào bếp của mình , anh vẫn sợ cái dư vị thức ăn do cô nấu lần đầu.

- Anh chê em nấu dở thì có ! - Cô Phụng phịu có chút giận dỗi , nhìn cô giận đáng yêu vô cùng.

- Em nấu là ngon nhất ! - Anh đành phải dỗ dành cái tính trẻ con của cô.

- Thật!??? - Cô quay sang nhìn anh bằng ánh mắt nghi ngờ , dò xét.

- Ừm...- Anh cười tươi gật đầu cái rụp.

- Haha.... Vậy chiều nay em sẽ vào bếp ! Thế nhé ! - Cô cười toe toét tuyên bố.

Anh chỉ dám nước bọt đánh ực một cái , mặt nhăn nhó nhìn đến tội khi nghĩ cái vị thức ăn cô nấu.

Một ánh nhìn đầy ghen ghét đang hướng về phía cô !

@@.....@@

Mặc dù thời tiết đã sang thu nhưng trời vẫn có chút nóng bức khó chịu.

Anh mở cửa xe ô tô cho cô ngồi vào trong , rồi chạy sang ghé bên lái mở cửa , định ngồi vào xe thì...

- Anh Hiếu Thiênchờ em với! - Thái Na chạy từ trong nhà ra, trong bộ đồ quý phái của các tiểu thư đài cát , pha chút tinh nghịch.

- Ừa...Thái Na??? - Anh nheo mắt nhìn Thái Na đang chạy đến.

- Em cũng muốn đi ! Em muốn mua chút đồ...

- Ừm...cùng đi ! - Anh mở cửa vào trong...

Thái Na tưởng anh sẽ chạy đến mở cửa cho cô ngồi vào nhưng anh lại kệ cô tự làm , khiến cô có chút tức giận nhưng cũng đành nhẫn nhịn.

@ @

Xe dừng lại trước một siêu thị thời trang lớn , anh giúp cô đẩy cửa bước ra rồi quay lại nói với Thái Na.

- Hai chị em vào trước đi anh đi cắt xe rồi vào sau!

-Dạ! -Thái Na cười tươi, tình nghịch đẩy cửa xuống xe chạy đến bên cô , thâm mật cười nói- Chị Băng Đồng chúng ta vào trước !

Băng Đồng có chút dè phòng trước thái độ này của Thái Na nhưng sau đó cũng theo cô vào trong.

Anh cho xe chạy vào trong gara,....

Vừa thấy anh đi khuất Thái Na liền liếc xéo Băng Đồng một cái , lạnh lùng bỏ vài bước , thái độ thay đổi 180°C. Băng Đồng cũng hơi khó hiểu bỏ vào theo , cô không thèm chấp vật với Thái Na vì theo tuổi tác Thái Na cũng chỉ đáng tuổi em mình , suy nghĩ có phần ích kỉ , trẻ con.

Thái Na đang chọn đồ thì Hiếu Thiên bước vào và nhanh chóng để ý Băng Đồng đang đứng ở quầy vàng bạc đá quý , nhìn cái gì đó chăm chăm ; đến nỗi anh tiến lại cũng không hay biết , cô nhân viên nhanh Chí gạt đầu , mỉm cười chào anh.

- Em thích cái vòng đó à? - Anh khoác vai cô , đưa mắt nhìn theo mắt cô đang nhìn , là một chiếc dây chuyền Bình thường nhưng nhìn kĩ thì rất tinh xảo.

- Không ! - Cô quay lại nhìn anh lắc đầu, chỉ là nó khiến cô nhớ tới Băng Di.

Anh nhìn cô có chút nghi ngờ trước thái độ của cô. Từ lúc Thái Na xuất hiện gương mặt như cô ít cười tự nhiên hơn thì phải , cũng không thấy tính cách trẻ con hàng ngày , thay vào đó có chút cứng nhắc hơn.

- Đi thôi ! - Cô kéo anh sang hướng khác.

- Em thật sự không thích ? - Anh tò mò nhìn cô hỏi lại lần nữa.

- Em muốn mua đồ ! Nhanh theo em ! - cô kéo anh đi thật nhanh đến khu thời trang.

Cô cứ chạm vào cái gì là Anh liền kêu nhặt vào , kết quả một quá cô đành để anh tùy ý. Cả hai quên luôn sự có mặt của Thái Na ở đây...

- Áaaa!!!!!!....“bịch”....-Đó là tiếng hét của Băng Đồng và hiện tại cô đang bị ngã bệt xuống nền nhà.

- A ! Em xin lỗi ! Xin lỗi ! Chị không sao chứ? - Thái Na vội vàng cúi xuống , giả vờ vô tội xin lỗi cô rồi rút.

- Băng Đồng ! Em sao lại ra vậy ? - Hiếu Thiên chạy lại đỡ cô dậy.

- Á....á....- Thật sự chân Băng Đồng đã đau nhức vô cùng không thể đứng lên , cô nhăn nhó xoa chân.

- Em không sao chứ? - Anh vội vàng xem xét chân cô.

- Em thực sự không cố ý! - Thái Na sụt sùi về mặt biết hối lỗi.

- Anh đưa em đi viện xem xét ! - Anh bế bổng cô lên mang đi , trước lúc đi còn dặn nhân viên mang đồng hồ anh đã chọn thanh toán rồi mang về tận nhà mình.

Thái Na đứng tại chỗ , nhìn theo bóng hai người đi khuất , nở một nụ cười ác quỷ , gian gian suy nghĩ :

” Băng Đồng ! Đó mới chỉ là hình phạt cảnh cáo , nếu cô còn không chịu rời xa anh Hiếu Thiên thì đừng có trách tôi... Anh Hiếu Thiên chỉ là của tôi thôi ... những ai cản đường tôi , đều sẽ phải chết!! haha...”

Mọi việc xảy ra là do Thái Na cố tình , đụng ngã Băng Đồng và khiến cô bị té. Anh đương nhiên biết việc này không phải vô tình mà là do Thái Na cố ý , nhưng anh không thể buộc tội cô ta. Cũng may Băng Đồng chỉ bị chập chân nếu cô xảy ra chuyện gì anh sẽ không để yên nữa.

@@.....@@

Chân của Băng Đồng chỉ còn hạn chế đi lại vài hôm là khỏi. Nếu vài hôm đó , cô đương nhiên bị anh bắt ở nhà nghỉ ngơi , không cho đi làm.

Cô thực sự buồn , không có việc gì làm lại không có ai nói chuyện cùng. Ngồi trong phòng đọc báo mãi cũng chán , muốn ra ngoài thư giãn gân cốt chút , giờ là giờ chuẩn bị bữa trưa nên mọi người đều rất bận , cô không muốn làm phiền ai cả. Tự mình tập tễnh xuống nhà...

Mới đặt chân đến cầu thang chính cô đã...

- Á...á...á!!!!- Đó là tiếng la thất thanh của cô và mọi người làn trong nhà đều chạy lên.

Đập vào mắt họ là cảnh tượng Băng Đồng lăn từ trên cầu thang xuống , đập đầu vào sàn nhà bất tỉnh , máu giổ từng giọt từ chán cô.

- Ôi! Tiểu thư.....tiểu thư....đừng làm tôi sợ...người đâu mau gọi cấp cứu ! Nhanh lên ! - Mọi người chạy lại đỡ cô dậy.

- Sao lại thế này ? Mau báo cho thiếu gia! - Quản gia Ngô gắt lên , mắt ông đã nhìn thấy một vùng nước lau sàn trên đỉnh cầu thang.

Cô nhanh chóng được đưa vào bệnh viện , hiện tại đang trong phòng cấp cứu. Không rõ sống chết ra sao ?

Thái Na ngồi ở phòng khách nhìn mọi việc xảy ra đúng như dự tính , mỉm cười nửa miệng.

|||||

- Quản gia Ngô ! Băng Đồng Đồng....sao rồi ! - Hiếu Thiên hốt hải chạy vào , anh vừa dự xong cuộc họp hội đồng quản trị tập đoàn , nghe được điện thoại báo anh liền chạy ngay vào đây.

- Thiếu gia ! Cậu bình tĩnh đã ! - Quản gia Ngô đỡ anh xuống ghế chờ nghỉ ngơi. - Tiểu thư Băng Đồng vẫn đang trong phòng cấp cứu !

Anh tiến lại cửa phòng cấp cứu , nhìn qua cửa kính nhỏ phía trên các bác sĩ đang vây quanh phẫu thuật , băng bó vết thương cho cô , nhìn cô nằm đó , cô đang quần quạy cái đau làm tim anh đau nhói theo.

- Chuyện gì xảy ra ? - Anh gần giọng hỏi , ánh mắt ánh lên một tia giận dữ đáng sợ.

- Tiểu thư bị ngã từ trên cầu thang cuống ! ...- Quản gia Ngô kể lại hết những gì mình biết và trông thấy.

Nghe xong anh nhú mày , suy nghĩ , từ trước đến nay sàn nhà được người làn lau rất sạch , sao lại có nước lau sàn ở đó được. Việc này anh phải làm rõ , anh tin sự việc này không hẳn là sơ ý.

Mấy tiếng đồng hồ ngồi đợi , cuối cùng cửa phòng cấp cứu cũng mở ra. Vị bác sĩ bước ra ngồi , gỡ bỏ khẩu trang , lau đi mồ hôi trên chán!

- Bác sĩ! Cô ấy sao rồi!? - Anh chạy lại hỏi.

- Anh là gì của bệnh nhân ? - Bác sĩ thở dài hỏi lại bằng giọng ôn tồn.

- Dạ ! Tôi là chồng chứ cưới của cô ấy! - Anh liền đáp luôn.

- Mời anh theo tôi ! - Bác sĩ bước đi trước.

Anh cũng theo bước ông ; chắc hẳn đã có vấn đề gì đó với Băng Đồng , nên ông mới nói chuyện riêng với anh.

@@.....@@

Băng Đồng đã được đưa sang phòng hồi sức , anh ngồi ngay bên cạnh , bàn tay anh nắm lấy bàn tay cô , nhìn sắc mặt nhợt nhạt , làn môi tím tái mà không khỏi đau lòng.

Quản gia Ngô đã thay anh giải quyết mọi việc , những người làm công việc lau sàn đều bị đuổi việc ,... đó mới là hình phạt cảnh cáo thôi.

Anh cần phải đẩy nhanh việc kết hôn với cô, có như vậy cô mới không bị như vậy , anh muốn cho cô một danh phận địa vị trong gia đình.

Bác sĩ nói với anh cô bị chấn thương não nên có thể sẽ nọ mất đi một phần kí ức.

” Cộc.....cộc....cộc”

- Vào đi! - Anh lên tiếng khàn khàn vì mệt mỏi.

Cửa phòng đẩy ra , Thái Na bước vào , trên tay Cầm theo giỏ hoa quả.

- Em đến đây làm gì ? - Anh lạnh giọng , mắt vẫn chú ý vào Băng Đồng.

- Em đến đây thăm chị Băng Đồng,...- Cô giả bộ yếu đuối đặt giỏ hoa quả lên chiếc bàn cá nhân cạnh giường bệnh.

- Là em đúng không ? - Anh gằn giọng , còi kìn nén giận dữ với Thái Na ở đây.

- Anh nói gì em không hiểu ? - Cô có chút giật mình , tay nắm chặt kiềm chế run rẩy , cố giữ bình tĩnh.

- Em lên nhớ , tôi là ai!... - Anh nhắm mắt nói một câu khiến cô có chút sợ hãi , mặt tái nhạt. - - Em về đi , sẽ không có lần sau đâu....

- Em -Cô đành ngậm ngùi lần chần ra về , cô biết lúc này không nên động vào anh.

Cánh cửa vừa khép lại , anh thở dài gục mặt xuống cạnh cô , lúc không phải lễ tình ba mẹ Thái Na là chỗ thân tình thì anh đã cho Thái Na một bài học rồi! Từ nhỏ anh đã quen biết Thái Na , cô là người thế nào anh còn không rõ sao.

Băng Đồng đã nằm đây được ba ngày af mà vẫn chưa tỉnh. Anh cũng ở lại chăm sóc cô không chịu về nghỉ ngơi , quản gia Ngô phải khuyên mãi anh mới chịu về nghỉ chút, để cho chị Hoa giúp việc và Cẩm Tú ở lại chăm sóc cho cô. Và lại công ty cũng Cần người chỉ đạo nên anh không thể ở lại bệnh viện mãi được.

- Cô Cẩm Tú ! Uống chút nước đi! - Chị Hoa đưa cho Cẩm Tú ly nước ép hoa quả.

- Cảm ơn chị ! - Cẩm Tú đón lấy ly nước và uống một ngụm nhỏ rồi đặt lại bàn.

- Cô sắp sinh rồi mà vẫn phải đến đây chăm sóc cho tiểu thư Băng Đồng ! - Chị Hoa dùng khăn ẩm lau qua mặt cho Băng Đồng. - Tội nghiệp tiểu thư ! Cô ấy tốt như vậy mà cứ gặp tai họa suốt.

- Em tin Băng Đồng sẽ khỏe lại sớm thôi ! Nó kiên cường lắm ! - Cẩm Tú thở dài nhìn Băng Đồng.

- Cầu trời phù hộ!...

Cả hai đang nói chuyện với nhau thì Băng Đồng tỉnh lại. - Nước...nước....khát- Tiếng Băng Đồng yếu ớt thều thào , tay khua khoắc linh tinh, mắt vẫn nhắm nghiền.

- Băng Đồng! Băng Đồng! Tỉnh lại đi em ! - Cẩm Tú lay cô dậy , liên tục gọi tên cô.

- Tiểu thư! Tiểu thư tỉnh lại đi !- Chị Hoa cũng cuống cuống gọi , tay bấm nút gọi bác sĩ.

- Nướcnước ...tôi muốn uống nước...- Băng Đồng mở bừng mắt , nhìn quanh.

- Nước đây rồi ! Tiểu thư ! - Chị Hoa giúp cô uống từng ngụm nhỏ.

- Đây là đâu! Sao tôi lại ở đây ? Cô là ai ?-Băng Đồng cảm thấy sợ hơn bao giờ hết.

- Băng Đồng ! Em sao vậy! Chị là Cẩm Tú đây mà ! - Cẩm Tú như khóc nức lên.

- Chị Cẩm Tú ! Chị ...em sợ quá ! Đây là đâu? Em muốn về nhà! Huhu...- Băng Đồng cầm lấy tay Cẩm Tú không ngừng vùng vẫy.

Đúng lúc đấy các bác sĩ đẩy cửa chạy vào ! Cẩm Tú và chị Hoa bị đẩy ra ngoài.

@@ _____ @@

Nghe tin Băng Đồng tỉnh lại , Hiếu Thiên chạy vào bệnh viện ngay. Lúc này anh cũng phải chờ ở ngoài.

- Hiếu Thiên ! Hình như Băng Đồng không nhớ tôi là ai ! - Cẩm Tú lên tiếng.
- Cô ấy bị di chứng ! - Anh chỉ đáp vậy và chống tay vào tường, thở dài.
- “Cạch”, cửa phòng bật mở , bác sĩ bước ra, theo sau là hai y tá.
- Bác sĩ ! Sao rồi!?- Anh chạy lại.
- Cô ấy đang hồi phục khá tốt, nhưng do di chứng nên sẽ mất trí nhớ tạm thời , mọi người hãy giúp cô ấy nhớ lại....- Bác sĩ dặn dò rồi đi luôn - Mọi người có thể vào thăm.
- A.....a.....a!!!! - Cẩm Tú vừa đứng lên thì cơn đau bụng ập đến , mồ hôi đang vã ra trên trán cô.
- Ôi ! Cô Cẩm Tú ! Cô Cẩm Tú sắp không xong.....- Chị Hoa đỡ lấy Cẩm Tú.
- A.....bụng tôi ! Bụngđau....quá!- Cẩm Tú thều thào.
- Chị Cẩm Tú ! Chị sao rồi!? Bác sĩ ...Bác sĩ....

Hiếu Thiên cũng chạy lại đỡ lấy Cẩm Tú....

Một lát sau , Cẩm Tú được các bác sĩ đưa vào khoa phụ sản , hộ sinh. Thái Lăng cũng chạy vào....

Anh phải quay lại chăm sóc cho Băng Đồng nên không ở lại được.

Vừa đẩy cửa bước vào thì...

“Bụp”

Một cái gối bay thẳng vào mặt anh....

- Anh là ai? Sao lại vào đây? Đừng lại đây ? Chị Cẩm Tú ! Cứu em ! Em sợ quá! Huhu - Cô khóc nức lên , cả người không ngừng run rẩy trong chăn.
- Băng Đồng ! Em làm sao vậy ? - Anh kéo cái chăn ra khỏi người cô , không quên nở một nụ cười trấn an cô.
- Anh là ai ? - Cô hét loáng lên.
- Ngay cả chồng em , mà em cũng không nhận ra à? - Anh lắc đầu nhìn cô , một tay kéo lấy tay cô lại gần.
- Hả ? Anh nói....anh là chồng ...ch...ồng...tôi!? Anh không lừa tôi chứ ? - Cô hỏi lại có chút nghi vấn.
- Thật! - Anh gật đầu chắc nịch.
- Anh đúng là chồng em rồi ! Chồng ơi ! Cứu em! Em sợ lũ người kia lắm ! - Cô nhảy lên ôm lấy cổ anh , làm nũng.
- Không sao rồi ! Chồng sẽ ở đây mà ! - Anh ôm lấy cô.

@ @

@

14. Chương 14

Hiện tại cô không nhớ anh là ai , nhưng nghe anh nói ” anh là chồng cô!” thì cô cũng chỉ biết làm theo thôi.anh chăm sóc cô rất tốt , cô cũng chỉ quần lầy anh....

- Em muốn tìm Băng Di ! - Cô kéo kéo cánh tay anh làm nũng. Cô vẫn nhớ chuyện của Băng Di mà sao lại quên chuyện của anh chứ?
- Vợ ngọc ! Em còn bệnh mà ! Ngoan! Ngủ đi cho khỏe , chuyện đó tính sau !- Anh lấy tay xoa đầu cô , mỉm cười kéo chăn cho cô.
- Ừm....-Cô gạt đầu rồi nhắm mắt đi ngủ.

Anh bên cạnh nhìn cô ngủ , trong lòng lo lắng , cô liên tục đòi tìm Băng Di , nhưng chẳng có một chút manh mối nào thì bảo anh làm sao đi tìm , chả khác nào mò kim đáy bể.

~~@@

~~ Hiện tại đã là 3h chiều,...

“Cộc...cộc...cộc...”

- Mời vào! - Anh lên tiếng nhẹ chách để cô thức giấc.

” Cạch” Cánh cửa mở ra, là ba anh!

- Ba! Ba ngồi đi ! - Anh đứng dậy kéo ghế mời ông ngồi.

- Thiếu gia ! - Đi đằng sau là thư kí Jack , cung kính cúi đầu chào anh.

- Băng Đồng sao rồi ? - Ông Trần nhìn cô ôn tồn hỏi han, dù sao cũng là đứa con dâu ông chọn.

- Cô ấy bị mất phần chí nhớ ! Có thể sẽ không nhớ một số chuyện trước kia ! - Anh ngồi xuống lấy bàn tay cô.

- Nghe tin các con về bà nội rất muốn gặp các con đây ! - Ông Trần nhẹ nhàng nhắc nhở.

- Ba! Sức khỏe của bà không tốt ! Va đừng nói cho bà nội biết chuyện của Băng Đồng nhé ! - Anh chau mày suy nghĩ rồi nhanh chóng nhắc ba anh.

- Ừm..... Mà thôi ! Ba còn phải ra sân bay, chiều rù nay ba có buổi kí kết hợp đồng ở Pari.

- Chào thiếu gia !

Vậy là căn phòng chỉ còn lại anh và cô , không gian im lặng lại bao trùm căn phòng.

“Reng...reng...,”

Đột nhiên điện thoại anh reo vang , anh lướt qua số trên màn hình , là Thái Lăng ?

- Alo? - Anh bấm máy trả lời , giọng điềm tĩnh.

- ” Hiếu Thiên ! Công ty có việc Cần giải quyết gấp , mình không đi đón tiểu Dạ được , nhờ cậu đi đón hộ được chứ , chiều tối xong việc tôi qua!” - Giọng Thái Lăng vang lên bên tai phone.

- Ừ! - Anh cúp máy luôn , không để cho Thái Lăng nói thêm gì nữa.

Anh nhìn đồng hồ đã hơn 4h sắp đến giờ tiểu Dạ tan học , tranh thủ lúc cô ngủ say , anh phải đi đón nó mới được , anh hiểu thời gian này Thái Lăng rất bận , Cẩm Tú vừa sinh , anh thì bận chăm sóc cho Băng Đồng nên , Thái Lăng vừa phải chăm sóc vợ vừa lo giải quyết việc ở công ty dùm anh.

@@@

Đứng trước cổng trường mầm non của tiểu Dạ , anh lại nhớ lại kí ức tuổi thơ của mình.

[... Lúc ấy anh còn là một đứa trẻ lên ba!

Anh như thường lệ đứng đợi ba đến đón , nhưng nay ba anh quá trễ.

- Tiểu Thiên ! - Một người phụ nữ trẻ tuổi vội chạy đến ôm chầm lấy anh.

- Cô là ai? Sao lại biết tên con?- Anh tròn mắt hỏi rất hồn nhiên.

- Mẹ là mẹ của con! Mẹ xin lỗi!- Người phụ nữ ôm lấy người anh , xiết xao.

- Đau ! Cô là mami của cháu? - Anh tròn mắt hỏi lại.

- Ừm...mẹ là mẹ của con ! Mẹ nhớ con quá! - Người phụ nữ đưa tay vuốt má anh , dịu dàng xoa đầu anh.

Từ xa một chiếc ô tô màu đen sang trọng đang tới gần , người ngồi trong xe chính là ba anh. Thấy vậy người phụ nữ kia liền bỏ đi thật nhanh vào trong ngõ nhỏ. Anh đuổi theo mếu máo , khóc oà gọi mami....

-Mami....huhu....mami....huhu!!!!Aaa!!! -Anh ngã xoài ra đất.

Người phụ nữ kia đã mắt tích trong ngõ nhỏ , anh vẫn khóc oà miệng không ngừng kêu” mami”. Tuy đây là lần đầu anh gặp mẹ nhưng một đứa trẻ ba tuổi như anh lại rất cần có mẹ , tại sao bà lại bỏ đi?

- Tiểu Thiên ? Con sao lại nằm đây khóc? -Đúng lúc ấy thì ba anh đi đến nhanh chóng đỡ anh dậy , phải cát trên quần áo anh rồi ân cần hỏi.

-Baaa! Mami....huhu...con muốn mami...- Anh khóc lớn hơn , nhào vào lòng ba làm nũng.

- Tiểu Thiên ngoan ! Nếu con ngoan ... con sẽ được gặp mami ! Ngoan...nén vào....]

Đang chìm vào dòng kí ức thì anh bị kéo về thực tại bởi tiếng gọi của tiểu Dạ.

- Chú Thiên ! Chú Thiên ! Á....con nhớ chú Thiên quá !

Thằng nhóc chạy lại ôm lấy anh miệng không ngừng gọi bằng cái giọng trong trẻo.

- Tiểu Dạ ! Con đi học ngoan không ? Để chú Thiên bế con cái nào ! - Anh cúi xuống nhấc thằng nhóc lên cao.

- Chào anh ! Anh là chú của tiểu Dạ ạ ! - Thấy anh cô giáo của tiểu Dạ liền cúi chào.

- Chào cô ! Tôi đón bé Dạ ! - Anh cũng gật đầu chào theo phép lịch sự.

- Tiểu Dạ , về nghe con ! - Cô giáo vẫy tay chào khi anh bế thằng nhóc lại phía chiếc xe đậu bên đường.

- Con....chào....cô ! - Thằng nhóc cười toe vẫy tay chào lại.

Anh cho thằng nhóc đi ăn kem sau đó mua luôn đồ ăn cho Băng Đồng , anh đoán chắc cô sắp ngủ dậy , cho xe chạy nhanh về bệnh viện.

@@@

Vừa đẩy cửa bước vào , anh liếc mắt đã thấy cô tỉnh rồi , đang ngồi nhìn gì đó ngoài van công , vì đầu là phòng vip nên rất giống một căn nhà thu nhỏ , đầy đủ tiện nghi.

- Chồng ơi....chồng ơi ! Anh đi đâu thế ? Làm em sợ quá ? - Cô đang định chạy ra ôm anh thì ngay lập tức bị tiểu Dạ chạy lại ôm lấy.

- Dì Băng Đồng ! Con nhớ dì quá ! Dì có nhớ con không ? - Thằng nhóc nói liến hồi.

Băng Đồng thực sự không biết thằng nhóc này là ai , cô đưa mắt nhìn anh cầu cứu.

- Nó là tiểu Dạ ! Con của Cẩm Tú ! Em chơi với nó nhé! - Anh mỉm cười giải thích.

- Ừm....- Cô gật đầu ngoan ngoãn với anh rồi quay sang ôm lấy thằng nhóc.

Hai người một lớn một nhỏ cùng chơi tự dưng anh lại thấy thích có một đứa nhỏ để cùng yêu thương. Chắc hẳn lúc đó sẽ rất hạnh phúc , chỉ nghĩ thôi anh đã thấy thú vị rồi.

- Chú Thiên làn ngựa cho con cưỡi nhé !? Đi chú ! Chú chơi với con đi !? - Tiểu Dạ Cầm tay anh làm nũng nài nỉ , ánh mắt hồn nhiên , thánh thiện , long lanh nhìn anh khiến anh không thể từ chối.

-Được rồi ! Chú chơi với con nhưng....- Anh kéo tiểu Dạ lại gần và thì thầm gì đó , nở nụ cười gian nhìn cô , không biết anh nói gì với thằng bé mà nó cứ cười toe không ngừng.

- Được rồi ! Chờ con....- Thằng nhóc cười rồi nháy mắt tinh nghịch , lém lỉnh với anh , nói nhỏ vào tai anh.

Băng Đồng ngồi dựa vào thành giường nhìn anh và thằng nhóc , khuôn mặt lộ rõ vẻ khó hiểu.

- Dì Băng Đồng ! Dì sinh em bé đi dì ? - Thằng nhóc nhảy lên giường bệnh ôm lấy cổ cô , khuôn mặt vẫn tươi cười rất đáng yêu.

-Dì....dì....- Cô đổ mắt nhìn sang anh , còn anh thì ung dung xem báo trên ghế sofa.

- Con muốn dì sinh một bé gái dễ thương cho con chơi cùng nhé ? - Tiểu Dạ chu cái miệng dễ thương lên làm nũng.

- Hìhi..... Dì chưa lấy chồng mà ! - Cô cười xoa.

- Có chú Thiên màcon thích em gái giống dì.

Tiểu Dạ nhìn anh nháy mắt , rồi lại ôm cô nũng nịu.

- Nghe dì....dì....

- Ui thằng nhóc này!....- Cô nhìn anh mặt đỏ bừng vì ngượng.

Tiểu Dạ cứ chơi mãi cho đến khi mệt thì lăn ra ngủ luôn. Anh nhìn cô lắc đầu khẽ đặt thằng bé nằm cạnh cô ngủ. Cô vẫn đỏ mặt nhìn anh , khi bị anh nhìn thấy thì lại quay đi....

- Băng Đồng! - Anh kéo cô vào lòng , vuốt nhẹ tóc cô rồi thì thầm vào tai cô.- Mình làm đám cưới nhé?

Cô chủ " ưm" một tiếng rồi lặng im nhẹ nhàng tay ôm lại anh , cảm nhận ấm áp khi trong lòng anh.

Hạnh phúc liệu đã đến với họ thật sự ?

Có một người đã nghe lén được những lời nói này , ánh mắt sắc lém , những ngón tay nắm chặt như muốn phá hủy vật gì đó.

@@@

"Cộc....cộc....cộc"

- Vào đi! - Anh buông cô ra, giọng nói nhẹ nhàng thông báo.

Cánh cửa vị đẩy ra , bước vào là Thái Lăng , tay còn cầm theo giỏ hoa quả.

-Mình đến đón tiểu Dạ ! Băng Đồng em đỡ rồi chứ ? - Thái Lăng đặt giỏ trái cây lên bàn , quay lại nhìn cô mỉm cười hỏi thăm.

- Ai vậy chồng ? - Cô co ro nhìn Thái Lăng như nhìn sinh vật lạ rồi ra sức rúc vào lòng anh sợ hãi.

-Đừng sợ ... cậu ấy là Thái Lăng , chồng chị Cẩm Tú mà ! - Anh giải thích , trấn an.

- Nhóc con ! Em thực sự đã quên anh ! Thất vọng quá ! - Thái Lăng làn mặt giận.

-Tôi....tôi....tôi không ý mà ! - Cô hơi lúng túng , vẫn giữ thái độ sợ sệt.

- Thôi mình đón tiểu Dạ về đây ! Cẩm Tú lại mong ! Nghỉ sớm đi !- Thái Lăng cúi xuống bế thằng nhóc lên rồi đi ra khỏi phòng.

Chờ cho Thái Lăng đi rồi anh mới quay sang cô mỉm cười , xoa đầu cô.

- Chồng ! Em muốn về nhà ! - Cô lấy hết sức cán đảm lên tiếng hỏi anh như sợ sẽ bị anh mắng.

Anh nhíu mày nhìn cô , sau vài phút cũng giãn ra.

- Ừm... Được thôi! Nhưng em chờ tháo băng đã !

Anh gạt đầu làm cho cô hớn hở , vui mừng ra mặt nhưng câu nói sau của anh lại khiến khuôn mặt của cô bỗng chốc xám xịt.

- Ngoan đi ! Hôm nay ngủ sớm đi ! Anh phải về nhà giải quyết một chút việc của công ty , mai anh sẽ vào với em !

- Chồng ! Đừng mà ! - Cô giãy nảy khi nghe anh nói , cô phải ở đây một mình sao ? Không thể được.

- Ngoan! Nếu như em hư anh bỏ em luôn nhé! - Anh nhíu mày có chút đe dọa.

- Thui , vợ ngoan....,vợ sẽ ngoan mà.... chồng đừng bỏ vợhix...- Mặt cô méo xệch , cầm tay anh lay lay.

Anh giúp cô nằm xuống , kéo chăn đắp cho coi rồi cúi xuống hôn lên mái tóc và trán cô.

- Ngủ ngon vợ ngốc.

@@@

Anh đang mệt mỏi ngửa cổ nhìn đồng hồ đeo tay ” 12h” người dựa hẳn lên ghế xoay , nhắm mắt thư thái. Một bàn tay ôm lấy cổ anh , nhẹ nhàng quần lấy. Mùi hương nước hoa lạ, khiến cho anh không quen mà mở mắt trông người đứng sau lưng.

Không nhanh không chậm hất cánh tay Thái Na ra.

- Anh...

- Đi ra ngoài ! - Không để Thái Na nói hết câu anh liền cất giọng trầm khàn mà uy lực nói cô ta.

- Em...

- Không ra phải không ? Vậy để tôi đi! - Anh đứng dậy toan bỏ đi thì lại bị xô vòng tay ôm eo anh thật chặt , giữ lại.

- Đừng đối xử với em như vậy? Mình trở về như trước kia nhé anh? - Cô xụt cùi, nỉ non.

- Buông tay !- Anh lạnh giọng gần từng từ , cổ kìm nén tức giận với Thái Na.

- Không ! Em sẽ không buông ! - Thái Na càng ôm chặt hơn.

- Chúng ta chưa có bắt đầu thì làm sao có kết thúc ! Tôi và em không có tình cảm vượt quá tình thân đâu!

- Anh giữ từng ngón tay cô ra khỏi bụng mình , lạnh lùng buông cô ra và bỏ đi.

Thái Na đứng chôn chân tại chỗ, ánh mắt sắc lẹm ánh lên tia toan tính hiểm độc.

“Băng Đồng ! Tôi nhất định không thua cô , tôi đã không có được thì cô cũng đừng mơ có được”.

_____@_____@_____

” Có một tình bạn

....đã từng là tình yêu !

Có một tình yêu đã từng là hạnh phúc....

Có một hạnh phúc

....bây giờ là nỗi đau....

Có một nỗi đau...bây giờ là kỉ niệm

.....Kỉ niệm nhói lòng.”

15. Chương 15

Băng Đồng đã được xuất viện về nhà , sau khi tháo băng. Cả ngày cô cứ như đứa trẻ nhút nhát , sợ sệt.

Đối với cô bây giờ vất vả thứ gì trong căn nhà này cũng xa lạ. Như lúc này đây , cô đứng nép sau lưng anh , hé đôi mắt nhìn những con người xa lạ đang hiện hữu trước mặt mình.

- Chào thiếu gia ! Chào mừng tiểu thư đã trở về !

Hai hàng người hầu đứng xếp hàng ngay ngắn cúi đầu chào to....

- Băng Đồng, về nhà rồi! - Anh nhẹ nhàng kéo cô lên phía trước.

- Hix....đây là nhà mình à ? - Cô ngơ ngác , run rẩy nhìn xung quanh đại sảnh rộng lớn , xa hoa.

- Ừm!...- Anh vỗ vai vô mím cười trấn an, anh biết cô đã khác trước , không già dặn nữa mà rất yếu đuối.

- Họ là ai ???- Cô ngước mắt lên nhìn anh.

- Họ là người làm!.. Quần gia Ngô ! Kêu người chuẩn bị phòng...-Anh ra lệnh bằng một giọng trầm mang từ tính. - Mọi người đi làm việc của mình đi!

- Dạ!!!- ai nấy đều đi hết , lúc này chỉ còn lại anh và cô.

-Oh! Chúc mừng cô xuất viện ! Bằng Đồng!- Nột giọng nói vang lên từ cửa lớn , một thân đồ rực rỡ đi vào.

- Thái Na!...- Anh hạ giọng nhắc nhở.

Bằng Đồng thì run rẩy , cô cảm thấy sợ sệt con người đang đứng trước mặt kia. Cô bám lấy cánh tay anh.

- Được rồi! Em về phòng đây , không làm phiền hai người nữa ! - Thái Na cố nở một nụ cười vô hại , sau đó cũng rời đi ” Bằng Đồng ! Cô hãy chờ đấy!”

- Đi...anh đưa em về phòng nghỉ ngơi chút!- Hiếu Thiên cũng không nghỉ ngơi gì nhiều, có lẽ Thái Na đã hồi can như những gì anh thấy.

@@ @@

Một ăn ẩm cúng gia đình có mặt cả ba anh , gia đình Thái Lăng, gia đình Thái Na , không khí rất vui vẻ , chào mừng Bằng Đồng xuất viện....

- Mọi người ăn tự nhiên ! Đừng ngại , đều là người một nhà cả! - Ba anh lên tiếng trước.

- Vâng ! Anh cũng ăn đi đừng uống nhiều nữa! - Mẹ Thái Na lên tiếng tiếp.

-Em này ! Ngày vui chả mấy khi anh em được ngồi với nhau! Cứ để bọn anh uống mấy ly! - Ba Thái Na một người đàn ông bệ vệ, khuôn mặt khắc dấu những năm tháng vất vả trên thương trường.

- Nào cạn ly nào!

Sau bữa ăn , mọi người tập trung lại ở phòng khách , nói chuyện.

-Dạ ! Nhân tiện đây con có đôi lời muốn nói ! - Thái Na lên tiếng trước.

- Có gì con cứ nói đi ! - Ba anh cười gật đầu.

- Dạ thời gian qua con đã làm phiền gia đình nhà mình rất nhiều rồi ! Giờ ba mẹ con đã về nước , con muốn dọn về sống chung với ba mẹ , con muốn xin phép bác và anh Thiên ạ ! - Thái độ của Thái Na lúc này như thể một cô bé trong sáng , lễ phép đúng lứa tuổi mới lớn.

- Em có thể quay lại chơi nếu em muốn ! Mọi người luôn chào đón em ! - Hiếu Thiên nở nụ cười ấm áp , anh luôn coi cô là một đứa em gái , nên anh sẽ luôn tôn trọng quyết định của cô và có lẽ anh đã nghĩ sai cho cô trong thời gian qua.

- Đúng vậy ! Ta rất vui nếu con đến chơi thường xuyên ! - Ông Trần cũng gật đầu đồng ý.

-Vậy con xin phép lên phòng dọn đồ trước!- Thái Na cúi đầu xin lui trước.

- Chị Năm ! Lên giúp Thái Na thu dọn đồ ! - Ông Trần quay ra gọi lớn.

- Dạ! Lão gia !

Lúc này trong phòng khách chỉ còn lại tám người....tiểu Dạ rất hiếu động , chẳng chịu ngồi im một chỗ , như bây giờ , nó đang loay hoay leo lên người Trần lão gia.

- Ôi! Thằng nhỏ thật đáng yêu! Giá như tôi cũng có một thằng cháu như thế này nhỉ ? - Ông Thái thấy vậy cười khen.

- Bảo Thái Na lập gia đình đi là sẽ có chứ gì ! - Ông Trần ôm tiểu Dạ vào lòng như vỗ về bảo bối.

- Mình cũng sinh một đứa như tiểu Dạ nhé em ! - Hiếu Thiên ghé tai cô nói nhỏ làm mặt cô đỏ như trái cà chua vì ngượng.

- Hiếu Thiên với Bằng Đồng mau mau ọi người uống rượu mừng đi! - Thái Lăng cũng chầu theo.

Mọi người cứ nói chuyện cười đùa đến khuya. , ai về nhà nấy , Bằng Đồng mới xuất viện , sức khỏe còn kém nên đi nghỉ sớm. Giờ đây trong phòng khách chỉ còn lại ông Trần và Hiếu Thiên.

- Ba! Con nghĩ kĩ rồi ! Cuối năm này con và cô ấy sẽ kết hôn! - Hiếu Thiên nói với chất giọng từ tính.

- Được ! Ta sẽ ủng hộ quyết định của con! Sắp tới ta sẽ giao hết công việc quản lí các công ty cho con ! Ta muốn về quê thăm mộ mẹ con ! - Ông Trần cũng thông cảm cho anh , ông cũng rất ưng ý Bằng Đồng , bắt kể anh chọn ai ông đều đồng ý.

- Dạ ! Vài ngày nữa con sẽ sang Pháp giải quyết nốt việc bên đó ! - Anh cũng đồng ý , anh tự tin rằng mình có thể gánh vác được mọi việc.

@ @

Anh đẩy cửa bước vào phòng , lúc này cô đã ngủ rất say , anh nhẹ bước đến bên giường , nắn sang bên cạnh , ôm lấy cô. Như cảm nhận được hơi ấm thân quen , cô cũng vòng tay xiết chặt thắt lưng anh , “ừm,...ừm” rồi lại ngủ y hệt con mèo con.

- Vợ yêu ! Em có biết lúc này em làm người ta muốn nảy sinh ý nghĩ ăn chọn em không ? Đúng là tiểu hồ ly !

Anh cúi xuống đặt một nụ hôn lên trán cô , sau đó cũng ôm cô, chìm vào giấc ngủ , giá như cứ thế này mãi thì hay biết mấy.

Tại biệt thự họ Thái....

Thái Na nhìn quanh căn phòng của mình , cô ít khi về đây nên cũng không có nhiều kỉ niệm đáng nhớ khi ở đây. Cô chỉ nhớ rằng lúc còn bé cô đã theo ba mẹ ra nước ngoài sống , chỉ thỉnh thoảng cô mới về đây chơi. Sắp lại đòi đặc vào chỗ cũ , mặc dù không có người ở nhưng nơi đây vẫn được giúp việc giữ vệ sinh sạch sẽ , không một hạt bụi.

Đặt khung hình cô chụp với chung với Hiếu Thiên lên đầu giường...đây là bức hình duy nhất hai người chụp chung khi còn nhỏ , lúc đó anh chỉ là một cậu nhóc , còn cô là một cô bé mập mập , đáng yêu xinh xắn , cả hai cười đùa rất hồn nhiên , nếu cho cô chọn quá khứ khi đó chỉ có cô và anh sẽ không có kẻ thứ ba...

- Bằng Đồng ! Tôi hận cô ! Nhất định tôi phải đòi lại anh Hiếu Thiên từ tay cô ! Kẻ thứ 3!

Thái Na nghiêng răng ken két nói rít lên từng chữ đầy day nghiêng , ánh mắt đầy hận thù , đục một màu đỏ của máu. Tay nắm chặt đến độ móng tay xuyên vào da muốn bật máu.

“Cạchhhhh...”

Tiếng rơi của một vật kim loại xuống nền nhà , vang lên tiếng lanh canh , ánh sáng leo lắt thu hút ánh nhìn của Thái Na. Đó là một chiếc dây chuyền bạc có mặt đá quý tinh xảo , được làm theo kiểu cách cũ....

Thái Na cúi xuống nhặt lên , đưa gần đến để xem xét, đằng sau sợi dây chuyền này là chữ được khắc hơi mờ , phải sát kĩ mới nhìn thấy :“H love D”

Cô nhận ra đây chính là sợi dây chuyền khi bé đã có trên cổ cô, cô cũng không thắc mắc hay hỏi nhiều về nguồn gốc của nó. Khi về đây chơi hồi học cấp hai cô nhớ là mình đã làm rơi ở đâu đó , đã tìm rất nhiều lần mà không thấy , cô nghĩ rằng nó đã mất thật rồi nào ngờ giờ nó lại ở đây. Thật khó hiểu?

” Nhất định phải hỏi ba mẹ về nguồn gốc của sợi dây này mới được. ”

Cô nghĩ vậy rồi vui vẻ đeo lại sợi dây chuyền vào cổ coi như vật đã trở về với chủ.

@ @

Hiện tại sức khỏe của Bằng Đồng đã không có gì đáng lo lắng , Hiếu Thiên đã yên tâm đi công tác rồi.

- Em không đi cùng anh thật ? - Anh muốn mang cô đi cùng.

- Hi! Em đang học nấu ăn với Cẩm Tú ! Rất vui không đi đâu , chồng đi một mình đi ! - Cô loay hoay với mở đồ nấu ăn trong bếp.

- Vợ không đi cùng , anh sẽ buồn đấy ! - Anh ôm cổ cô làm nũng , chuyến đi lần này cũng khá dài.

- Chồng xấu xa!

Những người giúp việc nhìn cảnh này đã quen rồi nên cũng không ngạc nhiên , mọi người đều rất cảm ơn cô vì đã thay đổi được thiếu gia lạnh lùng của họ.

Tài sân bay.....

- Chồng đi nhé vợ yêu ! - Anh cúi đầu xuống hôn lên môi cô một cái.
 - Xấu xa, đi luôn đi! - Cô như con mèo nhỏ bị bắt nạt , gió lạnh múa vuốt đánh vào ngực anh.
 - Đi thật nhá ! - Anh giả vờ kéo hành lí đi.
 - Á! Chồng xấu xa! Chờ em đã! - Cô chạy vội ôm lấy thắt lưng của anh từ phía sau.
- Anh quay lại ôm cô vào lòng , cô khóc thật rồi....
- Hix! Chồng nhanh về với vợ nhé !
 - Ừ! Sẽ sớm về....

Hai người cứ diễn màn tình cảm cho đến khi Thái Lăng phải dục.

- Thôi nào ! Nếu cứ thế này sẽ muộn đấy!
- Lúc này Hiếu Thiên mới buông Băng Đồng ra,....
- Chồng đi đây !
 - Tạm biệt!

Cô nhìn theo bóng anh cho đến khi khuất sau cánh cửa mới chịu theo quản gia Ngô về.

_____@_____@_____

Cô cảm thấy cô đơn khi anh không có nhà, dạo này bé con mắc sốt nên Cẩm Tú không sang chơi với cô được. Cô chỉ có một mình buồn không có việc gì làm , cô nhìn quanh căn phòng , thật sự rất buồn chán và đập vào mắt cô là một khung ảnh nhỏ, ảnh chụp đã cũ , ngả màu, trong hình là một đứa bé mập mạp , tầm một hai tuổi gì đó!

--Cô đưa tay cầm tấm hình , một cảm giác lạ như có dòng điện xoẹt qua tim cô , đau nhói.
- Tiểu thư ! Cơm trưa đã xong rồi ạ! - Đó là giọng của chị bếp đằng sau thông báo.
- Ô! Được , tôi sẽ xuống ngay !Hihi - Cô vội đặt tấm hình xuống bàn , quay lại cười tươi với chị bếp.
- Dạ! Tiểu thư xuống ngay ạ ! Tôi xin lui trước ! - Chị bếp quay đi trước , có lẽ không nhận ra sự thay đổi trên khuôn mặt của cô.

Khi chị bếp đi rồi , cô ngoảnh lại nhìn tấm ảnh lần nữa, ” có lẽ mình nhầm thôi!” - Cô nghĩ vậy rồi nhanh chóng xuống nhà ăn.

Tại biệt thự họ Thái ,....

- Tiểu thư không dùng bữa trưa ạ ? - Gthasys Thái Na xách túi chuẩn bị ra ngoài , quản gia Lâm cúi đầu chào.
- Tôi có chút việc ra ngoài , ông cho người chuẩn bị xe cho tôi!

Cô biết lúc này Hiếu Thiên đang ở nước ngoài , không có nhà , cô sẽ cho Băng Đồng một bài học. Cô không tin rằng Băng Đồng mất trí nhớ thật , đó có lẽ chỉ là giả , để được Hiếu Thiên quan tâm, rồi cướp anh về phía mình.

Chiếc xe BMW màu trắng chạy chậm chậm ra khỏi khuôn viên nhà họ Thái , rồi hoà mình vào đường lớn.

_____@_____@_____

Sau bữa trưa Băng Đồng uống trà ở sân sau khuôn viên , bên cạnh có hồ bơi lớn , nước trong vắt....

Tay cô lật lẹ xem mấy cuốn tạp trí thời trang , cô rất hứng thú với mấy ngành này.

- Cô mà cũng có lúc thư thái ghê ha! - Một giọng nói vang phía sau lưng cô.

Cô hạ tờ tạp trí xuống , quay lưng lại nhìn người mới xuất hiện , Băng Đồng có chút sững người.

- Sao lại là cô ?

- Là tôi thì sao ? Ngạc nhiên lắm à? - Thái Na đến trước mặt Băng Đồng và ngồi xuống ghế đối diện.

-Để tôi đi lấy nước cho cô! - Băng Đồng định đứng dậy đi lấy nước mời “khách” theo phép lịch sự.

- Khỏi ! Ở đây chỉ có mình tôi mí cô , không cần phải giả bộ ngoan hiền thế đâu! - Thái Na vội tóm lấy tay Băng Đồng, xiết thật chặt.

- Áa.....! Đau! Cô làm gì vậy !? - Băng Đồng bị xiết đau khê rít lên.

- Cô đừng giả bộ nữa , tôi biết cô đang giả bộ mất trí đúng không? - Thái Na càng xiết chặt hơn , ánh mắt xiết xao nhìn Băng Đồng đầu tía thù địch.

-Cô nói cái gì vậy ? - Băng Đồng đứng dậy cố gỡ cánh tay Thái Na ra khỏi tay mình.

- Đừng có giả bộ nữa ! Đồ hồ ly, chính cô đã cướp Hiếu Thiên ra khỏi tay tôi! Cô còn không thừa nhận ?- Thái Na cũng đứng dậy gắt gao chỉ trách.

- Tôi.....tôi....tôi không hiểu cô đang nói gì ? - Băng Đồng có chút khó hiểu , cánh tay bị xiết chặt đau tê tái.

- Được cô còn chối! Tôi cho cô biết hậu quả của việc tranh cướp với tôi! - Thái Na xô mạnh Băng Đồng xuống bể bơi.

- Áaaa!!!! Cô....cô làn gì vậy ? - Băng Đồng bị xô xuống hồ bơi, nước lạnh làm cho cô run rẩy không yên , cổ vùng vẫy , cô không biết bơi - Làm ơn , cứu tôi với! Ặc....Ặc....

- Haha....cho cô biết cảm giác khi phản bội tôi ! Hahahaa....-Thái Na vẫn đứng trơ mặt nhìn Băng Đồng đang vùng vẫy dưới hồ.

Một hồi vùng vẫy , Băng Đồng cảm thấy khó thở dường như mơ hồ , cô muốn nhắm mắt buông xuôi nhưng cô lại thấy tiếng ai đó kêu tên mình

- Tiểu thư Thái ân có chuyện gì vậy? - không biết từ đâu chạy đến vài người giúp việc và vài người vệ sĩ.

- Á! Nhanh lên! Băng Đồng bị ngã xuống nước ! Mau cứu cô ấy ! - Cô thay đổi thái độ 180°, giả bộ sợ hãi , lo lắng.

“Tùm....tùm...”

Mấy người vệ sĩ nhanh nhẩu nhảy xuống bơi đến cứu Băng Đồng.

- Băng Đồng ! Cô đừng làm mọi người sợ nha! - Thái Na giả bộ sợ hãi hai tay ôm lấy bả vai mình.

“Cô không nên tỉnh lại thì hơn !”

@@●●●●●●@@

@**@

”Nếu cuộc sống.....

..... Cứ cho đi.....

.....thì sẽ được nhận lại.....

Thì trên đời đã không có hai chữ....,

.....đơn phương.....,

16. Chương 16

Cô đã tỉnh dậy, sau một ngày nằm hôn mê, sốt li bì. Bác sĩ đã chuẩn đoán cô chỉ bị ngấm nước lạnh , dẫn đến sốt cao , uống vài thang thuốc là sẽ khỏi....

Lúc này là 1h sáng hôm sau....

Ngoài trời tối đen một màu, yên tĩnh , cô nhìn quanh căn phòng vẫn sáng đèn cửa mình , bên cạnh là cô giúp việc tiểu Đào, đang ngủ gật,....

- Tiểu Đào.....- Cô cố bật ra tiếng thều thào.

- Dạ! - Đang ngủ nhưng tiểu Đào vẫn rất nhanh nhạy - Tiểu thư tỉnh rồi ạ?

- Nước....nước.....-Cô vẫn khó thoát ra khỏi tiếng thều thào , khó bật ra khỏi cổ họng khô rát.

-Dạ! Tiểu thư chờ em lát! - Tiểu Đào nhanh chóng chạy xuống nhà dưới lấy nước ấm cho cô uống.

Sau khi cô uống cạn ly nước tiểu Đào đưa cho , cô mới khôi phục lại tinh thần.

- Tiểu Đào....

- Dạ! Tiểu thư có gì sai bảo? - Tiểu Đào nhanh chóng nhận lệnh.

- Hiếu Thiêncó biết chuyện này không ?

- Dạ! Quản gia Ngô đã cho người báo cho thiếu gia nhưng lúc này thiếu gia đang có rất nhiều việc cần giải quyết lên không Liên lạc được...- Tiểu Đào cung kính thưa , sợ cô buồn nên nói thêm- Tiểu thư đừng lo , quản gia Ngô sẽ báo cho thiếu gia

- Đừng! Đừng , quản gia Ngô- Cô vội lắc đầu ngăn cản.

Từ bên ngoài quản gia Ngô cũng bước vào , cúi đầu cung kính.

- Không được báo với Hiếu Thiên ! Anh đấy sẽ lo lắng

- Dạ! Thưa tiểu thư....người còn tếu lắm , người nghỉ ngơi đi. - Quản gia Ngô gật đầu tuân lệnh.

- Ừm....-Cô lại chìm vào giấc ngủ , mặc dù cơn sốt đã giảm không có gì đáng ngại nhưng cơ thể còn rất yếu.

Lúc này mọi người yên tâm ra ngoài , ai về phòng người nấy để cô nghỉ ngơi. Quản gia Ngô là người ra cuối cùng, trước khi ra ngoài , ông nhìn lại cô một lần nữa , ông thật sự coi cô như con gái , nhờ có cô mà cậu chủ nhỏ do ông nuôi lớn nổi tiếng lạnh lùng , tàn nhẫn , giờ đã thay đổi hoàn toàn....

.....@.....@

Cô đang mơ , trong giấc mơ cô thấy mình lạc vào một khoảng không sương mù u ám, heo hút , xung quanh không một bóng người , ở đây là đâu thì cô cũng không biết , rất lạnh lẽo , rất đáng sợ , cô tìm mãi không có lối ra.

- Băng Đồng!

Nghe văng vẳng đâu đây xó tiếng ai đó đang gọi cô , u tĩnh đáng sợ , cô nhận ra giọng nói thân quen mình đã nghe ở đâu đó. Cô quay sang tứ phía tìm xem ai đang nói.

- Băng Đồng!

- Ai vậy ? Ai gọi tôi vậy ? - Cô quay lại hướng phát ra tiếng nói.

Trước mặt cô lúc này là một người phụ nữ xinh đẹp đáng người có chút gầy Gò so với chiều cao của mình. Người phụ nữ này nở một nụ cười phúc hậu , dịu dàng dang tay chào đón cô nhào vào lòng,...

- Tiểu Đồng! Là mẹ ... lại đây con!

Băng Đồng ngơ ngác , cô ngạc nhiên về cách xưng hô này , mẹ sao? Cô không nghe Hiếu Thiên nhắc gì về mẹ, lẽ nào đây đúng là mẹ cô sao ?

- Mẹ?...

- Ừm lại đây nào! Tiểu Đồng ngoan! - Người phụ nữ gặt nhẹ đầu khẳng định để xoa đi nghi vấn của cô.

- Mẹ!!!!!!!!!!- Cô nhào đến ôm lấy người phụ nữ ấy.

- Con ngoan ! Không được khóc biết không ! - Người phụ nữ xoa đầu cô vỗ về - Phải biết chăm sóc bản thân khi không có mẹ chứ !

- Huhu....con nhớ mẹ! - Cô khóc rùng như con nít.

- Ngoan ! Không được khóc , sẽ xấu lắm đó mẹ sắp phải đi rồi , con phải nhớ sống tốt nhé! - Người phụ nữ gỡ tay cô ra khỏi người mình.

- Hix....hứcmẹ đi đâu ! Con không ẹ đi ! Mẹ đừng bỏ con....- Cô vội níu kéo nhưng người phụ nữ cứ xa dần , xa dần.

- Giúp mẹ chăm sóc tốt cho em! - Chỉ còn văng vẳng lại câu này rồi sau đó mọi thứ lại trở về như ban đầu, như chưa hề có sự xuất hiện của người phụ nữ kia.

- Mẹ!??? Mẹ ơi??? Mẹ.....đừng....bỏ con!....

Quản gia Ngô đứng bên cạnh nhìn khuôn mặt cô nhợt nhạt , trán lấm tấm mồ hôi mà không khỏi lo lắng , bác sĩ đã kiểm tra rất kỹ tình trạng bệnh của cô , không có gì đáng ngại vậy sao giờ vẫn hôn mê , mê sảng thế kia.

- Áaaa..... Mẹ.....- Cô choàng tỉnh sau cơn mê sảng đáng sợ vừa rồi.

- Tiểu thư ! Tiểu thư tỉnh rồi ! Người thấy trong người thế nào rồi ạ!? - Quản gia Ngô hỏi một tràng.

Băng Đồng nhìn quanh , đây vẫn là phòng cô , cô đã ngủ bao lâu rồi?

- Tiểu thư

- Tôi đã ngủ bao lâu rồi? - Cô nói bằng giọng thều thào, khàn đặc.

- Dạ đã là ngày hôm sau rồi ạ ! Tiểu thư đói không , tôi bảo người mang chút gì đó cho người ăn nhé ?

- Không cần , nước....

Tiểu Đào vội lấy cho cô một ly nước ấm , mấy ngày nay cô không ăn gì chỉ uống nước xương, bác sĩ cũng chuyển cho cô vài chai nước hoa quả nên cũng khỏe hơn chút.

_____@_____@_____

Một tuần sau,....

Sức khỏe của Băng Đồng đã ổn định trở lại, cô vẫn vui vẻ , hồn nhiên trước mặt mọi người. Nhưng có một điều lạ xảy ra mà không ai để ý đó là mỗi khi cô vào phòng việc đầu tiên cô làm cảm xúc ảnh lên nhìn nó thật lâu, mặc dù không biết trong hình là ai nhưng cô có một cảm giác thân thiết với người trong hình

-“Reng.....ring.....rang.....è.....”

Điện thoại di động của cô đã lâu không sử dụng hôm nay đột nhiên có người gọi đến. Cô vội vàng tìm xem nó kêu ở đâu, khi tìm thấy rồi thì chuông cũng tắt.

Đang định gọi lại thì máy lại đổ chuông...là Hiếu Thiên , cô bấm nút nghe.

- Alo! Chồng ...hix.

- “Vợ sao vậy! Sao lại khóc?”

- Em nhớ chồng! Chồng xấu xa! Huk....

-“Ngoan! Anh sẽ sớm về với vợ ngọc mà!”

-Không thèm nữa!- Cô giả bộ dối y hệt con nít.

- “Úm! Vậy chồng đi luôn đây! Bye vợ!”

”Tút.....tút.....

Anh cúp máy cái rụp làm cô tức xì khói bực mình quăng luôn cái điện thoại ra một xó. Cô đi ngủ luôn không quan tâm gì nữa với tay lấy con gấu bông to xụ ôm thật chặt vào lòng. Mặc dù ôm ấm như vậy cũng không thể bì được với tay của anh, cô không sao ngủ được.

_____ @ _____ @ _____

Những ánh nắng tếu ợt xuyên qua tấm rèm che cửa căn phòng đã đánh thức cô dậy. Cô đưa tay tìm cái di động, bắn lên xem giờ

Đã 10h30 phút.....

Tối qua cô ngủ muộn lên giờ mí dậy, ngồi dậy khỏi giường êm ái , Băng Đồng nhanh chóng lao vào wc làn vệ sinh cá nhân.

....—>•<>

Băng Đồng bước xuống đại sảnh tầng trệt trong bộ váy lụa liền màu vàng nhạt, rất đơn giản kết hợp với đôi giày búp bê xinh xắn , rất giản dị, nhẹ nhàng mà thanh thoát

- Chúc tiểu thư buổi sáng tốt lành! - Quấn gia Ngô và một vài người giúp việc nhận ra sự xuất hiện của cô, cúi đầu chào.

- Chào buổi sáng mọi người ! - Cô nở một nụ cười tinh nghịch với mọi người.

- Mời tiểu thư vào trong dùng bữa sáng chứ ạ?- Quấn gia Ngô nhẹ nhắc nhở.

- Thôi! Không cần đâu bác Ngô ! Cháu muốn đi thăm chị Cẩm Tú ! - Cô vội xua tay , mỉm cười ái ngại.

- À! Dạ ! Để tôi kêu người chuẩn bị xe cho tiểu thư !- Quấn gia Ngô nhanh chóng đáp lại.

- Váy phiền bác!- Cô cũng theo sau luôn.

Chiếc xe chạy êm ru trên đường , đã lâu không ra ngoài có chút ngỡ ngàng không quen, dòng người vẫn qua lại tấp lập nhưng qua cửa kính cách âm thì không một tiếng động dù là nhỏ nhất.

- Cho tôi xuống siêu thị.....- Cô quay ra nói với bác tài xế.

- Dạ!- Bác tài cho xe tấp vào bên đường, cô mở cửa đi xuống.

- Bác đợi tôi ở đây được rồi ! - Cô để lại một câu rồi nhanh chóng vào trong.

Nhìn quanh siêu thị rộng lớn, đây là trung tâm mua sắm lớn nhất thành phố nên rất phong phú, đa dạng sản phẩm. Cô nhanh chóng đi đến cửa hàng sữa bột dành cho trẻ nhỏ , nhìn liếc qua những giá sữa cao xếp đủ loại , cô cẩn thận chọn loại tốt nhất dành cho trẻ sơ sinh.

- OH!- Mắt cô liếc sang phía bên trái là khu dành cho trẻ con , có rất nhiều đồ chơi và quần áo dành cho trẻ.

Cô tiến lại đi tới , đi lui chọn những bộ đồ trẻ sơ sinh nhìn rất dễ thương.

- Giá như mình có một bảo bối thì hay biết mấy anh ha ?

Một giọng ông ọ từ phía bên chuyên đến. Băng Đồng ngẩng mặt lên nhìn đúng tầm trạm mặt thì ra là một đôi vợ chồng trẻ, người vợ khá quyến rũ, ăn mặc có chút lẳng lơ, người chồng tuấn lãng mặc một chiếc quần jean xanh, áo len cổ tím tối màu bó sát khoe ra thân hình hoàn hảo - Đó là Băng Đồng nghĩ.

” là cô ấy ! Sao cô ấy lại xuất hiện ở đây? Đã mấy năm không gặp cô ấy vẫn không khác xưa, có điều sắc đẹp thì gấp mấy lần , rất thâm tuý.

Người đàn ông trẻ cứ nhìn coi chăm chăm , ánh mắt có chút xúc động , nói tiếc.

” Có lẽ cô đã có gia đình rồi!”

Anh nghĩ vậy khi cô mua toàn đồ dành cho trẻ con.

- Anh.... Sao vậy?- Cô gái đi bên cạnh lay lay cánh tay anh.

-Ừm....- Anh quay về thực tại , nhìn người phụ nữ bên cạnh.

- Em muốn mua chút đồ đằng kia...- Cô gái làm nũng.

-Cô muốn đi thì tự đi đi , tôi không có hứng !- Nói rồi anh bỏ lại cô ta đứng ở đó một mình và chạy đi tìm cô.

- Ô..... Khắc Nam! Anh- Cô gái đó tức không chịu được khi tiêu hoá xong câu nói phũ phàng của anh thì anh đã biến mất rồi.

[Lonely:Ông này yêu má ế.../*Khắc Nam: Thích ăn dếp hả?* mắt lừ tác giả*/lonely:Chạy trốn thôi!]

_____@_____@_____

Cô được đưa đến nhà Cẩm Tú , một ngôi biệt thự ngang tầm với Trần gia chỉ khác ở cách trang trí , thiết kế.

- Aaa..... Dì..... Đồng !

Vừa nhìn thấy cô , tiểu Dạ liền chạy lao nhanh đến ôm chân cô , cười toe toét.

- Tiểu Dạ ! Dì xem con nào! - Băng Đồng cúi xuống ôm lấy thằng bé , tiện tay véo cái má búng ra sữa của nó.

- Mami.....mami....- Thằng bé cười Khanh khách gọi mẹ.

Băng Đồng nhìn lên , Cẩm Tú đang tiến đến , nở nụ cười thanh tú với cô.

- Băng Đồng ! Em tới sao không báo trước cho chị một tiếng ! - Cẩm Tú đón tiểu Dạ từ tay cô.

- Em muốn bắt ngờ ấy mà! Hihi !- Cô tinh nghịch nháy mắt.

- Lớn rồi cứ như con nít ý!- Cẩm Tú lắc đầu với cái kiểu trẻ con của cô.

Khi vào đến trong nhà rồi , tài xế mới mang hết đồ đồ cô mua ban nãy vào , toàn đồ dành cho con nít. Tiểu Dạ thích thú với đám đồ chơi mới , thằng bé quên luôn sự có mặt của Băng Đồng.

- Em đến chơi là vui rồi ! Lần sau không cần mang gì đến ệt , biết không ?

Cẩm Tú nhìn tiểu Dạ rồi lại nhìn cô trách yêu, Băng Đồng chỉ cười xoa không ý kiến...

- À! Em muốn xem mặt bé con chút ! Cho em xem đi ! - Cô như nhớ ra điều gì liền quay sang Cẩm Tú nói.

- Được ! - Cẩm Tú gật đầu , quay sang gọi khê vú Vương mang tiểu bảo bối mới sinh , mang đến trước mặt cô....

-Oa.....- Băng Đồng vội đứng đềm nhìn thật kĩ đứa bé sơ sinh trong lòng vú Vương - Để tôi bế bảo bối nào !

Vú Vương mỉm cười phúc hậu , những nếp nhăn trên mặt bà đã khá nhiều so với tuổi. Nhẹ nhàng đưa tiểu bảo bối cho Băng Đồng bồng.

- Oh.....bảo bối đáng yêu quá đi! - Băng Đồng nhìn kĩ khuôn mặt xinh xắn , đáng yêu của bé con , nó đang mở miệng nhỏ cười toe với cô , mắt đen nhánh hép lại , hai cánh tay khua khoắc trong không khí , đúng là một tiểu thiên thần.

- Tên của nó là gì vậy chị ? - Cô hỏi nhưng mắt thì không thể rời khỏi bảo bối.

- Nó tên Đường Nhu ! Em thích vậy thì khai kết hôn rồi sinh lấy một bé đi ! - Cẩm Tú mỉm cười nhìn thái độ của cô.

- Chị này ! - Băng Đồng thấy mặt đỏ lên vì ngượng.

- Được rồi ! Em ngồi chơi đi ! Để chị vào trong dặn người làm cơm ! - Cẩm Tú đứng dậy nhanh chóng vào trong bếp.

Băng Đồng rất yêu trẻ con , không hiểu sao nhưng cô thích chúng ...

@ @

Hai người ngồi ăn cơm trưa vui vẻ , tràn đầy tiếng cười Nhóc tiểu Dạ cứ vãi cơm hoài nhưng nhất quyết không chịu để mami hay Băng Đồng dứt cho ăn, Mai này chắc chắn sẽ là một người đàn ông có trí hướn.

- Tiểu Dạ! Ăn cái này nữa này! - Băng Đồng gấp cho thằng bé miếng thịt kho nhừ.

- Con cảm ơn dì! - Thằng bé nói bằng giọng ngọng lúu.

- Chị xem ! Giá như mẹ còn sống thì sẽ vui lắm đây! - Băng Đồng cười híp mắt.

-.....hả?- Cẩm Tú như hoá đá , đang yên đang lành sao cô lại nhắc đến vấn đề này.

- Chị sao vậy ? Không đúng ả?- Cô liền ngừng cười nhìn Cẩm Tú.

- Băng Đồng ! Chị và em đều là trẻ mồ côi , chị cũng không phải chị ruột của em....thật ra thì....- Cẩm Tú có chút ái ngại khi giải thích cho cô.

- Chị.....chị nói sao?..... Em cứ nghĩ.....- Băng Đồng ngạc nhiên tột độ khi nghe Cẩm Tú nói vậy.

- Chị xin lỗi ! Vì đã nhắc về chuyện buồn này.

Cẩm Tú có chút ái ngại nhìn Băng Đồng , cô nghĩ mình cũng không nên dẫu cô bất cứ điều gì. Băng Đồng cũng không nói gì thêm , cô rất khôn khéo , chuyển sang vấn đề khác để không khí tốt hơn.

@ @

Băng Đồng thừa nhận mình đã mất trí nhớ thật rồi , thực sự cô không nhớ nổi một số chuyện cũ, có lẽ cô đã quên rất nhiều thứ quan trọng. Cô rất muốn biết những thứ cô đã quên là những gì nhưng không ai lí giải cho cô biết , cô nhất định phải nhớ lại mọi thứ. Còn việc Cẩm Tú có là chị ruột hay không cô cũng không quan trọng , đối với cô Cẩm Tú còn hơn chị gái ruột của mình.....,

@@__@@

@_@

17. Chương 17

Đã lâu Băng Đồng không cảm nhận bầu trời khi về đêm của thành phố. Hiện tại cô đang dạo bước trên con đường tấp lập, ánh đèn neon từ các tấm biển của các cửa hàng lung linh , huyền ảo. Trời có chút se lạnh , nhìn những cặp đôi đang tay trong tay cô lại thấy buồn và nhớ Hiếu Thiên. Cô dừng lại bên bờ Hồ , nhắm mắt lại cảm nhận mùa thu thân quen.

” Nhớ kỉ niệm mình gặp nhau ngày xưa ấy, ...Cô nhi viện mái ấm nhỏ bé nơi em gặp anh. Những vui buồn mình từng có nơi đây...hàng cây vẫn thế , từng kỉ vật mang kỉ niệmhai ta đã có với nhau. Mặc dù xa cách nhưng em vẫn nhớ anh nhiều lắm...”

Giai điệu của bài hát “Định mệnh hai ta” vang vọng từ một vùng nhỏ , gây sự chú ý của cô. Băng Đồng quay sang nhìn , là một cô gái còn khá trẻ đang ngân nga khúc hát , trên tay còn cầm cây ghi-ta, nhìn cách ăn mặc rất tomboy của cô gái khiến cho Băng Đồng nhận ra chút tình nghịch , thú vị ở cô. Xung quanh cô rất nhiều người vấy lại ngồi nghe cô hát. Băng Đồng cũng thú vị tiến lại gần.

” Thấm thoát tôi đã nhiều năm rồi, cậu bé khi xưa giờ đã thay đổi rất nhiều , cô bé ngày ấy cũng đã lớn lên nhiều , xinh đẹp và dịu dàng hơn xưa.....

Định mệnh lần nữa đưa anh và em trở lại bên nhau , và một lần nữa mình yêu nhau đậm sâu.....

Nếu chỉ có thể thì cuộc đời đã luôn bình yên

Sóng gió kia lại mang anh dời xa em.....

Xa cách , cách xa mỗi người mỗi nơi phương trời.....

Ngày mất anh em mới nhận ra, em yêu anh rất nhiềuyêu anh nhiều hơn em tưởng

.....

Những kỉ niệm bên anh như ùa về trong em, em đã khóc rất nhiều.....

Nhớ lắm những khi được anh ôm vào lòng thì thầm nói bên tai:“Anh yêu em!”....

Em vẫn yêu và mong một ngày kia được bên anh như xưa.....

Cho em cảm giác bình yên và hạnh phúc..”

Kết thúc bài hát cũng là những giọt nước mắt cảm động của mọi người nghe , những tiếng vỗ tay khích lệ , khen tặng của mọi người. Những đồng lễ thả vào chiếc mũ bên cạnh cô gái.

- Cảm ơn mọi người ! Cảm ơn....- Cô gái cúi đầu nở nụ cười thuần khiết.

Mọi người đi hết , lúc này cô gái mới thu dọn đồ đạc và chỗ tiền lẻ xếp lại.

- Cô hát rất hay ! - Băng Đồng mỉm cười cúi xuống giúp cô gái dọn dẹp đồ đạc.

- Cảm ơn!- Cô gái đỏ mặt cười nhận lại đồ của mình từ tay Băng Đồng.

- Cô cầm đi ! Coi như chút lòng của tôi! - Băng Đồng rất thông cảm với cô gái này, cô cũng đưa số tiền mặt của mình cho cô gái kia.

- Cảm ơn ! - Cô gái đó im lặng một lát suy nghĩ gì đó rồi cũng đón nhận số tiền của Băng Đồng.

Cô gái cúi đầu chào cô rồi quay lưng bước đi! Băng Đồng nhìn theo bóng dáng bé nhỏ đó rồi thở dài, quay lại không gian yên lặng, mặt nước hồ lung linh in bóng những ngọn đèn led....

Lúc này cô mới suy nghĩ về thời gian qua....thực lòng cô không nhớ gì những chuyện đã qua nhưng mỗi khi nhìn thấy tấm hình trong phòng cô lại có cảm giác nhói lòng. Ai cho cô đáp án đây?

.....@.....@.....

- Thưa tiểu thư! Trời đêm rất lạnh , chúng ta về được không ? - Tài xế tiến đến nhắc nhở cô.

- Ừm.....phiền chú!- Băng Đồng quay lại mỉm cười rồi nhanh chóng tiến về phía xe ô tô đậu sẵn trên đường.

Xe ô tô nhanh chóng rời đi, rời xa đường phố tấp nập để quay về khu gia trang nhà họ Trần.

“Reng.....ring.....rang....”

Điện thoại cô reo lên trong túi xách, mở máy bấm nút nghe....

-Alo!

-“Vợ đang ở đâu?” - Giọng Hiếu Thiên rất giận dữ bên kia đầu dây.

- Vợ đang trên đường về nhà!

-“Ừm!” - Hiếu Thiên tắt máy cái rụp , không để cô nói thêm câu nào.

Xe ô tô vừa lăn bánh vào cửa biệt thự , quản gia Ngô đã chạy lại mở cửa xe cho cô,...

- Thiếu gia đang chờ người ở trong!- Ông ghé tai cô nói nhỏ.

- Hiếu Thiên !??? - Cô đang mệt mỏi, nghe thấy tên anh liền vui ra mặt, đưa túi xách cho chị giúp việc , lao nhanh vào nhà tìm anh.

- Hiếu Thiên !!!!!- Cô vừa nhìn thấy anh ở trong phòng khách liền lao đến ôm lấy cổ anh thật chặt.

Anh gỡ cánh tay đang bám lấy anh thật chặt ra khỏi người mình, hạ giọng kiềm chế tức giận với cô.

- Em đã đi đâu?

- Chồng ? Em- Cô có chút hụt hẫng , phụng phịu.

- Một tuần không được ôm anh , một tuần ở nhà,.... Đó là hình phạt nếu em không nói thật! - Anh hạ giọng tuyên bố.

- Á! Đừng! Em qua nhà Cẩm Tú , rồi đi dạo chút! - Cô vội nhảy cồ lên vội giải thích.

- Thật?- Anh tin cô nói thật nhưng vẫn cói hỏi lại.

- Khăng định !- Cô làm mặt mèo con với anh.

Nhìn điệu bộ của cô khiến anh không kìm chế được nỗi mong nhớ, ôn cô vào lòng , xiết chặt. Một tháng qua anh đã giải quyết thật nhanh mọi việc để quay về với cô , xa cô một tháng mà dài hơn một thế kỉ.

- Chồng xấu xa! Hix...

- Ngoan nào! Mình cùng vào ăn cơm tối thôi! Anh đói quá! - Anh xoa đầu cô dỗ dành. Thật sự khi về không gặp cô ở nhà anh rất lo lắng.

- Ừm!- Cô gạt đầu lấy áo anh lau nước mắt.

[Lonely: Chị này bần quá ! Khổ thân anh Thiên !

Băng Đồng: Biến đi! Chồng ta mà, làm gì thì kệ ta!

Lonely: Đã lấy đầu mà chồng! (Chạy toé khói)].

_____@_____@_____

Đã lâu lắm rồi , giờ anh mới có cơ hội ngồi ôm cô vào lòng thế này, giúp cô làm khô tóc ướt

- Vợ này ! Giờ có người xin chữ kí em ! Em có cho không ?

Hiếu Thiên hít hà mùi thơm nhàn nhạt trên tóc cô.

- Hihi! Để xem đó là ai đã ! Mà chồng hỏi vậy làm gì ?

Băng Đồng ngược lên cười hì hì như một cô bé tinh nghịch.

- Thì giả dụ một thằng con trai , có cho không ?- Anh đưa tay xoa nhẹ tóc cô.

- Em không hiểu ? Chồng nói rõ hơn đi!

- Đừng nhầm sang kiểu xin chữ kí một ca sĩ , hay một minh tinh.....

-Thế nó là kiểu gì?

Anh suy nghĩ vài giây rồi đáp lại.

- Theo kiểu kí vào giấy đăng kí kết hôn ý. Em bằng lòng không?- Anh từ bao giờ đã giơ ra trước mặt cô một chiếc nhẫn Kim cương chạm khắc tinh xảo.

- Oa! Đẹp quá!- Cô thốt lên như đứa con nít được nhận kẹo.

- Để anh đeo cho em ! - Anh nhẹ nhàng gỡ chiếc nhẫn đeo vào tay cô , rất đẹp.

“Chụt”

Cô hôn một cái thật kêu vào nán anh , thu cho lời cảm ơn. Khiến anh gần như hoá đá vì đây là lần đầu tiên cô tự chủ hôn anh.

- Đây vợ !

- ?????- Cô ngược lên nhìn anh đầy khó hiểu.

- Như vậy chưa đủ....- Anh nở nụ cười tà mị đầy sức hấp dẫn.

- Chồng muốn gì nữa? - Cô ngây thơ hỏi lại.

- Hôn chồng ! - Anh đưa môi cho cô hôn.

- Á! Chồng xấu xa này! - Cô la toáng lên khi mình bị hớ , cảm gối vệt vào anh túi bụi.

- Hahaha... Thui...thui...đùa em tí mà! Hổ dữ thế này ai dám lấy !- Anh đưa tay đỡ đòn.

-Không ai lấy thì chồng phải chịu trách nhiệm.

Cả hai đầu rồi ôm nhau ngủ luôn, trên môi hai người vẫn nở nụ cười hạnh phúc.

_____ @ _____

Một ngày mới lại bắt đầu với chiếc xe định mệnh. Những tia nắng ấm áp soi sáng khắp nhân gian. Băng Đồng lười nhác như con mèo lười dúi đầu vào chăn ngủ ngon lành.

- Vợ ơi! Dậy nào! - Hiếu Thiên khẽ lay cô dậy , nhỏ giọng dỗ dành.

- Dậy ăn sáng.....anh dẫn đi chơi ! - Anh nhỏ giọng thì thầm.

“Cốp”

- Ui da! Hụi! Cái đầu của tôi!

Cô nhăn nhó , méo máo xoa cái chán đang đỏ dần lên , vì cú va chạm. Nghe thấy được đi chơi , đang ngái ngủ khiến Băng Đồng tỉnh luôn , vội vùng dậy sợ anh đổi ý, đứng tằm va vào chán anh đang cúi thấp.

- Ai bảo em đang không nhanh vậy làm chi? - Hiếu Thiên xoa cái chán của mình, nhăn nhó.

- Hix ! Em muốn đi chơi !

- Được ! Đi thôi !

Anh kéo cô dậy khỏi giường đẩy vào nhà vệ sinh , còn mình ở ngoài giúp cô tìm một bộ váy.

_____ @ _____

Xe dừng lại trước cổng cô nhi viện....

Hiếu Thiên đẩy cửa bước ra ,đi vòng sang mở cửa cho Băng Đồng. Cô bước ra có chút ngơ ngác nhìn cảnh vật xung quanh , có chút gì đó dăng lền trong lòng, cảm giác này là gì thì cô không xác định nổi, nó quá mơ hồ.

Hiếu Thiên nhìn cô rồi mỉm cười , ôm nay anh đưa cô tới đây không đơn thuần là đi chơi , anh muốn cô nhớ lại những quá khứ đã mất.

- Vào trong thôi! - Anh khoác vai cô kéo vào trong.....

Chào đón hai người là viện trưởng Lý.

- Thiếu gia đến thăm sao không báo trước để tôi cho người chuẩn bị ! - Viện trưởng Lý nở nụ cười tao nhã , bà khiêm tốn và phúc hậu đáng để người khác tôn trọng.

- Không cần thiết, tôi đến đây thăm quan chút thôi, sẽ không phiền viện trưởng chứ ? - Anh giữ thái độ khách khí hỏi theo phép lịch sự.

- Ồ....sẽ không ! Vậy thiếu gia cứ tự nhiên! - viện trưởng cũng để ý sự có mặt của Băng Đồng , rất quen nhưng do tuổi cao nên bà không nhớ rõ cô tên gì nữa , sau đó là cúi đầu chào rồi đi.

Đợi khi viện trưởng Lý rời đi rồi Băng Đồng mới lên tiếng.

-Đó là???

- Bà ấy là viện trưởng ở đây! Đây là cô nhi viện mà em lớn lên, là nơi hai ta gặp nhau lần đầu ! Anh dẫn em đi thăm quan nhé!

_____ @ _____

Hiếu Thiên cố gắng kể lại những kỉ niệm hai người từng có với nhau nơi đây , mong cô có thể nhớ lại nhưng không có chuyển biến.

- Em ngồi đây nghỉ chút đi! Anh đi lấy cho em trai nước !- Hiếu Thiên dặn dò rồi chạy đi.

Băng Đồng chỉ mỉm cười rồi nhìn xung quanh đây là vườn sau của cô nhi viện , khá trong lành vì có rất nhiều cây hoa lá. Cô đưa mắt nhìn theo mấy đứa nhỏ đang lò dò.

-Này mày dám động vào đồ của tao hả? - Tiếng thét của trẻ con.

- Em....em.....- Một đứa bé gầy yếu đứng run rẩy, sợ sệt, lắp bắp.

- Mày dám láo này! Láo này ! Đánh chết mày! - Đứa nhỏ lớn nhất dám cổ nhẩy vào giựt tóc, cào cầu đứa bé gầy yếu kia.

- Huhu.....

Cả đám trẻ vây quanh cũng xông vào cầu xé đứa bé yếu ớt đó.

- Các em làm trò gì thế hả? Dừng lại! - Tiếng của một vị sơ chạy lại cản.

Đám trẻ chạy hết còn mỗi bé gái gầy yếu kia ngồi bệt ra đất , vị sơ đang giúp nó đứng dậy , phủ bụi trên quần áo , an ủi bằng một nụ cười hiền.

.....

Lúc này Băng Đồng không để ý xung quanh nữa. Từng mảng kí ức rời rạc như hiện ra trước mắt cô.

[....

- Con nhỏ kia ! Ai ày đụng vào đồ của tao?

- Này con nhỏ kia ! Có giỏi thì lì lợm nữa đi! Cho mày chết ! Con điên!

.....

Những câu chửi bới văng vẳng bên tai , trước mặt cô hình ảnh một cô bé yếu ớt đang bị mấy đứa trẻ lớn hơn vài tuổi ra sức đánh đập vào người , những câu chửi bới kèm theo.

[.....,

- Tiểu Di ! Ngoan ! Chị thương...

- Con điên kia! Đứa em rác rưởi của mày đụng vào đồ chơi của tao , làm hỏng! Giờ tính sao?

- Huhu....

- Mày điếc à? Tao đang nói chuyện với mày đấy!

.....]

Từng hồi ức rời rạc , ảo mờ như hiện lên trước mắt cô..... Đầu rất đau, rất đau , cô vô lực đưa tay lên ôm lấy đầu mình :....

-Aaaa.....

Đúng tầm Hiếu Thiên cũng về tới nơi , thấy biểu hiện của Băng Đồng , không khỏi lo lắng chạy nhanh tới đỡ lấy cô.

- Băng Đồng ! Băng Đồng! Em sao vậy?

- Em....đầu em! - Cô điên cuồng ôm lấy đầu , lắc không ngừng.

Hiếu Thiên kéo cô vào lòng , ôm thật chặt , một lát sau , dường như cảm nhận được sự ấm áp , an toàn từ anh , Băng Đồng dần chần tỉnh lại.

- Ngoan ! Nói cho anh biết em sao vậy ? - Hiếu thiên ghé sát tai cô thì thầm , giọng nói đầy sự ôn nhu.

- Em...em nhớ ra kí ức.....- Cô thì thào đáp lại làm anh ngạc nhiên tột độ, nhưng cũng nhanh bình tĩnh lại

Nếu như anh biết cô sẽ mệt mỏi như vậy thì thà rằng mãi mãi quên đi còn hơn....trong ánh mắt anh xuất hiện một vài tia áy náy.

.....

Bầu trời buổi trưa nhưng ánh nắng cũng không quá gay gắt mà ngược lại còn có chút bóng dâm đã vào cuối thu nên không khí cũng có vẻ hơi hanh khô.

Bên trong nhà hàng Pháp có một đôi trai gái đang từ từ thưởng thức bữa trưa, cô gái có vẻ trầm tĩnh, thỉnh thoảng ngẩng đầu lên mỉm cười dịu dàng với chàng trai, còn chàng trai thì ân cần giúp cô gái lau khoé miệng còn dính chút đồ ăn. Bàn của họ ngồi là bàn bên cạnh cửa sổ nên những tia nắng yếu ớt chiếu vào càng làm nổi bật vòng hào quang quanh họ. Họ thu hút thấy những ánh nhìn ngưỡng mộ, xen lẫn ghen tị của mọi người có mặt trong nhà hàng, đúng là một đôi trời sinh.

- Hiếu Thiên ...anh cũng ăn đi chứ! - Bằng Đồng cũng khéo léo gấp thức ăn cho anh.

- Ưm....em phải ăn hết chỗ này mí được ! - Hiếu Thiên liên tục gấp đồ ăn cho cô.

- Hả??? em đâu phải heo đâu? Sao ăn hết chỗ này!

Cô cũng bầu bỏ mắt trẻ con làm nũng với anh.

- Hihi....

Hai người cứ gấp qua gấp lại , cùng nhau ăn trưa vui vẻ, khung cảnh này thật khiến cho người ta ghen tị. Ở một góc khuất nào đó , có một ánh mắt luôn dõi theo họ, trong ánh mắt nào đó nồng nặc mùi hận thù, sắc bén liếc qua hai người.

- Hiếu Thiênem muốn vô nhà vệ sinh xú! - Bạng Đồng buông đũa xuống và đứng dậy nói nhỉ với anh.

- Ừm! - Hiếu Thiên cũng chỉ biết gậy đầu , mỉm cười đầy ôn nhu với cô, sau đó cầm ly rượu đỏ nên lắc nhẹ , từ từ thưởng thức hương vị ngọt ngào , thơm mát củ nó.

@ @

Bằng Đồng bước ra từ phòng vệ sinh đang đứng xả nước rửa tay thì có một cái gì đó lành lạnh áp sau gáy. Giật mình quay lại, cô suýt nữa la lên , nếu không có tiếng trấn chỉnh của Thái Na.

- Im! Nếu cô muốn sống!

Nhìn con dao nhỏ đang hè cổ mình , Băng Đồng sơ hãi không thốt lên lời.

- Cô có vẻ rất hạnh phúc! Kẻ cướp ! - Thái Na nói bằng giọng khinh miệt, đầy mỉa mai, chân choc.

- Cô.....cô đình.....cô đình làm gì ? Băng Đồng cố áp chế thân mình vào bồn rửa mặt.

- Làm gì à? Còn tùy xem cô đã làm những gì? - Thái Na cười lạnh, hân thù nhìn Băng Đồng.

-Cò..... Aa.....a...a! - Bểng Đổng quá hoảng hốt khi thấy ánh mắt dọa người của Thái Na. Cò hét lên đầy
 mạnh Thái Na ra.

Do bị hất mạnh không kịp lường trước nên cả người Thái Na bị loang choạng đập vào phía tường đối diện , con dao trên tay vô tình xoẹt một đường khá dài trên cổ Băng Đồng , máy đang không ngừng chảy ra. Cả hai vô cùng hoảng hốt, không biết làm gì lúc này , Thái Na ngã xoài xuống nền, có chút đau nhức không đứng dậy được nhưng đó không phải lí do khiến cho sắc mặt cô ta tái nhợt thế kia mà là máu đang chảy không ngừng ở cổ Băng Đồng. Còn Băng Đồng cô dường như không cảm nhận được vết cứa ở cổ mà thứ khiến cô đau lúc này là chiếc dây chuyền trên cổ Thái Na , nhìn thấy chiếc dây chuyền khiến trái tim cô không ngừng đau nhói , cả đầu cũng đau, từng mảng kí ức rối loạn đang hiện ra trong trí nhớ , cảm giác chóng mặt dồn ập tới , cả người cô chao đảo , đúng lúc đó có một vòng tay ấm áp giữ chặt lấy thân hình yếu ớt của cô.

- Bǎng Đồng ! Bǎng Đồng....

Trước khi ngắt đi trong còng tay ấy, cô vẫn nghe văng vẳng tiếng ai đó gọi mình , là Hiếu Thiên , đánh là Hiếu Thiên nhưng cô không thể mở mắt nhìn anh được.....

Ⓐ ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● Ⓐ

@@@

18. Chương 18

Tại bệnh viện thành phố.....

Các bác sĩ đã nhanh chóng cấp cứu kịp thời , cũng may đã qua cơn nguy kịch, nhưng cô vẫn chưa có thể tỉnh lại do mất máu quá nhiều.

- Thiếu gia! Cậu về nhà nghỉ ngơi chút đi ạ ! Ở đây có tôi và tiểu Đào rồi ! Khi nào tiểu thư tỉnh tôi sẽ báo cho cậu! - Quản gia Ngô đau lòng khi nhìn thiếu gia do một tay ông nuôi lớn lại có lúc tiền tụy thế này vì một người khác.

-- Hiếu Thiên vẫn im lặng, mắt vẫn không rời khỏi khuôn mặt nhợt nhạt , thiếu huyết sắc của Băng Đồng.

- Thiếu gia.....- quản gia Ngô lại nhắc nhở tiếp.

- Được! Chút nữa tôi sẽ trở lại! - Anh đứng dậy , buông lời lạnh lùng , ánh mắt sắc liếc nhìn đi đâu đó.

Hiếu Thiên không để cho tài xế chở mà tự mình lái xe, anh không về ngay mà vòng xe đến một nơi.

.....

Biệt thự họ Thái

Xe họ lại trước cửa lớn từ trong xe bước ra, anh không nói một lời một mạch tiến vào sảnh lớn , mặc kệ những tiếng hỏi han của quản gia Lâm.

- Trần thiếu gia ! Cậu tìm tiểu thư ?

- Cô ấy đâu!? - Rốt cuộc anh cũng đứng lại , không quay mặt nhìn quản gia nhưng cất tiếng thì lạnh lùng.

- Tiểu thư đang trong phòng khách. - Quản gia hướng tay phía trong.

Không đợi quản gia nói thêm, anh đi thẳng phía phòng khách , đẩy cửa bước vào, đập vào mắt anh là hình ảnh Thái Na tự tay bôi thuốc cho vết bầm nơi cổ tay mình. Không nói một lời anh tiến lên nắm chặt cánh tay cô ta kéo lên.

- Aaa.....anh.....đau! - Bị kéo bằng một lực khá mạnh, cộng thêm cánh tay bị thương khiến cô ta đau đớn thốt thành tiếng.

-Hứ.....đau? Cô biết đau sao? - Anh lạnh lùng mở lời kèm theo một nụ cười sát khí.

- Em....đau thật mà ! - Thái Na rưng rưng nước mắt.

- Cô đau à? Thế sao không nghĩ đến cảm nhận của Băng Đồng khi ấy!? - Anh vẫn giữ thái độ lạnh lùng đầy áp bách.

- Emlà e.....em không cố ý ! Là cô ta đẩy em trước- Thái Na cố giữ bình tĩnh giải thích.

- Cô không cần biện minh nữa ! Cô tưởng cô làm gì tôi không biết sao? Đã bao lần tôi nể cô là em gái nên không truy cứu nữa! Hôm nay thì sao? Cô...xem ra vô đã quá coi thường tôi rồi! Anh hét lên đầy giận dữ , ánh mắt dường như có thể giết người đến nơi.

- Em....- Thái Na nghẹn lời.

Hiếu Thiên tức giận vung tay tát cho cô ta một bạt tai, khiến cô ta ngã nhào ra ghế sofa , khoé miệng hẳn lên vết máu đỏ....

- Cô lên nhớ đây mới là cảnh cáo ! Nếu cô còn động đến Băng Đồng thì sẽ không đơn giản như vậy đâu.

Nói xong anh quay người bỏ đi luôn , để lại cho Thái Na một mình khóc nức nở , ánh mắt đầy bi ai , gánh thù.

_____@_____@_____

Băng Đồng mệt mỏi mở mắt nhìn xung quanh , đây là đâu ? Băng Đồng chưa đặt chân đến đây bao giờ. Không khí u ám , mờ ảo , bầu trời nặng nề mây xám , lớp sương mù mờ ảo bám quanh những vãn nhìn rõ sự chết chóc nơi đây. Cây cối khô héo , những chiếc lá rụng lảu ngày bị gió thổi sào sạt tựa các bộ phim kinh dị cô đã xem. Không có dấu hiệu gì của sự sống , hay có ai đó ở đây. Băng Đồng tiến về phía trước , cô biết đâu có người nhưng khi chạy tới nơi, cô hoảng hồn vì màu nước làn màu đỏ thẫm của máu tanh nồng , người thui đã muốn ói.

- Oẹ....- Cô quay sang một bên ôm bụng nôn khan một hồi lâu.

Đáng sợ ! Thật sự đáng sợ....

Cô không muốn ở đây nữa , cô muốn thoát khỏi đây , cô muốn về nhà ! Băng Đồng lắc đầu , chạy về hướng lúc trước , nhưng càng chạy thì cô càng không biết đây là đâu , thật sự không lối thoát.

- Băng Đồng! Băng Đồng! - Là ai đang gọi tên cô , giọng nói này rất quen , đúng rồi là giọng của mẹ.

- Mẹ.....mẹ ơi.....mẹ ở đâu? - Cô gọi lớn hết thảy sức lực còn lại đều dần dần vào hơi thở.

- Tiểu Đồng ! Mẹ ở đây! - Giọng nói càng ngày càng gần cơ hồ ngay bên tai.

Băng Đồng quay người về phía dòng sông lúc này mẹ đang đứng bên kia dòng sông , gương mặt mộc mạc đang tươi cười dang tay đón chào cô.

- Tiểu Đồng!

- Mẹ! - Băng Đồng muốn sang ngay bờ bên kia để ôm lấy mẹ.

- Đứng lại , con đừng bước tiếp nữa , đừng theo mẹ! Hãy quay lại đi , vì con còn phải giúp mẹ chăm sóc cho em con ! - Mẹ tha thiết đau đớn.

- Mẹ,....- Băng Đồng rất muốn rào nhưng có một sức lực nào đó đã giữ cô lại , không cho cô bước tiếp , nó là thứ gì thì cô không biết.

- Sống tốt nhé con yêu ! Giúp mẹ chăm sóc tốt cho Băng Di! - Giọng nói của mẹ xa dần, xa dần gần như tiếng vang vọng rồi cả hình bóng mẹ cũng mờ dần vào màn sương rồi mất hẳn.

Băng Đồng vô lực ngã đi , trong tiền thức chỉ còn một màu đen mù mịt.

.....

Hiếu Thiên vừa đẩy cửa bước vào phòng bệnh , đặt đôi xuống bàn cá nhân, anh ngồi xuống cầm cánh tay gầy , trắng ngần của cô , áp bàn tay cô vào má mình như để cảm nhận hơi ấm của cô.

- Vợ à! Bao giờ em mới chịu tỉnh dậy ? Em cứ thế này anh sẽ buồn lắm !

Hiếu Thiên nhỏ giọng thì thầm bên tai cô, anh tin cô sẽ nghe được những lời mình nói. Cô đã hôn mê ba ngày rồi , bác sĩ nói không có gì bất lợi nhưng sao cô vẫn chưa chịu tỉnh.

_____@____@_____

Băng Đồng lang thang trên một cánh đồng hoa dại rất đẹp , khung cảnh thơ mộng như thể thiên đường vậy. Cô nhẹ nhàng đưa tay đỡ lấy những cánh hoa phiêu lãng rơi giữa bầu trời , miệng không khỏi thán thốt lên tiếng ngạc nhiên , thích thú.

- Chị.....chị....

Giọng trẻ con vang lên ngọt lúu khiến cô phải quay lại nhìn. Đứng trước mặt cô lúc này là đứa bé mỉm cười ngược đôi mắt long lanh nhìn cô.

- Chị.....chị qua đây chơi với tiểu Di đi chị ! - Đứa trẻ kéo kéo váy cô nũng nịu.

Cô không cần suy nghĩ mà gạy đầu luôn, đúng đứa trẻ này là tiểu Di của cô , cô rất nhớ nó. Vậy là trên cánh đồng hoa dại vang lên tiếng cười hồn nhiên trong sáng của hai thiên thần.

- Chị! Em phải đi rồi! - Đứa trẻ vừa nãy vẫn cười tươi , lúc này đây lại ủ rũ , buồn rầu , luyến tiếc.

- Em đi đâu? Chị đi cùng em! - Bằng Đồng vẫn dịu hiền với đứa trẻ kia.

- Không! Em chỉ đi một thời gian thôi ! Em hứa sẽ gặp lại chị...hihi- Đứa trẻ buông bàn tay cô ra, rồi vụt mất , như chưa hề tồn tại , mọi thứ lại chìm vào yên tĩnh như lúc đầu cô đến.

Bằng Đồng nhận ra ánh sáng lấp lánh phát ra từ chiếc vòng cổ đá quý dưới chân , cô đang định cúi xuống nhặt thì nó cũng biến mất , như đứa trẻ vừa rồi , cô hốt hoảng nhớ ra mọi thứ.

- Bằng Di! Bằng Di! Tiểu Di ! Em ở đâu? Đừng dọa chị ! Tiểu Di....- Cô vội vàng chạy dài tìm nhưng không biết nên tìm ở đâu nữa.

....Hiếu Thiên đang nắm chặt bàn tay cô thì giật mình khi phát hiện ra các ngón tay cô đang nắm chặt tay mình.

- Aaaa!!.....- Bằng Đồng mở bừng mắt nhận ra trước mắt mình là một nơi xa lạ, toàn một màu trắng.

-“Em tỉnh rồi!” - Hiếu Thiên hỏi bằng chất giọng cực kì ôn nhu , ánh mắt nhìn cô có chút đau lòng.

Bằng Đồng có chút mệt mỏi nhìn trần nhà , cổ có chút đau vì vết thương , cô vẫn im lặng không mở lời. Điều này khiến Hiếu Thiên có chút lo lắng , anh đưa tay bấm nút gọi bác sĩ.

- Bằng Đồng! Em sao vậy? Thấy trong người như thế nào rồi?

Hiếu Thiên cầm tay cô áp lên má mình , bàn tay ấm áp có chút dễ chịu.

- Bằng Di ! Em phải tìm Bằng Di! - Bằng Đồng giựt tay mình ra khỏi tay anh , có chút khấn trương lật chần , đứng dậy.

Do mới hôn mê tỉnh lại nên cô vẫn còn rất yếu , cô cảm thấy trời đất tối sầm lại , choáng váng , thân hình voi lực , không chút sức lực cô lại rơi vào hôn mê , trước khi ngã xuống vòng ôm của Hiếu Thiên , cô chỉ nghe mang máng tiếng bác sĩ chạy lại , rồi đến tiếng Hiếu Thiên , sau đó thì không nghe thấy gì nữa.....

@ @

Hiếu Thiên mệt mỏi ngồi xuống ghế sofa , phía đối diện là người đàn ông trẻ tuổi , đỉnh đặc , anh tuấn khoác áo blue trắng. Người đàn ông đẩy tách trà đến trước mặt anh.

- Dừng thử đi!

- Cô ấy sao rồi ! - Hiếu Thiên nhì tách trà rồi nhìn người đàn ông ngồi phía đối diện.

- Lâu ngày không gặp xem ra tính cách của cô sự vẫn không thay đổi! - Người đàn ông mỉm cười có chút chào phúng nhìn anh , cũng không vội đi vào trả lời vấn đề !

- Không ngờ , Hiếu Thiên thiếu gia nổi tiếng lạnh lùng mà giờ lại vì một người con gái lo lắng thế kia! Xem ra vị trí cô ấy trong lòng cậu không hề nhỏ.

- Bớt lải nhải đi! - Hiếu Thiên mệt mỏi nheo mi tâm , nhìn người đàn ông trước mặt , nếu không phải bệnh viện , nếu không nể tình bạn bè lâu năm. Hiếu Thiên đã cho cậu ta mấy cú đấm rồi , lần gì có tâm trạng nghe cậu ta nói nhiều.

- Lí Quốc Kiệt tôi xưa nay vẫn thế , cậu còn không hiểu sao? Vội gì chứ? - Lí Quốc Kiệt vẫn cời chêu chọc.

- Cậu.....-Hiếu Thiên giận thật sự rồi , dơ cao nắm đấm, đe dọa.

- Được rồi ! Được rồi ! Mình thua.....- Lí Quốc Kiệt liền làm hoà , nở nụ cười khoái trí vì thành công chọc giận anh.

- Mình đã kiểm tra cho cô ấy rồi! Yên tâm không có gì đáng lo , cô ấy chỉ tạm thời mệt mỏi ngất đi thôi , khi tỉnh là lại ổn rồi!

- Thật? - Hiếu Thiên nhìn người đàn ông trước mặt hỏi lại có chút không tin tưởng.

- Mình không có gan lừa cậu- Lí Quốc Kiệt khẽ bật cười trước thái độ của Hiếu Thiên lúc này!

- Nhưng cậu không phải nghiêm trọng hoá vấn đề thế chứ? Mình đang đi du học cũng bị cậu triệu về....

- Du học cái con khỉ khô! Cậu học hết chương trình từ năm 20 tuổi rồi , bằng thạc sĩ cậu cũng lấy rồi còn gì phải học? - Hiếu Thiên thật muốn đấm cho cậu ta một phát.

- Mình còn chưa có bằng tiến sĩ! - Lí Quốc Kiệt cầm tách trà lên nhấm một ngụm nhỏ, vị trà trong miệng thật đậm đà, thơm mát khiến người ta dễ chịu.

- Lừa gạt ! Cậu vừa hoàn thành luận án tiến sĩ rồi mà ! - Hiếu Thiên cũng không muốn lưu lại đây nữa , anh đứng dậy toan xoay người rời khỏi.

- Đúng là không có gì có thể gạt cậu! - Lí Quốc Kiệt không khỏi lắc đầu cười khổ.

Cửa phòng đẩy ra rồi lại được đóng lại , bóng dáng Hiếu Thiên cũng mất hẳn sau cánh cửa.

_____@_____@_____

Băng Đồng nằm ngủ mà khuôn mặt không ngừng nhăn lại , dường như cô lại gặp phải ác mộng. Hiếu Thiên ngồi xuống cạnh giường đưa tay kéo lấy cánh tay cô áp vào má mình , không khỏi đau lòng khi nhìn thấy tình hình cô hiện giờ. Cô là một Băng Đồng kiên cường , mạnh mẽ , lì lợm như thường ngày , giờ chỉ còn lại một cô gái yếu đuối , thiếu sức sống,.....

- Vợ ngốc! Em cứ ngủ mãi như vậy anh sẽ buồn lắm đó!- Hiếu Thiên khẽ thì thầm.

Băng Đồng mệt mỏi với những cơn ác mộng , vùng vẫy trong vô lực mà vẫn không cách nào thoát ra.

Nhưng chập chờn trong giấc mộng Băng Đồng vẫn nghe văng vẳng tiếng Hiếu Thiên gọi mình.

.....

Biệt thự họ Thái

Thái Na nằm dài trên giường , cô không còn sức đâu mà ngồi dậy nữa. Toàn thân mệt mỏi vô lực nằm vùi đầu vào gối chán.

- Tiểu Na ! Con ốm à? - Giọng nói nhẹ khẽ vang lên, sau đó là thân hình người phụ nữ ngồi xuống giường đưa tay ướm lên trán cô.

- Mẹ.....- Thái Na nhẹ giọng thều thào.

- Sao vậy con gái ? - Thái phu nhân cười nhẹ khẽ vén sợi tóc mai vương trên trán cô.

- Con không sao! Con muốn nghe chuyện của ba mẹ ! Mẹ kể cho con nghe đi! - Thái Na định hỏi gì đó nhưng lại thui , ngập ngừng giây lát cuối cùng nói đại một vấn đề.

- Được.....- Thái phu nhân mỉm cười nhẹ rồi bắt đầu kể cho cô về tình yêu của hai người.

Thái Na cũng rất tập trung lắng nghe, nhưng từ đầu đến cuối bà không hề nhắc đến chút gì về sợi dây chuyền.....

- Mẹ! Sợi dây chuyền này là đâu mà có ạ? - Cô cầm sợi dây chuyền ở cổ lên cuối cùng không nhịn được cất tiếng hỏi.

Lúc này nhìn sợi dây chuyền sắc mặt Thái phu nhân có chút biến đổi nhanh chóng , vì bà cũng không biết sợi dây này từ đâu mà có. Nhưng sau đó bà liền nhanh chóng trở lại dáng vẻ ban đầu, âm ừ hắng giọng.....

- À! Từ bé nó đã ở trên cổ của con , là do bà nội đeo vào, nói là cho con! - Thái phu nhân đành phải vớ vội một nguyên nhân để giải thích vấn đề.

- Bà nội?.....- Thái Na càng trở nên mơ hồ, cô có nghe ba mẹ nhắc đến bà nội bao giờ đâu.

- À.....ừ.....bà nội ! Thui con ngủ đi ! Mẹ có chút việc !

Thái phu nhân vội vã rời đi luôn , tránh sự nghi ngờ không ngừng dâng cao trong lòng Thái Na.

_____@_____@_____

Hiếu Thiên vừa đẩy cửa bước vào phòng bệnh đã phát hiện ra căn phòng chống vắng , không thấy Băng Đồng đâu , tay cầm giỏ hoa quả vội vàng đặt xuống bàn, nhìn chiếc cốc nhỏ đổ nằm trên bàn, nước không tự chủ chảy xuống , nước lênh láng sàn nhà.

- Băng Đồng- Hiếu Thiên gấp đến độ chạy nhanh ra khỏi phòng bệnh , huy động hết nhân lực tìm kiếm cô.

Cuối cùng cũng có kết quả , một tên vệ sĩ chạy vào thông báo thấy cô ở vườn sau bệnh viện. Không cần nói nhiều , mới nghe đến đây , anh đã chạy đi. Bỏ mặc đằng sau là các y tá, bác sĩ cùng đám vệ sĩ thở dài , đưa tay vuốt mồ hôi , nếu không thấy cô không biết bọn họ sẽ phải nhìn sắc mặt anh đến bao giờ , tìm như lời ra vì đập mạnh. Nếu không thấy cô , có khi anh cho người san bằng cái bệnh viện này mất.

- Hiếu Thiên ơi là Hiếu Thiên! Cậu đã khác xưa rồi! - Lí Quốc Kiệt lắc đầu nở nụ cười thú vị , có chút quyến rũ khiến các cô y tá đứng ở đó không khỏi tim đập , đỏ mặt , mắt hai trái tim , anh đúng là người đàn ông yêu nghiệt mà.

.....

Hiếu Thiên đứng từ xa nhìn hình bóng Băng Đồng phía xa , trong bộ đồ bệnh nhân , cô đứng khoanh tay trước ngực nhìn về phía trước , cách đó không xa một bé gái tầm 2 ,3 tuổi gì đó đang bị xô với đám đồ chơi , chạy quanh là con chó nhỏ màu trắng, tiếng cười đùa vang lên thật khiến người ta không thể rời mắt. Đứa bé như thiên thần nhỏ vậy , thật vui mắt. Mà cô đứng đó , thân hình nhỏ nhắn , gầy đi trông thấy. Một cơn gió thoảng qua cũng làm lay động lòng người.

Băng Đồng vẫn đứng im ở đó cho tới khi có một đôi tay ôm lấy từ phía sau. Cảm nhận được hơi ấm và vòng ôm quen thuộc cô khẽ hít thở nhận sự an toàn từ người phía sau.

- Vợ ngốc ! Sao lại đứng thần thờ ở đây? - Hiếu Thiên tựa cằm mình lên đỉnh đầu cô.

- Suyt.....- Cô đưa tay chặn anh nói tiếp , cô không muốn bị phá vỡ không gian im lặng , an bình lúc này!

Hai người cứ đứng ôm nhau như vậy, nhưng mỗi người lại đang theo đuổi một suy nghĩ riêng. (nghĩ gì thì tố chịu! ^.^).

_____@____@_____

__@__

19. Chương 19

Một vài cơn gió se lạnh thoảng qua , quện theo mùi hương hoa cỏ thơm mát , bầu trời không còn nắng gay gắt như hồi hè mà thay vào đó là chút gì đó trầm, im lặng. Từng chiếc lá vàng cuối cùng cũng lìa cành, những cành cây trơ lá báo hiệu một sự sống mới sắp đất đầu. Khung cảnh đôi nam nữ đang đứng ôm nhau và đứa trẻ phía bên cho ta thấy một niềm hạnh phúc , mái ấm gia đình.

- Tiểu Hồng ! Lại đây con ! - Một giọng nói vang lên phía sau phá vỡ sự yên lặng đẹp đẽ này.

Hai người quay lại nhìn là một phụ nữ trẻ , khá hiền dịu , đang nở nụ cười đón đứa bé nhào vào lòng mình.

- Mami.....- Đứa bé ôm lấy cổ người phụ nữ kia cười tươi , con chó nhỏ cũng cuộn quanh họ.

- Đi về nhà thôi! - Sau đó người phụ nữ bế đứa bé rời khỏi.

Lúc này chỉ còn mình cô và anh vẫn im lặng đứng đó , dõi theo họ....

- Em thích trẻ con sao? - Anh ghé bên tai cô hỏi nhỏ, đáng vẻ ôn nhu.

- Ừm.....em nhớ Băng Di ! - Cô gạt nhẹ đầu cũng không dám nhìn thẳng mắt anh.

-Em.....em nhớ lại rồi? - Anh có chút bất ngờ khi nghe cô nhắc đến Băng Di.

- Ừm.....- Cô gạt đầu thừa nhận , thực sự cô đã nhớ ra mọi thứ nhưng có những chuyện xảy ra gần đây rất mơ hồ, cô chưa thể xác định rõ được.

- Lạnh rồi! Minh vào trong thôi! - Anh vui mừng ôm ngang người cô, bỗng cô như bỗng công chúa vậy. Cô ốm đi nên rất nhẹ nhất định anh phải tắm bổ cho cô mới được , nghĩ vậy anh không khỏi nở nụ cười.

- Em muốn tìm Bằng Di! - Cô vội vàng đề nghị.

- Anh sẽ giúp em ! Nhưng giờ em phải mau tỉnh lại và chuẩn bị làm cô dâu của anh đã ! - Anh cùng cô mau tiến về phòng bệnh.

Chỉ cần được anh ôm vào lòng, có anh ở bên coi luôn cảm thấy an toàn và ấm áp , cô thực sự yêu anh , càng ngày càng sâu đậm , có khi còn hơn cả tình yêu anh dành cho cô.

~~~~~@~~~~~

Bằng Đồng xuất viện , lập tức tin tức hai người kết hôn đã được đưa lên báo. Hôn lễ sẽ được tổ chức vào tuần sau , cô cần bản không cần làm gì hết , mọi thứ đã có anh thay cô xử lí, cô chỉ cần giữ gìn sức khỏe để làm cô dâu của anh thôi.

Lúc này cô đang ngồi uống trà ở vườn sau nhà , anh bước đến từ phía sau vòng tay ôm lấy cô vào lòng.

- Sao lại trốn một mình ở đây? - Anh đặt một nụ hôn lên má mịn màng của cô.

- Anh không đi làm sao ? - Cô đưa bàn tay mơn nhẹ má anh , môi nở một nụ cười.

Hiếu Thiên xoay người ngồi xuống phía bên cạnh cô. Dơ tay búng một cái rổ kều ; một phút sau một nữ giúp việc mang đến một chiếc hộp tinh xảo đặt lên bàn, rồi lui ra.

- Em mở xem đi! - Anh đưa cái hộp đặt lên tay cô , nở một nụ cười quyến rũ.

- Nó là gì vậy? - Cô cũng từ từ mở chiếc hộp ra , ánh sáng lấp lánh phát ra khiến cô có chút chói mắt.

- Đẹp không ! - Anh nhìn biểu hiện ngạc nhiên của cô lòng không khỏi dâng lên cảm xúc thành công.

- Anh vì em mà làm ra thứ này sao? - Cô ngạc nhiên nhìn chiếc nhẫn kim cương lung linh hình hoa ly cắt gọt tinh xảo.

- Thích không ?

- Ừm.....- Cô gật nhẹ đầu.

- Anh giúp em đeo! - Hiếu Thiên nâng bàn tay ngọc ngà trắng mịn của cô lên nhẹ nhàng đeo chiếc nhẫn vào ngón áp út , sau đó cúi đầu đặt vào đó một nụ hôn.

Cảm nhận được ánh mắt cô đang nhìn mình , Hiếu Thiên không tự chủ hấp dẫn , mị hoặc , khiến cho Hiếu Thiên không tự chủ được muốn hôn lên làn môi ấm áp , mềm mại , đỏ mọng , quyến rũ kia của cô khoảng cách hai người ngày một gần cho đến khi môi anh chạm vào môi cô , một cảm giác lạ chạy xoẹt qua họ.....hai người chao cho nhau nụ hôn ngọt ngào của tình yêu thuộc về riêng họ. (Lonely: Má ơi ! Sao đoạn này nhảy cảm quá trời! Tổ không biết tả thế nào nữa ! Huhu*vuốt mồ hôi trên trán*/ Hiếu Thiên : Trẻ con nhìn gì mà nhìn ! Biến đi cho người ta nhờ!/ Lonely: này! Anh quá đáng vừa thôi nhé! Không có em sao hai người lại được thế?/ Hiếu Thiên : Ta đã bảo biến mà! Lải nhải nhiều quá! *rút dế*/ lonely:*chạy*. Đã thế cho ông đau khổ cho biết !@.@)

~~~~~@~~~~~

Hôn lễ được tổ chức tại nhà thờ , khách mời tham dự đa phần là bạn bè làm ăn , thân thiết bên nhà chú rể bên nhà cô dâu chỉ có mỗi Cẩm Tú , thêm viện trưởng Lý đến dự. Bầu trời chan hoà rất thích hợp cho kỉ sự. Khách mời đã có mặt đông đủ , họ nhân dịp này cùng nhau làm quen, thêm mối làm ăn, trai tài gái sắc trong những bộ lễ phục dự tiệc lung linh cùng nhau đi lại càng khiến cho không khí nhộn nhịp , sắc màu hoà lẫn trẻ trung.

Lúc này trong phòng chờ của cô dâu,....

- Wow,....Bằng Đồng ! Em thật đẹp quá đi! - Cẩm Tú không khỏi thốt lên lời khen vì cô quá đẹp.

Bằng Đồng khoác trên mình chiếc váy cưới màu trắng tinh khiết , ở trên là yếm hở cả khoảng lưng trắng ngần không tì vết của cô, phía dưới là chiếc váy bông bồng gấn đầy những hạt Kim cương và pha lê nhỏ lấp

lánh hình bông tuyết....chiếc váy cắt may tinh tế vừa đáng người. Trông Băng Đồng hôm nay quả thực là hiền dịu và lộng lẫy khiến người ta nhìn không rút ra được. Khuôn mặt thanh Tú không cần trang điểm đậm quá cũng làm tăng lên vẻ đẹp từ nhiên , làm môi gợi cảm hé mở để lộ ra hàm răng trắng đều tăm tắp , đôi mắt đẹp nhìn mình trong gương không khỏi hài lòng.

Cửa phòng được đẩy ra Hiếu Thiên bước vào , nhìn một lượt trong phòng.

- Thằng này ! Vào không gõ cửa sao! Đợi thêm vài giờ nữa cũng không Kiên nhẫn sao ? - Ông Trần đi theo vào phía sau , còn có Thái Lăng.

- Em yêu! Em đẹp thật! - Hiếu Thiên nhìn cô cũng không rút khiến cho cô ngượng ngùng cười cúi đầu không dám nhìn ai.

- Thôi được rồi! Chú rể ra ngoài chờ đi ! Sắp đến giờ rồi! - Thái Lăng đẩy anh ra ngoài.

Đúng lúc đó cửa phòng cũng mở ra, Thái Na xuất hiện ở cửa.

- Chào mọi người ! Cháu thay ba mẹ đến chúc phúc cho anh Thiên!- Thái Na cúi đầu chào ông Trần rồi cố tỏ ra bình tĩnh nhất đối mặt với Băng Đồng.

- Đến là tốt rồi! Tất cả cùng ra ngoài nào! Sắp đến giờ rồi! - Ông Trần cói làm không khí đỡ ngọt ngào hơn.

- Cháu muốn nói chuyện riêng với Băng Đồng một lát được không? - Thái Na làm bộ mặt hối cải....

Mọi người đóng cửa lại, lúc này trong phòng chỉ còn lại cô và Thái Na. Hiếu Thiên rất muốn ở lại cùng cô lại bị cô dùng ánh mắt không sao đuổi ra.

- Cô muốn nói gì? - Băng Đồng vẫn còn thành kiến với Thái Na , dù sao cô ta cũng gây ra cho cô không ít đau khổ.

- Tôi chỉ muốn nói với cô rằng! Tôi vẫn không từ bỏ tình yêu của mình với anh Thiên ! Cho dù cô có lấy được anh Thiên thì nhất định tôi sẽ dành lại anh ấy từ cô.....- Thái Na nở nụ cười khinh miệt , đáng về thay đổi 360° thành con người trước kia.

- Cô nói xong chưa? Nói xong phiền cô ra ngoài ! - Băng Đồng cứ ngỡ cô ta đến đây thành tâm chúc phúc cho hai người , ai ngờ chỉ để nói những lời này thò cô ta phí công rồi!

- Tôi chưa nói xong! - Thái Na vẫn kiên trì bình tĩnh.

- Tôi không muốn nghe! - Băng Đồng kéo cửa ra khỏi phòng, bỏ lại một câu hờ hững....

Hôn lễ diễn ra xuôi sẻ, vì không có cha nên ông Trần đành thay thế cầm tay Băng Đồng bước vào lễ đường giao cho Hiếu Thiên , trong tiếng nhạc du dương , Trần bỗng khiến cô không tránh khỏi hồi hộp,.... Cha sứ đọc lên lời thề rồi cả hai cùng đồng ý,....tiếp theo là màn trao nhẫn , cuối cùng cũng xong xuôi, trong lòng hai người không khỏi dấy lên xúc động.

- Có chúa làm chứng , ta tuyên bố hai con chính thức trở thành vợ chồng hợp pháp! Chúa sẽ làm chứng cho tình yêu của hai con!.... - Cha sứ đọc lời giao kết cuối .- Chú rể có thể hôn cô dâu!

Không để mọi người chờ lâu, Hiếu Thiên chủ động nâng cằm nhỏ xinh của cô lên , chuẩn xác đặt lên môi khiêu gợi của cô một nụ hôn , hai người như chìm đắm trong nụ hôn ngọt ngào , hạnh phúc của riêng họ.

Tiệc cũng được tổ chức sau đó , vì cô mới ốm dậy nên chuyến du lịch tuần trăng mật bị hoãn lại một thời gian. Lúc này tiệc cũng đã tàn! Đêm đã khuya ,...

- Vợ ạ! Em tắm gì cả tiếng đồng hồ trong phòng tắm vậy ? - Hiếu Thiên ngồi trên giường, mặc một bộ đồ ngủ dài màu xám , hở ngực sẵn chắc , vạm vỡ , tay cầm tờ báo , chốc chốc lại nhìn cửa phòng tắm , nước vẫn róc rách chảy. - Anh ngủ trước nhé!

Hiếu Thiên buông tờ báo xuống từ đầu giường, nhìn căn phòng tân hôn, nở nụ cười tà mị, toan tính.

Băng Đồng tắm đã xong từ lâu nhưng không hiểu sao lòng ngượng ngùng không dám ra ngoài. Tuy lúc trước hai người từng ngủ chung phòng nhưng không hiểu sao cô vẫn ngại. Đây có lẽ là tâm lí đêm tân hôn mà các cô gái vẫn thường thể. Hé cửa thấy Hiếu Thiên đã kéo chăn ngủ , trong phòng cũng để đèn ngủ mờ

, lúc này cô mới dám bước ra, rón rén từng bước nhỏ đi về giường kê chui vào chăn , tim không khỏi đập loạn.

Một vòng tay ôm lấy cô từ phía sau tiếp theo là một nụ hôn bất ngờ khiến cô không kịp phản kháng , cả người bị quẩn lấy....

(lonely: huhu! Tha cho em nhé! Em còn chưa 18 tuổi. Không biết tiếp theo thế nào ! Mọi người đi mà tưởng tượng/ Hiếu Thiên : *vợ cái gối**véo, búp, trứng tác giả *cút! Trẻ con biết gì mà nhìn !/ lonely: có tin em cho anh bắt lực không ?* nói xong chạy cái vèo*)

~ @ _ @ ~

Hai vợ chồng mới cưới đi đâu cũng có nhau , khiến người khác phải ghen tị với hạnh phúc của họ. Hôm nay cả hai cùng đi dự bữa tiệc kỉ niệm thành lập công ty của tập đoàn Thái thị (gia đình Thái Na). Hai người đi bên nhau thật khiến người ta không thể dời đi sự chú ý.

- Anh dẫn em đến bên kia chào hỏi đôi chút!

Hiếu Thiên ôm eo nhỏ của Băng Đồng dẫn qua phía trước , chào hỏi chủ nhân của bữa tiệc này.

Vợ chồng Thái phu nhân- Thái lão gia! Tiện thể chúc mừng họ.

-Chào chú Thái , thím Thái ! - Hiếu Thiên lên tiếng chào hỏi như người trong nhà , bằng cách gọi thân mật. Băng Đồng cũng theo đó cúi đầu chào theo phép lịch sự.

- Ô..... Hai cháu đến rồi ạ! - Thái lão gia lên tiếng trước , nở nụ cười tươi vỗ vai anh.

Băng Đồng không khỏi giật mình nhìn đôi vợ chồng này. Cô nhận ra , đúng cô đã nhớ ra, cô nhận ra hai người này....đúng , cô đã nhớ rất rõ , chính họ, chính họ đã mang Băng Di của cô đi mất. Cô đã nhớ lại tất cả. Quá khứ chạy chậm trước mắt cô , cô đau đầu. Cô hồi phục trí nhớ.

Hiếu Thiên cũng nhảy bèn nhận ra tay cô khoắc tay anh , người cô đang run lên từng đợt , quay đầu nhìn sang sắc mặt cô trắng bệch, quả thực rất kém.

- Em sao vậy ? Không khỏe ở đâu sao? - Hiếu Thiên đưa tay sờ nhẹ má cô lo lắng hỏi.

Băng Đồng không còn nghe thấy anh nói gì nữa , nước mắt đột nhiên rơi ướt khoé mi, cô nhớ về lúc nhỏ, khi phải xa Băng Di.

Thái lão gia và Thái phu nhân cũng bất ngờ trước phản ứng của cô.

- Cô cần tôi gọi bác sĩ không? - Thái phu nhân lên tiếng quan tâm.

- Đưa cô ấy vào trong nghỉ chút đi! - Thái lão gia cũng không tránh được lo lắng.

Thái Na này giờ đứng bên im lặng, nhìn biểu hiện của Băng Đồng lúc này , trong lòng cũng không khỏi thắc mắc.

- Anh đưa em đi nghỉ ngơi nhé? - Hiếu Thiên khẽ ôm lấy cô.

- KHÔNG! Không cần- Lúc này Băng Đồng mới tỉnh lại, nhìn những người có mặt ở đây, nhận ra nước mắt mình đã rơi ướt đầm.

Tiếng hét của cô khiến mọi người có mặt ở đây đều phải tập trung chú ý , bàn tán cón xao.

- Em sao vậy ? - Hiếu Thiên cũng bị cô làn cho hết hồn.

- Em không sao! - Băng Đồng đứng lại vững vàng , gạt tay Hiếu Thiên ra.

Ánh mắt đầy hận thù, lửa hận cháy lên vẫn trong mắt Băng Đồng , cô bước về phía vợ chồng Thái lão gia và Thái phu nhân.....

“Bốp.....bốp”

Nhanh như chớp hai cái tát rơi xuống mặt hai người. Các ánh mắt đều lộ rõ vẻ sững sờ , trước hành động của cô, mọi thứ dường như hoá đá. Phóng viên ở đó thì nhau chụp hình , vì sẵn được tin hót nên rất hào hứng.

- Cô làm gì vậy? Cô dám.....- Thái Na định tiến lên đánh cô vì dám cả gan xúc phạm bố mẹ cô ta. Nhưng bàn tay chưa dơ lên đã bị Hiếu Thiên cản lại.

- Anh.....buông em ra!

- Im đi! - Anh gần giọng lạnh lùng tiến đến kéo tay Băng Đồng - Em đang làm gì vậy! Tất cả dừng lại ai dám chụp hình, hay ghi hình bất lợi tôi sẽ không tha!

- Thả em ra! Em phải hỏi cho rõ ! - Băng Đồng giằng tay ra khỏi anh.

- Cô bị điên à?- Lúc này hai vợ chồng Thái lão gia và Thái phu nhân cũng tỉnh lại.

- Tôi mí là người hỏi câu đó! Hai người trả Băng Di lại cho tôi! - Băng Đồng gào lên giận giữ.

- Cô....cô....cô chính là cô bé năm đó? - Thái phu nhân giật mình lo sợ.....tay chỉ thẳng mặt cô.

-Đúng! Hai người còn nhớ việc đó cũng tốt! Hôm nay ở đây hai người phải giải thích rõ ràng ! Tại sao cướp em tôi đi ? - Băng Đồng kích động nước mắt không ngừng rơi xuống.

Hiếu Thiên cũng lơ mờ ra vấn đề Anh kéo Băng Đồng ôm chặt lấy, mong sao xoa dịu nỗi đau của cô.

- Băng Di ? Băng Di là ai? Liên quan gì đến ba mẹ tôi? Thái Na không nhận được xông vào bảo vệ ba mẹ mình nhưng lại bị Thái phu nhân giữ lấy.

- Con trật tự đi!....- Thái lão gia rút cuộc cũng lên tiếng.

- Có chuyện gì vậy? - Thái Na cũng lom lomp lo sợ bất an.

Cuối cùng Thái lão gia cũng kể lại mọi chuyện, cuối cùng thì sự thật đã được phơi bày. Ông cũng cảm thấy có lỗi với Băng Đồng.

- Vợ chồng tôi! Thực sự xin lỗi cô! Băng Đồng ! - Thái lão gia cúi đầu ân hận.

- Ông nói thế có thể bù được nỗi đau của tôi sao? - Băng Đồng hét lên đau đớn.

- KHÔNG! Con không tin!- Thái Na hét lên rồi chạy đi.

- Thái Na!- Bỏ mặc mọi người có gọi thế nào đi nữa , cô cũng không quay đầu lại. Cô không thể tin đó là sự thật thực sự không thể tin. Mọi người đang lừa cô thôi.

- Băng Di! Băng Di! Chờ chị với!.....- Băng Đồng vùng vẫy chạy theo Thái Na.

Hiếu Thiên không kịp cầm tay cô lại nên cũng không giữ được cô. Anh thở dài, thui hầy để cô có chút thời gian suy nghĩ vậy.

Thái Na cứ chạy hoài, chạy hoài không nghỉ, nước mắt đã lăn chã rơi nhoe mi. Tại sao ba mẹ lại lừa cô? Tại sao tự việc lại thành ra thế này? Tại sao cô lại là em của Băng Đồng? Tại sao? Tại sao ? Cô cứ chạy hoài cho đến khi chân quỵ xuống ven đường , khóc nức nở. Băng Đồng cũng vừa tầm chạy đến , hai chân như vô lực quỵ xuống nền đất lạnh, hai mắt cá chân đã chảy máu do đi giày cao còn chạy, hai mắt cô cũng nhoe nước mắt vì khóc.

- Băng Di! Băng.....Di! - Giọng thều thào phát ra!

Gió xào xạc khiến những lời coi vừa nói như cuốn theo gió , không thể nghe rõ. Ngoài trời rất lạnh nhưng cả hai đã không còn để ý gì nữa , chỉ thấy từng đợt đau nhói quặn thắt cõi lòng.

_____@_____

_____@_____

_____@_____

20. Chương 20

Băng Đồng gắng chút sức còn lại, cố đứng dậy lê từng bước về phía Thái Na.

- Băng....D....i! - Giọng nói thều thào.

- A..... Đừng gọi nữa.....tôi không muốn nghe! Tôi không muốn.....- Thái Na hét lên, trong tiếng lách nhện , đầu lách liên tục , cô không tin , cũng không muốn nghe gì nữa. Lừa gạt! Tất cả là lừa gạt.

- Nghe chị nói đi Băng Di! - Băng Đồng ngồi xụp xuống ôm lấy Thái Na đang run rẩy vào lòng.

- Buông ra! Chị không phải chị tôi ! Mọi người lừa tôi! Aaa! - Thái Na đẩy cô ra.

- Aaa!.....- Tay bị Thái Na hất đập vào bệ đá bên cạnh , đau nhói , sát một mảng lớn , máu bắt đầu chảy nhưng dường như cô không còn cảm giác đau nữa. Cô vẫn Kiên trì với Thái Na.

- Nghe chị nói đi!

- Được! - Thái Na đang khóc , một lát sau lên tiếng đầy kiên định , đôi mắt chuyển giận dữ, uất hận nhìn Băng Đồng.

- Chị xin lỗi vì đã không nhận ra em ! Chị biết chị không xứng nhưng chị đã Hứa với mẹ sẽ chăm sóc em thật tốt! Nhưng chị không làm được! Nhất định sau này chị sẽ bù đắp cho em.....- Băng Đồng nghẹn ngào nói, nước mắt vẫn rơi.

- Chị bù đắp cho tôi? - Thái Na đột nhiên vùng đứng dậy , hít một hơi thật sâu nuốt nước mắt vào trong tim.

- Đúng! Chị sẽ bù đắp tất cả chỉ cần em vui! - Băng Đồng cũng đứng dậy nhìn Thái Na , nói giọng khẳng định.

- Vậy chị có dám nhường Hiếu Thiên cho tôi không? Nếu chị dám tôi sẽ đồng ý tha thứ cho chị! - Thái Na gắt lên , từng lời nói như mũi dao nhọn đâm sâu vào lòng Băng Đồng.

- Em....- Băng Đồng có chút sững sờ không ngờ cô lại nói vậy.

- Chị như vậy lấy tư cách gì mà muốn tôi tha thứ ? - Thái Na cười lạnh.

- Được.....chị sẽ chấp nhậntừ bỏ! - Băng Đồng nói có chút ngập ngừng , từng câu chữ khiến trái tim cô không ngừng đau nhói.

- Tôi sẽ xem! Nhưng tôi không có kiên nhẫn chờ đâu!

Bỏ lại một câu đầy lạnh lùng , Thái Na bắt một chiếc tắc-xi rồi rời khỏi,...

Băng Đồng khóc không thành tiếng , cảm giác nơi lồng ngực đau đến nổi tung. Cô thật sự rất yêu anh , thức sự không nỡ rời xa anh. Cô sẽ sống sao đây nếu không có anh bên cạnh.... Cô tưởng tượng cũng không dám tưởng tượng ra cảnh đó,....

Trời đang vào mùa đông nên gió lạnh từng cơn , cái lạnh thấm sâu vào da thịt Băng Đồng....

“Tí....tách.....tí.....tách”

Từng giọt mưa rơi xuống mặt đất lạnh, những giọt mưa ngày một nhiều, ngày một dày đổ lên người cô, gió lạnh rít từng cơn , khiến cho thân hình nhỏ yếu của cô không ngừng run rẩy. Không ai ngờ đến vào thời gian này vẫn còn những cơn mưa thế này. Dường như ông trời đang đau lòng thay cho cô. Nước mưa và nước mắt trộn lẫn khiến cho cô không cảm giác được nước mưa hay nước mắt. Cả người cô ướt nhẹp trong màn mưa lạnh giá.

@ @

Cho đến khi cô không cảm nhận được những giọt nước mưa rơi vào da nữa , ngẩng đầu lên đã thấy một cái ô đang tre trên đầu mình. Anh “hừ” mạnh một tiếng đau lòng kéo cô vào lòng ôm lấy, thân hình cô không ngừng run rẩy vì lạnh , lúc này lại được anh ôm thật chặt, cảm nhận được hơi ấm từ anh , cô bất giác muốn quên đi mọi thứ.

- Vợ ngốc! Sao không tự bảo vệ mình vậy? - Anh muốn mắng cô một trận cho hả dạ nhưng khi mở lời chỉ thấy sự dịu dàng, ôn nhu đầy yêu thương.

- Hiếu Thiên ! - Cô vòng tay ôm anh thật chặt như sợ , buông tay ra anh sẽ biến mất , giờ cô mới biết cô đã quá dựa dẫm , ỷ lại vào anh , ngay cả chút khó khăn cũng không thể đối mặt.

- Không sao rồi! Về thôi! - Hiếu Thiên đỡ cô ngồi vào trong xe.

Khi đóng cửa xe lại anh ra lệnh tài xế lái nhanh về nhà, rồi kiểm cái khăn lông phòng bị lau khô người cho cô. Bằng Đồng dựa vào lồng ngực anh , cô tự trấn tĩnh lại bản thân. Cô quyết định sẽ rời khỏi Hiếu Thiên , nên cô sẽ cố tạo những kỉ niệm đẹp cuối cùng của hai người.

- Hiếu Thiên ! - Cô nhỏ giọng thều thào.

- Anh luôn bên em mà bà xã! - Hiếu Thiên ôm cô thật chặt truyền hơi ấm cho cô.

- Ông xã? Em muốn đi ngắm mặt trời mọc trên biển, em muốn nhìn thấy cánh đồng hoa oải hương.....còn muốn.....- Cô gọi còn hơi ngượng.....

- Được.....được.....chỉ cần em muốn anh đều có thể cho em! - Hiếu Thiên vì cô có thể lay chuyển Trái Đất.

Cô hài lòng nhắm mắt lại trong lòng anh nghỉ ngơi, cô quá mệt mỏi rồi.....

@ @

Tiếng nhạc sập sình đình tai, nhức óc trong quán bar khiến người ta không khỏi hưng phấn Những con thiêu thân không ngừng tháo loạn, uốn éo. Bên quầy pha rượu, một cô gái ngồi uống hết ly rượu này đến ly rượu khác, với tốc độ chóng mặt.....

- Cho tôi thêm một ly nữa! - Cô đưa chiếc ly rỗng về phía phục vụ.

- Con gái không nên uống nhiều thế này đâu! - Một giọng nói vang lên bên tai cô, rồi quay sang phía nhân viên phục vụ.

- Cho tôi một ly whicky!

- Anh là ai? Tôi quen anh sao....hức.....Anh có quyền gì mà quản tôi? - Thái Na quay sang nhìn người đàn ông bên cạnh.

- Tôi à! Tôi tên Lí Quốc Kiệt ! - Anh cầm ly rượu lên uống liền một ngụm.

- Quốc Kiệt hả? Ừ.....hức....Quốc Kiệtanh dám uống với tôi không? - Cô cười ngây ngốc nhìn anh.

- Được! Cho chúng tôi thêm rượu ! - Lí Quốc Kiệt nhìn Thái Na đầy hứng thú , nhất là lúc này cô lại đang say nhìn càng đáng yêu, như một cô bé nổi loạn vậy.

Vậy là hai người họ uống hết ly này đến ly khác, cho đến khi cả hai say mềm, bắt tắc-xi về nhà, anh không biết nhà cô ở đâu nên đành đưa cô về khách sạn vậy.

- Quốc Kiệt này! Anh yêu , bao giờ chưa? - Cô say sấn bắt đầu nói linh tinh.

- Tôi hả? Chưa ? Còn cô....hức! - Anh cũng say không kém , hai người vừa vào đến phòng khách sạn liền đổ rạp xuống đệm.

- Haha! Có gì mà dám ! Yêu rất thú vị , nhưng nó làm tôi đau chỗ này này! - Cô say rượu không ngừng làn loạn , tự tay tháo chiếc cúc áo đầu tiên của mình , cảm giác nóng bức , khó chịu.

- Vậy sao? Quốc Kiệt say mềm nhưng vẫn lơ mơ nghe cô nói nhảm.

- Thế anh hôn ai bao giờ chưa? - Thái Na cười ngây ngốc nhìn anh.

- Tất nhiên rồi! - Anh cũng không phải chưa thử qua.

- Tôi muốn thử.....-Thái Na bắt đầu làm loạn chủ động hôn anh.

Cần nhận được làn môi mềm mại , ấm áp và hơi thở của cô. Quốc Kiệt như đắm chìm , mê luyến, cuối cùng chủ động giành về phía mình. Hai người đi theo men rượu dần dật....

(lonely: tớ trong sáng nên không tả típ đâu! Kệ! M.n đi mà tưởng tượng à)

@ @

Sáng hôm sau.....

Khi những ánh nắng này mới , yếu ớt chiếu qua rèm cửa vào trong phòng mới đánh thức được Thái Na dậy. Cô tựa mình, dựa phải một cái gối ôm cứng như pho tượng, to chắc khỏe. Cảm giác đều lạ vì thân thể đau nhức. Mở tròng hai mắt và đập vào mắt cô là một người con trai đang nằm bên cạnh, đáng xấu hổ hơn là hai người không một miếng vải tre thân.

- Aaa.....- Cô hét lên đập phăng Quốc Kiệt xuống đất.

-Ui da.....- Lúc này anh mới lồm cồm bò dậy.

Cô vội kéo cái chăn che người , giọng lắp bắp chỉ vào anh , mắt không dám nhìn thẳng.

- Anh.....anh.....anh mau mặc đồ vào mau!

Thái Na hét ầm lên , lúc này Quốc Kiệt mới thực sự tỉnh giấc ngái ngủ, nhìn lại mình không mảnh vải che thân, liền vội vợ quần áo mặc vào.

@ @

Một lát sau.....

Khi cả hai người trấn tĩnh trở lại..... Lúc này cả hai mới đối mặt giải quyết vấn đề.

- Anh/cô..... - Cả hai người bất ngờ lên tiếng rồi sau lại ngượng ngùng chìm vào không khí ngột ngạt.

- Cô nói trước đi! - Lí Quốc Kiệt lên tiếng luôn.

- Anhtôi sẽ không vì chuyện hôm nay mà! - Thái Na nói thẳng luôn.

- Tôi!.....ừm! Được ! Nhưng cô không muốn tôi chịu trách nhiệm sao? - Quốc Kiệt cũng muốn như cô. Hai người vừa quen nhau nên không vì chuyện này mà bó buộc nhau cả đời đâu, thời buổi này không nhất thiết phải cố hủ như thế chứ. - Quốc Kiệt suy nghĩ.

- Vậy..... chào anh! Tôi và anh từ nay coi như chưa có gì xảy ra! - Cô đứng dậy, quay lưng bước đi.

- Khoan!..... Tôi và cô! Có thể làm bạn chứ? - Quốc Kiệt vội vàng như sợ hối tiếc điều gì đó.

- Nếu anh muốn! - Cô đáp lại hờ hững rồi đi luôn.

Lúc này Quốc Kiệt cũng không hiểu mình đang làm gì nữa, tự dưng thấy gì đó khiến lòng có chút vui.

@ @

Canada,.....

Những ánh nắng nhẹ xuyên xuống thành phố , khiến vạn vật như được phủ thêm sức sống, hồi sinh. Một cô gái khoác lên mình bộ đồ giản dị, nhưng vẫn không làm che cá tính dịu dàng, kiều diễm của cô mất đi! Đi bên cạnh là một chàng trai , cũng đơn giản với bộ đồ rất giống thanh niên , áo sơ mi trắng, quần jean. Đường đường là một tổng giám đốc một tập đoàn lớn mà lại có lúc ăn mặc thế kia, dạo phố.

Bằng Đồng cầm trên tay những hạt đậu nhỏ xíu, thỉnh thoảng vứt cho lũ chim bồ câu vài hạt, rồi lại chạy lại đòi bắt, khiến chúng khiếp sợ bay hết. Cô đùa nghịch hệt một đứa trẻ.

- Bà xã ! Em thật là! - Hiếu Thiên trách yêu khi thấy hành động hồn nhiên của cô.

- Ai cho anh cười em! Ông xã xấu xa! - Cô giận dỗi với anh.

- Thui! Ông xã xin lỗi bà xã đại nhân! Đừng giận nha! - Hiếu Thiên tỏ vẻ nịnh nọt, biết lỗi , cánh tay quàng qua vai cô ôm lấy.

- Hứ! Tha cho anh lần này thui nhé ! - Cô làm bộ vẫn giận nhưng coi như bỏ qua.

- Yaya! Bà xã muôn năm! - Hiếu Thiên nhắc bổng cô lên , xoay vòng vòng.

- Haha! Bỏ em xuống !

Hai người họ cứ cười đùa , hạnh phúc , khiến cho những người qua đường không khỏi nhìn họ ngưỡng mộ.

_____ @ _____ @ _____

Gió nhẹ thổi trên cánh đồng trải dài toàn hoa oải hương..... Những cánh bướm lung linh khiến cô choáng ngợp khi nhìn thấy khung cảnh trước mắt , nó như chốn thiên đường dưới trần gian.

- Wow! Đẹp quá! - Cô không khỏi thốt lên bất ngờ , ánh mắt tràn ngập vui thích. - Ông xã! Anh xem ! Đàng kia.....

- Rất đẹp! - Nhìn cô vui như vậy làm anh cũng vui , cảm giác hạnh phúc trào dâng.

- Oa! Thích quá ! - Băng Đồng chạy thật nhanh vào những dải hoa nở rộ.....gió thổi nhẹ, làm tà váy cô bay lung linh trong nắng.

Nhìn Băng Đồng lúc bầy hệt như Thiên thần hạ phàm vậy, vẻ đẹp hài hoà với thiên nhiên khiến cho anh không khỏi ngẩn nhìn , si mê.

Xem ra chuyến du lịch lần này anh không hề nỡ , ngược lại còn lãi lớn. Chỉ cần được thấy cô vui thì làn gì anh cũng làm.

.....

Cứ như vậy hai người đắm chìm trong thứ hạnh phúc của riêng họ. Hạnh phúc đơn giản lắm chỉ là được nhìn thấy người mình yêu vui vẻ.

_____ @ _____ @ _____

Mỗi ngày cô cùng anh đều cùng nhau hưởng hạnh phúc riêng. Thời gian ngắn ngủi nhưng đã để lại bao nhiêu hoài niệm đẹp. Băng Đồng ngẩn nhìn anh say ngủ mà không khỏi mê hoặc cúi đầu hôn lên môi anh,.....lần cuối ! Có lẽ đây là nụ hôn cuối của cô dành cho anh.

- Xin lỗi! Ông xã!

Cô thì thầm bên tai anh rồi sau đó kéo vali lên, nhìn lại căn phòng cô và anh ở hạnh phúc trong mấy tuần qua. Cô phải đi rồi! Cô phải xa anh! Mặc dù rất đau nhưng cô không thể.....,

Hiếu Thiên vẫn ngủ không biết gì vì cô đã cho thuốc ngủ vào ly rượu đạo của anh hồi tối, có lẽ phải đến trưa mai anh mới tỉnh lại. Lúc đó có phát hiện ra thì cô cũng lên máy bay đến một trăn trời mới rồi !

- Hạnh phúc nhé ! Ông xã!

Cô vội quay đi thật nhanh rời khỏi nơi đây ! Nước mắt cô đã rơi, từng giọt, từng giọt mang theo vị mặn chát , lòng đau nhói.

“Cô yêu anh”

_____ @ _____ @ _____

_____ @ _____ @ _____

_____ @ _____

21. Chương 21

Băng Đồng biết cô bỏ đi, anh nhất định sẽ tìm kiếm nên khi đặt vé máy bay cô Đức đặt hai vé, một vé đi Mỹ và một vé đi Việt Nam. Cứ như vậy anh sẽ nghĩ cô đã qua Mỹ. Không tìm được cô anh chắc sẽ từ bỏ , sẽ quay về với Băng Di. Cô đã thành công mỹ mãn. Hiếu Thiên nghĩ cô qua Mỹ nên đã cho người tìm khắp nơi.

.....

“Rằm”

Tiếng đồ vật rơi , Hiếu Thiên tức giận nén phăng cái gạt tàn vào người đàn ông trước mặt , cũng may anh ta lẹ kịp nên , gạt tàn bay đến cửa và đập xuống vỡ tan tành thành những mảnh thủy tinh vụn.

- Các người làm ăn thế à? Có một người phụ nữ mà tìm không ra ? - Hiếu Thiên đáng vẻ tức giận muốn giết người tới nơi ngồi trong phòng làm việc của biệt thự.

Sau khi cô bỏ đi Hiếu Thiên đã bay về nước , Huy động người đi tìm cô.

- Thiếu.....thiếu.....thiếu gia..... Tôi biết lỗi rồi. - Người đàn ông mặc đồ đen kia cả người bắt giắc run lẩy bẩy, lạnh sống lưng khi nhìn đáng vẻ dọa người của anh lúc này.

- Lập tức tìm cho tôi! Nếu không tìm được các người đừng mong yên ổn! - Hiếu Thiên hét lên.

- Dạ.....- Người đàn ông kia cúi đầu , vội chạy nhanh trước khi anh nổi trận lôi đình.

Lúc này phòng làm việc của anh yên lặng lạnh lẽo , anh voi lực ngồi xuống ghế , cầm lên lá thư của cô để lại. Lá thư này anh đã đọc đi , đọc lại gần trăm lần rồi mà không dừng lại.

- Tôi hận em! Sao em lại ngốc như vậy , nhường tôi cho người khác?

Nước mắt Hiếu Thiên lần đầu tiên rơi trên khoé mi, anh nhớ cô, thực sự rất nhớ. Co đang ở đâu, đang làm gì? Cô có chăm sóc tốt ình không?..... Ánh mắt anh nhìn từng chữ viết trong lá thư , còn có chỗ bị nhoè có lẽ khi viết co đã khóc rất nhiều.

”Ông xã

Em biết là em không xứng gọi anh từ này nữa nhưng em không ngăn mình được! Em xin lỗi vì đã dẫu anh , bỏ đi không từ biệt, vì em biết khi anh biết quyết định này anh sẽ không để em đi. Em không biết khi đó em còn cam đảm rời xa anh nữa không?

Tha thứ cho em vì em không còn lựa chọn nào khác, em mong anh hãy giúp em chăm sóc Băng Di thật tốt.....”

Từng dòng chữ nhoè dần vì lệ..... Anh vì nát tờ giấy ném mạnh. Trong lòng anh lúc này đau nhói thực sự đau quá. Cô cho rằng làm vậy anh sẽ yêu Thái Na sao? Cô sai rồi! Anh cho dù có chết cũng sẽ tìm ra cô, bắt cô trở lại.

_____@_____@_____

Hiếu Thiên cả ngày nhốt mình trong phòng làm việc không bước ra ngoài dù chỉ là nửa bước , anh như phát điên thật rồiphát điên vì cô. Cô bỏ đi được một tuần mà anh tưởng chừng như cả thế kỉ. Cả ngày đều chìm trong men rượu , mơ mơ , ảo ảo....

.....

- Cậu chủ! Cậu.....- Cô giúp việc e dè đứng ở cửa phòng, nhìn bộ dạng của anh lúc này không khỏi xót xa.

- Ừ.... Cút! Cút đi! Cút hết cho tôi!HiếuThiên một thân nồng nặc mùi rượu , quần áo sộc xệch, tóc tai phờ phạc say mềm ngồi dựa vào ghế sofa, tay chân vung lung tung, bộ dạng khiến người khác phải sợ!

“Choang”

Một chai rượu bị Hiếu Thiên vợ ném mạnh về phía cửa, rơi xuống vỡ tan tành, những mảnh vụn thủy tinh bắn tung tóe....

- Á.....!- Cô giúp việc kia hoảng sợ lập tức chạy nhanh xuống nhà.

- Cút! Cút hết ! Tôi không cần các người.....Băng Đồng? Em ở đâu?.....- Trên lầu hai vẫn vang vọng ra tiếng chửi bới của anh.

Kể từ khi Băng Đồng bỏ đi , cả biệt thự như chìm trong u ám, không khí nặng nề, đáng sợ. Không ai dám đến gần anh.....

_____@_____@_____

Một chiếc ô tô màu đen đỗ ngay trước cửa của đại sảnh, hai người vệ sĩ bước ra mở cửa. Bước xuống xe chính là một bà lão tóc bạc trắng, tay chống gậy, mặc dù đã ở tuổi 80 rồi nhưng vẫn rất khỏe mạnh, khí chất giản dị nhưng lại khiến người ta tôn kính. Đi phía sau còn có ông Trần.

- Chào lão phu nhân! Chào ông chủ! - Hai hàng người giúp việc ngăn ngăn cúi đầu chào.

- Được rồi! Đi làm việc đi! - Ông Trần phát tay ra hiệu.

Đúng lúc đó một chiếc xe thể thao màu vàng họ lại trước cửa, bước ra là Thái Na, hôm nay cô ăn mặc cực giản dị, không ai nhận ra đây chính là cô tiểu thư kiều ngạo, hồng hách ngày trước.

- Con chào nội! Con chào bác trai! - Thái Na vội vã cúi đầu chào.

- Đến chơi đó hả? - Ông Trần cũng mỉm cười nhìn cô, nhưng nụ cười có chút gượng gạo.

- Bà vẫn khỏe chứ ạ? - Thái Na hướng phía bà nội nước tới.

- Ủm! Vào trong uống nước đi! -? Bà nội có vẻ không thích cô cho lắm.

.....

Hiếu Thiên đang nắm bước hình của cô trong tay, sau đó cười lên ngây dại. Một tay cầm chai rượu đưa lên miệng uống như tên nát rượu.

Vừa đẩy cửa bước vài chứng kiến một màn này khiến ọi người đều đau lòng xót xa. Người đàn ông kia là anh ư? Đường đường là một tổng giám đốc mà lại có lúc thế này thì còn gì là danh tiếng nữa.....

- Các người cút hết đi! Các người.....- Anh lơ mơ nói trong men say.

“Ba”

Bà nội không muốn nhìn thấy anh thế này một giây nào nữa, bà đi tới gần giang tay tát cho anh một cái thật mạnh để anh tỉnh ra.

- Các người muốn chết hả? - Anh hét lên, tay vơ cái vỏ chai rượu định đập vào người đứng trước nhưng khi vỏ chai chỉ còn cách người đứng trước kia có vài cm thì dừng lại! - Ó!? Bà nội? Sao bà ở đây?

- Con nhìn lại con xem! Còn ra cái dáng gì không?

Bà nội gắt lên một tràng đầy giận dữ.

- Con! Con!.....

- Con tưởng mình con biết lo lắng sao? Nó là vợ con! Nhưng cũng là cháu dâu nhà này....mọi người đều lo lắng cho nó! Con xem.....con ở đây lộn loạn, chi bằng đi tìm nó về đi! Khụ.....khụ.....- Bà nội gắt lên một tràng sau đó lại ho sặc sụa, vì nội có bệnh huyết áp lên không thể quá kích động.

- Bà nội! Bà không sao chứ? - Hiếu Thiên vội đỡ lấy bà.

- Không sao! Ta cho con 15 phút, sửa sang xuống nhà gặp ta! - Nói xong bà đẩy anh ra, chống gậy đi cuống lều, mọi người theo đó cũng rời đi.

Hiếu Thiên nhìn xung quanh căn phòng, thường ngày vẫn được sắp xếp gọn gàng mà giờ đây là một đồng hoang tàn đổ nát. Anh không biết mình đã làm gì nữa?

_____@_@_____

Lúc này khi có mặt mọi người tại phòng khách, bà nội mới đi thẳng vào vấn đề.

- Việc bây giờ là phải mau chóng tìm Băng Đồng về!

- Dạ! Con đã cho người đi tìm con bé rồi ạ! - Ông Trần thưa.

- Ủm!

Hiếu Thiên lấy ra từ ngăn kéo ra một lá thư, đẩy đến trước mặt Thái Na.

- Là thư Băng Đồng để lại cho em! Em mở ra xem đi!

Thái Na không ngờ rằng mình lại có thư. Cô cũng không muốn tranh cướp gì nữa , ngày ấy chỉ vì giận dữ nên nhất thời nói vậy, không ngờ Bằng Đồng lại bỏ đi thật, giờ thì cô đã hối hận thật rồi, đặc biệt là khi nghe mẹ cô kể lại ngày đến đón cô từ cô nhi viện về, Bằng Đồng thật sự rất yêu thương cô sao? Việc cô mất tích lần này khiến Thái Na cũng hiểu ra nhiều thứ. Hiếu Thiên có lẽ yêu chị cô rất nhiều vì thế mới thành dạng thống khổ thế kia, cô không muốn là người chia rẽ họ nữa. Cầm lá thư đọc từng chữ một, cảm giác cay mũi ập tới làm Thái Na không kiềm nổi nước mắt. Trong thư Bằng Đồng kể cho cô nghe rất nhiều chuyện thơ và cuối cùng là những lời dặn dò cô phải sống tốt , phải thay cô chăm sóc cho Hiếu Thiên , thói quen , sở thích của Hiếu Thiên thế nào? Tất cả đều được ghi rõ.....cho thấy trong lòng Bằng Đồng yêu Hiếu Thiên thế nào? Có lẽ nó không thể so sánh được.....

- Chị hai ngốc! Em xin lỗi! Đều là tại em! Huhu! Muốn em làm thay chị sao? Em không làm nổi đâu,.....hức.....chị hai.....- Cô khóc nức nở thành tiếng.

Hiếu Thiên kéo cô vào lòng đỡ nhẹ, như đỡ như em gái.....

- Anh nhất định tìm chị hai em về!

@ _ @

Bằng Đồng mới đặt chân xuống đất Việt Nam chưa được bao lâu nên còn rất lạ lẫm với giao tiếp , đi lại. Khu cô sống là một khu rất nhộn nhịp, gần trung tâm thành phố Hồ Chí Minh. Cũng may thời gian trước cô có tích góp được một khoản tiền nên giờ cũng thu xếp ổn thỏa mọi thứ. Đợi khi ổn định cuộc sống cô sẽ tìm việc làm thêm kiếm tiền.

Đang loay hoay với Đồng đồ dùng trên tay , cô còn muốn mua thêm chút đồ ăn nữa nhưng không biết nói sao cho người phụ nữ bán hàng hiểu. Mặc cho cô khua chân múa tay thế nào đi nữa Vững không hiểu.....

- Cô ấy muốn mua cá chép!

Giọng nói quen thuộc đằng sau khiến cô bất giác quay đầu lại. Nhận ra người đối diện cô không khỏi ngạc nhiên.

- Lại gặp nhau rồi!

- Khắc Nam !

Sau đó hai người cùng đi dạo khắp chợ , cô hỏi lí do anh xuất hiện tại đây và biết được anh chính là lớn lên tại đây. Sau đó anh biết được lí do cô bỏ đi và hứa sẽ giúp đỡ cô như bạn bè.

Thực chất anh vẫn còn tình cảm với cô nhưng mà nghe cô kể thì bó lẽ Anh đã không còn cơ hội bước vào tim cô nữa rồi. Vậy thì làm bạn cũng tốt lắm rồi. Anh đưa cô đi thăm quan nhiều nơi , rồi còn sách đồ giúp cô, khiến cho cô có chút ấy nấy.

- Tạm biệt! Tôi có việc đi trước , có gì cứ nhờ tôi là được , đừng ngại! Hẹn gặp lại! - Anh đưa cho cô một tấm thiệp rồi chạy đi!

Cô chỉ cười nói cảm ơn rồi đón lấy đồ bước vào nhà. Cô sống ở một căn nhà hai tầng khá đơn giản , nhưng ấm áp. Vừa mở túi cá ra, mùi cá tanh bay vào mũi. Một trận ào ạt xáo trộn dạ dày dâng lên mạnh mẽ. Chạy nhanh vào nhà vệ sinh nôn đến hết lục phủ ngũ tạng mới ngừng lại.

- Chẳng có lẽ.....?- Cô ngờ vực nhớ ra “dì cả” của cô đã trễ mất một thời gian rồi.

- Mình mang thai?

Cô hơi bất ngờ khi đoán chừng mình có thai , lẽ nào đây là ông trời sắp đặt. Cô mất đi anh nhưng lại cho cô mang thai con của anh, có lẽ đây là sự an ủi chăng? Nhất định là vậy! Cô sẽ bảo vệ tốt con hai người

- Con ngoan! Cảm ơn con!

—>Hết phần 2<>

Lonely: Viết đoạn này cảm thấy lúng túng cực kỳ. Không biết diễn tả sao nữa! Haizzzz. Đón đọc phần 3 nhé mọi người!

22. Chương Phần 3: Nói Cho Em Biếtlàm Sao Để Hết Yêu Anh????- Hạnh Phúc! - Chương 22:

Năm năm sau,....

- Mami! Mami,....

Tiếng trẻ con trong trẻo vang lên thật thuần khiết và dễ nghe.... Một dáng người nhanh nhẹ vụt qua khoảng sân trước nhà lao vào trong, ngó quanh tìm kiếm.

- Tiểu Phong! Mẹ ở đây....- Giọng nói vang ra từ trong bếp.

- Mami! Chào mami! - Thằng nhí chạy nhanh vào ném cái cặp nhỏ lên bàn ăn rồi ôm lấy chân cô.

- Chào con! - Băng Đồng vẫn ra sức xào nấu món ăn trong chảo.

- Thơm quá! Mami cho von ăn món gì vậy? - Thằng nhỏ giả bộ hít hương thơm từ thức ăn lan tỏa trong không khí. - Con đói quá!

- Xong rồi đây! Mau cất cặp rửa tay lại ăn cơm thôi.....- Cô cúi xuống xoa đầu thằng bé , mỉm cười dịu dàng.

- Dạ!....- Thằng nhỏ le te chạy thật nhanh lên phòng mình.

Băng Đồng nhìn theo cái dáng nhỏ , bất giác nở nụ cười hạnh phúc. Bao năm qua nhờ có Hiếu Phong mà cô mới tìm lại được cuộc sống vui vẻ. Nhờ Hiếu Phong cô mới vui đi nỗi nhớ anh da diết, thằng nhỏ rất giống Hiếu Thiên , nó như một mô hình thu nhỏ của anh vậy, càng lớn càng đẹp trai. Chắc bây giờ anh cũng đang hạnh phúc bên gia đình riêng của mình rồi! Năm đó cô đã chọn cách ra đi và kí sổ vào tờ đơn ly hôn để lại cho anh. Cho đến giờ cô vẫn không hối hận với quyết định của mình. Nhưng cô vẫn luôn cảm thấy có lỗi với Hiếu Phong vì cô đã không cho nó một gia đình hoàn chỉnh. Vì vậy cô sẽ cố gắng yêu thương nó nhiều hơn để bù đắp cho nó.

- Mami! Mami đang nghĩ gì a? - Thằng nhỏ đột nhiên xuất hiện kéo cô về thực tại.

- Không có gì! - Cô vội cúi xuống ôm thằng nhỏ vào lòng.

- Mami! Mami đừng buồn a? Tiểu Phong yêu mami....- Thằng nhỏ bắt chước làm bộ người lớn an ủi cô.

- Ừm.... Mami không buồn ! Mami có tiểu Phong rồi sao buồn nữa! - Băng Đồng mỉm cười nhìn thằng nhỏ này. - ăn cơm thôi!

- Dạ! - Thằng nhỏ nhanh nhẩu dọn đồ ra bàn phụ cô , từ bé nó đã rất tự lập , rất thích làm giúp cô những việc vặt.

Hai mẹ con với những món ăn rất bình dị nhưng tràn ngập tiếng cười hạnh phúc. Tiểu Phong thể hiện mình là năm nhĩ đại triệu phú , không cần ai đút cơm , khi ăn cũng không để vãi hạt cơm nào, còn biết gấp thức ăn ami.

- Tiểu Phong ! Ăn thêm món sườn dầm này ...- Băng Đồng mỉm cười hạnh phúc gấp cho thằng nhỏ.

- Con sẽ ăn thật nhiều! Lớn cỡ này nè ! Con sẽ bảo vệ mami.....- Thằng nhỏ thích chí, khua tay miêu tả , kèm nịnh hót.

- Rồirồi! Nhưng trước tiên phải ăn đã- Cô không nhịn được phì cười vì tính cụt non của thằng nhỏ này.

_____@_____@_____

” kính koong....kính.....koong....”

Hai mẹ con đang ăn trưa rất vui vẻ thì chuông của vang lên, ai lại đến tầm này nhỉ?

- Mami để con! - Thằng nhỏ nhảy chân sáo ta mở cửa.

Băng Đồng chỉ biết nhìn theo rồi lắc đầu cười khổ vì thằng nhí này , lúc nào cũng tranh làm với cô.

- A ! Chú Khắc Nam ! Dì Kim Nhã!....- Tiếng tiểu Phong reo lên ở ngoài cửa khiến cả cô đứng dậy ra xem.

- Để đi bế tiểu Phong cái nào! - Kim Nhã cúi xuống muốn ôm thằng bé.

- Thôi đi! Con lớn rồi phải con mít đầu mà bồng!

Tiểu Phong vội lùi lại cười hihi.

- Cha bố anh! - Kim Nhã vội dí chân tiểu Phong mắng yêu. - Như ông cụ non!

Băng Đồng vừa đi ra thấy một màn này không nhịn được bật cười, tiểu Phong luôn không thích bị coi là trẻ con mà.

- Hai người về bao giờ, sao không báo cho em một tiếng!- Băng Đồng nhìn Khắc Nam cười sau đó quay sang ôm Kim Nhã.

- Cậu đó! Vì nhớ cậu mí tiểu Phong mà mình vội về đây!- Kim Nhã cũng vòng tay ôm cô.

- Anh thì không cần thiết...- Khắc Nam nháy mắt với tiểu Phong.

- Vào nhà thôi!

Khắc Nam và Kim Nhã cũng chưa dùng bữa nên cùng ăn với hai mẹ con cô luôn. Bốn người kể hết chuyện này đến chuyện kia, vui vẻ...

Khắc Nam hiện tại đang làm giám đốc một công ty lớn về giải trí nên rất bận rộn, anh thường xuyên phải đi công tác ở nước ngoài. Kim Nhã thì là một nhạc sĩ, ca sĩ nổi tiếng, cô cũng bận rộn đi diễn ở khắp nơi, làm từ thiện, cứu giúp trẻ em mồ côi, tàn tật. Đa phần số tiền cô kiếm được trong các show diễn đều được chuyển vào quỹ từ thiện. Kim Nhã và Khắc Nam đều là trẻ mồ côi từ cô nhi viện nên hai người rất thân. Còn cô và Kim Nhã gặp nhau lần đầu chính là năm trước, khi còn ở Trung Quốc. Kim Nhã là cô gái đã hát bên bờ hồ... (ai không nhớ xem lại phần 2). Sau này duyên số đã cho họ gặp lại lần nữa, do rất hợp nhau nên họ trở thành bạn thân của nhau. Nhiều năm qua Băng Đồng đã được hai người giúp đỡ rất nhiều.

.

Tp. Hồ Chí Minh

Không khí buổi sáng trong lành khiến tinh thần người ta có chút thoải mái. Băng Đồng dậy rất sớm tưới khóm hoa hồng trước sân và mấy hàng hoa mai từ cổng dẫn vào cửa nhà. Xong xuôi còn nấu bữa sáng cho tiểu Phong.

- Mami ! Buổi sáng tốt lành!- thằng nhóc nói tiếng Trung rất chuẩn với cái giọng non nớt.

- Mau lại đây ăn sáng rồi đi học!- cô quay sang thúc dục rồi đặt đĩa bánh mì và thịt rán, sà lách xuống bàn ăn, không quên pha hai ly sữa nóng.

Tiểu Phong đã quen với bữa sáng đơn giản này rồi nên không cần chờ lâu, tự mình giải quyết hết đồng đồ ăn kia.

- Trưa nay mami không về được, con tự mình nấu ăn nha ! Mami đã nấu sẵn đồ ăn để trong tủ lạnh chỉ cần hâm lại cho nóng thôi!- cô cũng không quên dặn dò.

- Dạ mami!- thằng bé cười tí mắt.

Băng Đồng thật sự rất hạnh phúc khi có đứa con hiểu chuyện như vậy. Cô không thể ngờ nó mới bốn tuổi hơn mà việc gì cũng biết làm, nhiều khi cô còn không bằng .

- Chào mami! Con đi học ạ! A..mami trưa nay con cũng không được về! Hẹn gặp mẹ bữa tối!- thằng bé nhớ ra điều gì đó vội quay lại nói rồi chạy đi .

- Tạm biệt con yêu!

Cô đứng ở cửa vẫy tay chào, vì nhà trẻ cách nhà không xa nên Hiếu Phong nhất quyết không cần cô dẫn đi.

.

Băng Đồng làm thư ký tổng giám đốc công ty Hùng Kỳ, một công ty lớn liên doanh với nước ngoài, chuyên kinh doanh các sản phẩm thời trang, đá quý.

- Hi! Băng Đồng cô đi làm sớm vậy?- thấy cô đi vào, đồng nghiệp nên tiếng chào hỏi.
- Tôi có chút việc gấp! Hẹn gặp lại bữa trưa!- cô mỉm cười với đồng nghiệp kia rồi bước nhanh vào thang máy lên thẳng phòng làm việc của mình ở cạnh phòng Tổng giám đốc trên tầng cao nhất của tòa nhà.
- Băng Đồng! Giúp tôi mang bản kế hoạch mới đến các phòng ban...- vừa đặt người ngồi xuống đã có điện thoại nội bộ của Tổng giám đốc giao việc.
- Dạ! Thưa Tổng giám đốc!- cô vội vàng đứng dậy đi vào phòng Tổng giám đốc lấy tài liệu rồi đi photo ổi bộ phận một bản.

Tổng giám đốc là một người đàn ông đã có tuổi tầm 50 gì đó, rất nghiêm khắc và công tư phân minh, ông có khí chất khiến người khác phải nể, khâm phục. Ông rất thích cách làm việc nhanh nhẹn và dứt khoát của cô nên cũng có chút ưu ái về lương bổng.

.....

Băng Đồng vừa mang tài liệu xuống phòng kế hoạch đã nghe được những tiếng xì xào bàn tán của mấy cô nhân viên văn phòng.

- Các cô biết gì chưa?- nv1 lên tiếng.
- Sao. .sao?- tiếp đó là những tiếng phản ứng.
- Đây... Nghe nói sắp tới công ty mình có xếp mới!- cô nhân viên kia lại cất giọng oanh vàng khơi lên sự tò mò trong lòng những người còn lại.
- Sao chị biết?- cô nhân viên bên cạnh lên tiếng thắc mắc.
- À! Anh trai tôi là trưởng phòng kinh doanh nên cũng được thông báo chút ít.- cô nhân viên kia mỉm cười tự hào.
- Giờ em mới biết đấy!
- Ừm!

Cô cũng không muốn nghe cái chủ đề nhảm chán này nữa. Dù sao cô cũng đã làm mẹ rồi, cũng chẳng quan tâm mấy thể loại chuyện phiếm của mấy cô gái chưa chồng này. Đang định đi qua thì cô nghe thấy một câu...

- Nghe đâu tổng giám đốc mới rất đẹp trai nha, lịch lãm, còn chưa vợ...
- Ôi! Em mong được gặp xếp mới quá!
- Anh ấy tên gì hả chị?
- À.... Tên rất hay nhé! Hiếu Thiên.
- oa ...

Mấy cô gái nghe thấy hai từ trai đẹp thì mắt bắt đầu sáng rõ, miệng trầm trồ cảm thán.

- Hiếu Thiên?- cô cảm giác như có dòng điện chạy qua người, sững sờ, tim đập nhói khi nghe thấy cái tên này, nhưng sau đó cô lại phủ định. Làm sao có thể là anh? Anh sao có thể xuất hiện ở đây? Nếu là anh thì phải có vợ rồi chứ? Sao mấy cô gái kia lại nói là chưa. Chắc chắn chỉ là trùng hợp thôi! Đúng! Trùng hợp thôi!

Băng Đồng lắc đầu, ổn định lại tinh thần, tiếp tục công việc của mình.

.....

Bầu trời đêm có chút lạnh, đúng với kiểu khí hậu cận nhiệt xích đạo của miền nam. Băng Đồng tan ca nhanh chóng về nhà. Chạy xe trên con đường từ công ty về đến nhà , gió lạnh từng đợt lướt qua má cô. Đường phố về đêm quả thật nhộn nhịp hơn ban ngày rất nhiều. Cuộc sống về đêm với những con người tấp nập kiếm sống khiến cho thành phố ồn ào, náo nhiệt. Phí trước là khu đô thị mới, căn nhà hai mẹ con cô

đang ở là công sức của cô trong mấy năm qua. Tuy không lớn lắm nhưng tràn ngập vui vẻ, hạnh phúc ấm áp của hai mẹ con.

” Cạch”

Cô đưa chìa khóa mở cổng, dắt xe vào trong sân, tháo mũ bảo hiểm giải thót áo tóc vo tròn trong mũ . Cô xách túi mở cửa vào nhà... Mùi ăn từ thức ăn lan tỏa khắp không khí thơm lừng khiến cái bụng cô bắt giắc sôi lên ùng ục...

- Bằng Đồng! Về rồi hả?- giọng nói vọng ra từ trong bếp- Mau thay đồ xuống ăn tối nào!

- Bác đến chơi sao không gọi điện cho cháu về sớm ạ! Ngại quá! Lại để bác nấu cho bữa tối ...- cô mau chóng đặt túi xách xuống sofa rồi nhanh nhẹn vén tay áo vào bếp phụ giúp.

- Đâu có gì!

- Hiếu Phong đâu rồi ạ!?- Bằng Đồng tay bưng đồ đã nấu xong sắp ra bàn, mắt nhìn quanh.

- Thằng bé đi học về lần ra ngủ rồi! Để bác lên kêu nó xuống ăn cơm luôn!- người phụ nữ tháo tạp dề xuống.

- Thôi bác ! Chút cháu lên đánh thức nó dậy cũng được! Thằng bé này hư lắm...- cô vội cản miệng cười tươi.

- Ủ! Mà dạo này công việc của con thế nào?- bà ngồi xuống ghế nhìn cô tất bật có chút quan tâm.

- Dạ! Công việc của cháu vẫn tốt ạ!

- Vất vả cho cháu quá!- bà lắc đầu thở dài thay cô. Bà đã nhiều lần muốn cô về làm cho công ty mình nhưng cô luôn lắc đầu từ chối, nói :” Cháu không muốn phiền bác đâu! Cháu muốn tự lực hơn...” Bà đành bó tay với tính cố chấp của cô .

- Cháu không thấy vất vả chút nào đâu ạ!- cô biết bà có ý tốt muốn giúp đỡ mình. Nhưng thật sự cô không thể nhận thêm của ai cái gì nữa, nó khiến cô có cảm giác nợ nần.

- Haizzz! - Bà không khỏi thở dài.

Cô đã nhận sự giúp đỡ của bà quá nhiều rồi. Từ khi qua đây sống cô đã được bà và Khắc Nam , Kim Nhã giúp đỡ quá nhiều. Bà chính là mẹ nuôi của Khắc Nam và Kim Nhã, nghe nói hồi trẻ bà là một người mẫu nổi tiếng, sau này bà đã lập nên công ty giải trí của riêng mình. Lúc về già mới giao cho Khắc Nam và Kim Nhã quản lí. Một mình đi khắp nơi làm từ thiện.

.....

- Mami! Mẹ về khi nào a?- tiểu Phong ngái ngủ từ cầu thang đi xuống thấy cô đang ngồi nói chuyện với bà Kiều Oanh.

- Mẹ mới đi làm về rất mệt a!- cô mỉm cười sau đó vỗ xoa vai. Vì ở nhà nên hai mẹ con toàn nói bằng tiếng Trung. Cô không muốn Hiếu Phong sau này không biết về nguồn gốc của mình.

- Con xoa bóp ami nha!-thằng bé le te chạy lại ra sức lập công.

- Thui nào! Ăn cơm đã... Thức ăn nguội hết rồi!- bà ngồi nhìn hai mẹ con vui đùa, chính mình cũng vui lây. Thằng bé thật sự rất giống Hiếu Thiên, nhìn nó bà lại nhớ hình ảnh của Hiếu Thiên lúc nhỏ. Thực sự bà đã biết thằng nhỏ đích thị là con của Hiếu Thiên, cháu nội của bà nhưng bà không có cách nào giải thích cho Bằng Đồng hiểu được mối quan hệ phức tạp này nên chọn cách âm thầm chăm sóc thằng nhỏ và cô.

.....

Tại biệt thự họ Trần...

- Anh sắp đi công tác sao?- Thái Na giống như một người em quan tâm hỏi.

- ừm...- Hiếu Thiên đang thao tác gì đó rất chăm chú trên máy tính.

- Anh đi bao lâu? Em theo chơi được không?- cô ngồi ở sofa uống trà.

” Cạch”

Cửa phòng bị đẩy ra, một bóng dáng cao gầy bước vào, chưa thấy người đã thấy tiếng.

- Em đi đâu?

- Ô! Sao anh ở đây? Làm ơn tha cho tôi đi... Đừng bám theo tôi nữa....- Thái Na nheo nheo mắt, định thoát thân, cô thật sự không muốn gặp cái người mặt dày không chút tự trọng này.

- Đẩy đẩy... Em đã bảo cậu ấy đưa đi đi!- Hiếu Thiên đã bắt đầu trêu chọc.

- Anh...anh! Hai anh...!- Thái Na tức không nói nổi đứng dậy xách túi chạy thoát thân.

- Thái Na ! Chờ anh...- Lý Quốc Kiệt cũng không quay lại nhìn Hiếu Thiên lấy một cái mà chạy theo Thái Na luôn. Hiếu Thiên chỉ biết lắc đầu cười khổ với hai người họ. Anh lại nghĩ đến cô rồi. Quay sang nhìn tấm hình khổ lớn treo trên tường nhà, đó là hình chụp hai người trong ngày cưới. Không biết giờ cô đang nơi đâu, có sống tốt không!? Anh rất nhớ cô! Năm đó khi cô bỏ đi, để lại đơn ly hôn anh đã rất tức giận, xé nát tờ đơn. Sau đó điên cuồng tìm cô khắp nơi trong vô vọng. Cuối cùng anh đã nảy ra một lý tưởng mở rộng làm ăn ra toàn thế giới để tìm cô. Đến nay tập đoàn Trần thị đã được anh mở rộng trên mọi lĩnh vực, phương diện, ra toàn thế giới. Đi đến đâu cũng nghe thấy tin tức, tiếng tăm của tập đoàn này . Nhưng thực sự cô chôn rất kỹ, cho đến nay mọi tin tức về cô vẫn là vô vọng. Rốt cuộc cô đang ở đâu?

[Cô bé lì lợm! Anh cho em hai sự lựa chọn, một là yêu anh , hai là bên anh chọn đời! Cho dù em có chạy đến chân trời góc bể anh cũng tìm ra em]

Anh đã nói câu này nhiều năm về trước và giờ anh vẫn thề với lòng mình.

.....

23. Chương 23

Tại một viện dưỡng lão nằm ở ngoại thành, không khí trong lành bao trùm lên vạn vật. Bà nội Trần vốn thích những nơi đông người nên bà đã chọn dưỡng già tại đây. Tuy đã bước sang tuổi 85 nhưng trí nhớ bà thật tự rất minh mẫn, sức khỏe vẫn vô cùng tốt, bà còn có thể tập những bài dưỡng sinh nhẹ tăng cường sức dẻo dai.

- Bà nội! - Hiếu Thiên tiến đến ôm lấy bà.

- Hiếu Thiên ! Con đến rồi! - Bà nội Trần vui vẻ trông thấy. - Nào ngồi xuống đây!

- Bà lão Trần ! Cháu nội bà thật đẹp trai nha!

- Nó có hiếu quá!

.....

Mấy ông bà lão ngồi cùng chỗ không khỏi tán dương anh. Quả thật họ đã già rồi nhưng vẫn khẳng định con mắt nhìn của mình vẫn còn rất tốt.

- Cháu tôi mà lại!- Bà nội Trần bắt đầu tự hào.

Một lát sau, mất vị điều dưỡng đến dẫn họ đi kiểm tra định kì hết nên chỉ còn lại hai bà cháu anh ngồi đây.

- Bà nội! Sắp tới con sẽ không đến thăm bà được,.....

Anh thể hiện mình là đứa cháu hiếu thảo, tay nhẹ nhàng xoa bóp vai và lưng cho bà nội.

- Đi đâu? - Bà nội Trần biết anh rất bận nên cũng không trách mà chỉ hỏi thăm.

- Dạ! Con đi Việt Nam! Công ty bên đó Cần được điều chỉnh , mất thời gian bà ạ ! - Anh mỉm cười với bà nội.

- Nhớ tự chăm sóc mình biết không ! - bà vỗ vào bả vai anh dặn dò.

Ở trước mặt bà nội anh chẳng khác đứa trẻ mới lớn là mấy. Nhưng khi ra ngoài thì bản chất đó lại được anh che đậy hoàn toàn bằng lớp vỏ lạnh lùng , tàn khốc.

Máy bay vừa hạ cánh , anh đã về thẳng công ty để kịp cuộc họp hội đồng quản trị.

- Kính chào chủ tịch!

Hai hàng nhân viên có chức quyền trong công ty đều được huy động nghênh đón chủ tịch.

Anh bước vào, cả người một thân tây trang tuấn tú, vóc dáng so với siêu mẫu còn có chút hơn, cả người tỏa ra tầng hào quang, khuôn mặt đẹp tựa thần apollo toát lên một tầng lạnh lùng. Đi phía sau còn có trợ lý Của anh- Jack, cũng một thân tây trang đen.

Mọi người có mặt ở đây không khỏi xì xào, ngưỡng mộ vẻ đẹp của anh.

- Chào chủ tịch! Mừng ngài đến thăm tập đoàn của ta,...- Tổng giám đốc tiến lên bắt tay anh theo phép lịch sự sau đó dang cđnh tay mời.

- Mời! - Anh cũng mời theo phép lịch sự.

Băng Đồng là thư kí của tổng giám đốc nên công việc chuẩn bị tài liệu báo cáo cho cuộc họp hội đồng quản trị không thể không có cô. Vì còn một số tài liệu chưa photo nên cô đang hoàn thành nốt. Lẽ ra cô phải theo tổng giám đốc ra nghênh đón chủ tịch nhưng được miễn.

Trong phòng họp rộng lớn , đã có mặt đông đủ mọi người. Thấy anh bước vào tất cả đứng lên chào.

- Chủ tịch!

Cuộc họp sắp bắt đầu , Băng Đồng mang tài liệu báo cáo đến phòng họp. Nhẹ nhàng đẩy cửa bước vào, cô cúi chào tất cả mọi người rồi nhanh chóng mang tài liệu đặt lên trái lưc mặt mọi người.

Hiếu Thiên đột nhiên nhìn thấy cô, có chút ngỡ ngàng, sau đó là sững sờ, kích động muốn chạy đến bắt lấy cô.

- Chủ tịch! - Jack cũng nhận ra , cậu biết anh sẽ kích động , như vậy sẽ không tốt nên nhẹ nhàng nhắc nhở.

“Hiếu Thiên?”

Băng Đồng lúc này cũng nhận ra sự có mặt của anh. Trong lòng không khỏi hỗn loạn, rối rắm. Tại sao lại là anh? Tại sao anh lại xuất hiện trước mặt cô trong hoàn cảnh này ? Cô đang mơ sao? Giọt nước mắt trào nơi khoé mi nhưng lại được cô tre dấu một cách khéo léo. Cô quay sang nói với tổng giám đốc sau đó rời khỏi phòng họp. Cô không muốn ở nơi đây thêm nữa, vì nếu ở thêm một lát thôi sẽ khiến cô nhớ anh không kiềm được mà chạy lại ôm anh mất.

Còn về phía anh khi thấy cô chạy thật nhanh rời khỏi phòng họp, tâm trạng thực rối loạn muốn đuổi theo nhưng lại bị Jack ngăn cản, buổi họp đã bắt đầu.

-” Được ! Tha cho em lần này! Và cũng là lần cuối cùng! Anh sẽ không cho em như hôm nay nữa!”

Băng Đồng chạy thật nhanh ra khỏi công ty, cô thực sự cần chút thời gian để đối mặt với mọi chuyện. Sao lại là anh? Đúng! Anh đang đứng trước mặt cô nhưng khoảng cách giữa cả hai tưởng chừng là quá xa. Nước mắt không thể kiềm hãm được nữa từng giọt từng giọt làm ướt khoé mi, nhạt nhoà. Cô cứ đi như vậy cho đến khi dừng lại ở một quán bar..... Đứng suy nghĩ giây lát, rồi bước chân cô dứt khoát bước vào trong. Cô muốn uống , uống thật say rồi khi tỉnh lại tất cả vẫn chỉ là mơ thôi..... Cô vẫn vui vẻ , còn anh thì vẫn như chưa hề xuất hiện trước mặt cô.

Từng ly rượu cứ thế vơi rồi lại đầy, cô càng uống rồi lại càng tỉnh , càng tỉnh cô càng thấy thống khổ trong lòng.....

- Phục vụ!.....hức.....cho tôi.....hức.....ly.....nữa!

Cô bắt đầu say rồi! Giọng nói cũng không còn mạch lạc nữa.

- Cô à! Cô say rồi! Có cần tôi gọi người đến đón không?

Phục vụ là một chàng trai ít tuổi, thấy cô như vậy bèn tỏ vẻ quan tâm.

- Tôi không có say,.....mà! - Cô khua khoắng chân tay, gật gù, giọng lè nhè.

- Cô say rồi! - Phục vụ lắc đầu thở dài trước cô gái cố chấp như cô.

- Được! Anh không rót rượu đúng không? Hức! Tôihứcđi chỗ khác.....hức! - Cô mở túi lấy thẻ đưa cho phục vụ Thành toán.

Lúc này cô loạng choạng đi trên đường , vừa đi vừa hát cười khiến cho người đi đường không khỏi chỉ chỉ , chỏ chỏ , chú ý tất cả đều lắc đầu bỏ đi.....

Cô dự định tìm nơi khác uống tiếp , cô uống còn chưa đủ nhưng mà đi thế nào lại về nhà.

“Kính.....koong.....kính.....koong”

Dĩ là có chìa khoá cổng nhưng cô lại không mở, đi bấm chuông cửa kêu inh ỏi như thể không phải nhà mình. May là hàng xóm tầm giờ chưa đi làm về không thì bị tiếng chuông của cô làm phát điên là cái chắc.

Tiểu Phong vừa về nhà, mới cất cặp vào phòng chưa kịp làm gì thêm thì nghe thấy chuông cửa kêu một hồi dài. Vợ chạy xuống mở cổng. Cánh cổng kín vừa mở ra đã thấy nóng dãnng cô liêu xiêu đứng ở cổng, người nồng nặc mùi rượu.

- Mami! Mẹ sao lại như vậy? - Hiếu Phong vội vàng đỡ lấy cô, thân hình người lớn dựa vào làm thằng nhỏ mệt muốn chết.

- Ô.....hức.....là con sao? Tiểu Phong! - Cô đột nhiên cười nói bắt lấy thằng bé làm nó sợ.

- Mami! Vào nhà thôi!

Hiếu Phong chưa bao giờ thấy tình trạng hiện giờ của cô. Nên thằng bé không biết làm sao nữa chỉ có thể đỡ cô lên phòng, rồi chạy đi lấy nước chanh cho cô uống.

~~~~~@~~~~~

Băng Đồng ra sức nói linh tinh , tay chân văng loạn xạ, cười như bệnh ý.

- Ô! Hiếu Thiên ? Là anh hả? Sao anh lại cười nhìn em thế ? - Băng Đồng kéo ngăn tủ lấy ra một tấm hình của anh.

- Em đau lắm ! ..... Chỗ này đau lắm! - Cô dùng bàn tay vỗ vào ngực nơi có trái tim đập loạn vì anh. - Mới cho em biết ....hức.....làm sao để hết yêu anh? Hức....

Hức.....hức.....nước mắt cô lại không kiềm hãm được , cô lại khóc. Cô không ngờ có một ngày lại được gặp anh thế này, nhưng cô rất nhớ anh, cô đã nghĩ mình sẽ không bao giờ gặp anh nữa. Giờ gặp rồi thì sao? Cô thực sự không biết nên làm gì nữa. Cô không biết.....

- Mami! Đừng khóc nữa mà!- Thằng nhỏ ôm lấy cô.

Hiếu Phong vừa bê nước ấm đến cửa phòng đã chứng kiến một màn làm loạn này của cô. Thằng nhỏ không khỏi đau lòng khi thấy cô đau khổ khóc lóc như vậy. Tuy rằng còn nhỏ nhưng thằng nhí đã tự thề với bản thân nhất định sẽ bảo vệ cô, không để cô chịu uất ức thêm nữa.

- Hức .....hức.....mami phải làm sao ? Hức hức.

Cô ôm thằng nhỏ vào lòng rồi khóc lớn , như muốn tuôn hết ra nỗi lòng, khóc để rồi mai mọi thứ lại trở lại như cũ.

- Mami ngoan! Không khóc.....khóc nhè sẽ là bé hư! - Thằng nhỏ bắt trước cách dỗ dành của giáo viên nhà trẻ, cứ nhiên áp dụng nên người cô.

Cô làm loạn , khóc lóc hệt hồi cuối cùng cũng chịu đi ngủ. Hiếu Phong mệt mỏi thở dài một cái kéo chăn cho cô, nó thật sự không biết cô đã xảy ra chuyện gì, nhưng nó đoán có liên quan tới người đàn ông trong hình này. Nó cầm tấm hình, nhìn thật kĩ và nó nhận ra ngay người đàn ông này thường xuất hiện vào chương trình phỏng vấn tivi vẫn đưa. Đúng! Không sai được!

- Mình sẽ giúp mami hỏi tội ông ta! Dám làm mami của mình khóc ra cái dạng này!

Thằng bé nghiêng rằng , nghiêng lợi lắm bầm quyết tâm hành động kế hoạch của mình.

(Lonely: Haha! Trẻ con bây giờ thật quá sức thông minh! Đừng coi thường tiểu Phong nhà ta!)

@ @

Bằng Đồng nhủ say như không biết trời đất là gì, hôm qua cô uống say nên ngủ liền tới bây giờ. Hiếu Phong dậy từ sớm , biết cô chưa dậy nên đã ra ngoài trước. Để lại cho cô một mẩu giấy rồi đi.

“Mami! Con đi học ghen! Yêu mami nhiều!”

Trên mẩu giấy còn vẽ thêm mấy cái mặt ngộ nghĩnh. Thằng bé đã bắt đầu triển khai kế hoạch của mình. Đầu tiên phải đi điều tra thông tin đã..... Vừa đi vừa suy nghĩ cách xem làm sao lấy được thông tin.....

- Áaaa!

Thằng bé không chú ý đến đường nên bị đụng phải người ta. Tiếng la thất Thành không chỉ của mình nó mà có cả tiếng của người đâm phải. Cả hai bật ra sau.

- Không có mắt hả ? - Hiếu Phong vội đứng dậy, phủi quần áo mình , quay sang mắng người trước mặt, nhưng..... Còn chưa kịp mắng câu thứ hai.....

- Oaaaa! Huhu.....- Thì ra là một bé gái , bị tiếng la của Hiếu Phong làm cho hoảng sợ khóc oà.

- O.....- Hiếu Phong còn chưa kịp mắng tiếp thì đã thấy đứa nhỏ trước mặt mình khóc oà, nước mắt nước mũi giàn dụa, tèm lem, hai má sữa phúng phính đỏ gay vì khóc, miệng nhỏ xinh không ngừng oa oa khóc ăn vạ, Hiếu Phong nhìn từ trên cuống dưới cô bé này, khá là xinh xắn , nhìn cách ăn mặc thì biết rất đáng yêu, thấp hơn thằng bé một cái đầu.

- Oaaa....hức....hức.....- Đứa hỉ kia vẫn không chịu nín, càng ngày càng vào lớn.

- A.....cho anh xin lỗi! Đừng khóc nữa bé ngoan!

Hiếu Phong thật hết cách với đứa nhỏ ngốc này, trong đầu thằng nhí không ngừng rửa! “xấu xí ” “Xấu xí....xấu xí.....”. Hôm nay chắc ra đường bước chân trái nên mí xui thế này đây.

- Nhóc kia! Mày dám bắt nạt em tao hả?

Đột nhiên một tiếng gầm đầy giận dữ bướng về phía Hiếu Phong mà hỏi tội.

Hiếu Phong quay lại nhìn đã bị đẩy ngã do không phòng bị. Dáng cao gầy kia mạnh mẽ kéo đứa nhỏ kia đến sau lưng, như kiểu gà mẹ bảo vệ gà con.

- Anh hai! Hấn bắt nạt tiểu Du! Hức ! - Đứa nhỏ kia núp sau lưng anh trai lấp ló kể tội, làm ra vẻ mình bị chịu uỷ khuất.

- Mày dám!.....- Cậu nhóc lớn kia giận dữ định dơ nắm đấm tiến đánh Hiếu Phong.

Nhưng nắm đấm còn chưa kịp chạm vào khuôn mặt kia đã phải dừng lại.

- Anh hai ! Đừng nghe theo con nhóc này lần loạn nữa , về thôi ! Ba mẹ đang tìm ....- Một giọng nói trong trẻo vang lên tựa tiếng chim sơn ca , dịu dàng , nhưng rất Ấn áp. Theo đó là một cô bé lớn hơn tí so với đứa nhỏ kia xuất hiện, một cô bé giản dị, nhỏ bé, mặc một bộ váy màu trắng, buộc dây thắt nơ phía sau lưng, khuôn mặt trắng nõn nà xinh đẹp tựa thiên sứ.

Làm Hiếu Phong nhìn mãi không chớp mắt.....

- Tha ày lần này! Nhớ đó! - Nói rồi cậu nhóc kia dắt tay em nhỏ của mình bước đi.

Cô bé kia cũng quay lưng đi theo luôn.....

- Khoan đã ! - Hiếu Phong vội lên tiếng cản đường.

Cô bé kia không có quay mặt lại chỉ là hơi dừng lại giây lát.....

- Bạn .....bạn có thể ình biết tên bạn không? - Hiếu Phong nhất định sẽ bảo vệ ân nhân của mình.

-.....Đường Nhu! - Nói xong không chờ cho Hiếu Phong phản ứng gì đã bỏ đi luôn.

Lúc này , Hiếu Phong chỉ đứng nhìn cô bé kia rời đi, đôi môi bất giác mỉm cười “Đường Nhu”

_____ @ _____ @ _____ @
_____ @ _____ @ _____
_____ @ _____

24. Chương 24

” Reng. ....reng...reng”

Tiếng chuông vang vọng khắp phòng, inh ỏi truyền vào tai Băng Đồng khiến cô phải tỉnh giấc.

- Ưm! Ôn quá!- cô đưa tay cầm lấy di động ở đầu giường bấm nút nghe.

-” Em còn không mau đi làm! Tôi sẽ cho em nghỉ việc”- giọng nói trầm ở bên kia đầu dây, nhưng cô can bản không còn thời gian để ý xem đó là ai nữa, mở mắt to nhìn đồng hồ treo tường đã 9:20

- Á!- tung chăn chạy ngay vào nhà vệ sinh, sao cô có thể ngủ nướng quên cả đi làm chứ.

Một lúc sau cô đã có mặt tại công ty trong bộ đồ nữ thư kí thanh lịch, khoe dáng mềm mại, kiều diễm.

- Thư kí mà đi làm muộn thế sao?

Một giọng nói đầy ma lực vang lên phía sau khi cô chuẩn bị bước vào thang máy lên lầu.

- Oh. - cô giật mình quay lại, đã thấy cái dáng cao cao tại thượng mỹ nam kia bước đến gần mình. Không cần chờ thêm một giây, cô vội vã bước vào thang máy, tay loạn bấm nút nhưng cửa thang máy còn chưa kịp khép lại đã bị một đôi tay rắn chắc cản chớ đẩy ra, thân hình cao lớn vội bước vào, ấn nút lên tầng cao nhất.

” Em muốn chơi! Được! Tôi chơi với em”- anh nghĩ thầm, khoe miệng hơi gợi lên một nụ cười tà mị.

- Chủ...chủ...chủ tịch!- cô cúi mặt thấp nhất có thể để tránh nhìn thẳng anh, người khẽ run rẩy khí lực của anh quá đàn áp người khác.

- Sao vậy? Chân đẹp lắm sao- anh nhìn thấy độ của cô lúc này không nhận được nở nụ cười thỏa mãn, cô quả thật rất đáng yêu.

- Dạ!- cô bất giác ngẩng lên, đúng lúc chạm tầm mắt anh nhìn xuống, vội quay đi. - Anh làm ơn đứng xích ra được không?

- Rất tiếc là không thể ? - Anh càng tiến lại gần.

Khoảng cách hai người ngày càng gần , anh cứ tiến , cô lại lùi, cuối cùng lưng cô cũng chạm vào mặt thang máy, không còn lối thoát. Còn anh thì rất vui, dù sao cô vẫn bị anh bắt nên đùa chút cũng không thiệt hại gì.

“Vợ ngốc! Em xem tôi chinh em thế nào!”

Tim cô đập liên hồi khi anh ngày một gần, cho đến khi mặt anh sát gần mặt cô, cô đành nhắm mắt lại mặc cho số phận diễn ra.

“Tĩnh”

Đột nhiên thang máy mở ra, khiến cho hai người lúng túng , khi ở cửa thang máy có vài người đứng chờ tiến vào. Đây không phải thang máy của chủ tịch nên không thể trách người ta tiến vào. Thang máy đột nhiên chật ních, anh và cô buộc phải đứng sát lại một chỗ với nhau. Mặt cô càng được dịp đỏ bừng lên, tim cũng nhảy loạn xạ ngẫu.

“Tĩnh”

Rốt cuộc thang máy cũng mở ra, mọi người kéo nhau ra hết, cô cũng không muốn ở đây thêm nữa nên đi theo họ ra, chấp nhận đi bộ vậy, còn hơn phải ở cùng anh.

- Đi đâu vậy? - Anh cầm tay cô kéo lại, tiện tay ấn nút lên tầng cao nhất.

- Anh..... Buông tay ra! - Cô giựt tay ra khỏi tay anh.

- Phòng làm việc của em từ mai trở đi ở tầng cao nhất! - Hiếu Thiên cũng trầm trầm ra lệnh.

- Anh bảo sao? Tôi không hiểu? Tôi là thư kí của tổng giám đốc phải ở tầng 21 chứ. - Cô bực mình không buồn nhìn anh.

- Từ nay em làm thư kí riêng của tôi! - Anh lạnh lùng thốt ra câu này rồi xoay người bước ra khỏi thang máy.

- Sao? - Cô không thể tin được tin này lên vẫn tròn mắt nhìn anh.

- Em muốn đi xuống tầng trệt sao? Sao còn đứng đó! - Anh tốt bụng nhắc nhở thêm.

- A! - Cô vội vàng trở về thực tại, bước nhanh ra khỏi thang máy.

- Theo tôi!

Cô vẫn không thể tin được, sao lại đến mức này chứ, đúng là trời đùa giỡn con người mà. Cô muốn tránh xa anh, cuối cùng tránh không được còn bị kéo lại gần hơn.

_____@_____@

Hiếu Phong rất thông minh đã nghĩ ra một cách có thể tìm được thông tin người kia. Lúc này nó đang đứng trước quầy bán báo. Tìm đi, tìm lại tất cả những tờ báo có mặt anh.

- Cậu nhóc! Con muốn mua báo sao? - Bà chủ bán báo mập mạp hỏi nó.

- Dạ! Bà giúp con lấy tất cả những tờ có Liên quan đến người này nhé! - Thằng nhóc cười toe.

Nụ cười thiên sứ này khiến bà chủ quán không thể từ chối giúp đỡ. Quả thực cậu bé này rất đẹp trai.

- Con cảm ơn bà! - Thằng nhỏ nhận lấy sắp báo rồi đưa tiền cho bà chủ.

- Cậu nhóc này đáng yêu quá ! Nhớ quay lại nữa nha! - Bà chủ quán xoa đầu nó khen.

- Dạ! Bái bai bà!

Vậy là đã có chút thông tin rồi.....

_____@_____@

- Hiếu Phong ! Con có trong nhà không? - Kim Nhã lâu rồi không có thời gian rảnh nên , được nghỉ là cô đến thăm mẹ con Bằng Đồng liên. Nhưng đến đây bấm chuông vài hồi cũng không ai ra mở cửa. Nên đành gọi thử , vì cô thấy trong nhà sáng đèn, giờ là 6h chắc Hiếu Phong đã về rồi.

- Dạ ! Dì Kim Nhã đến chơi! - Hiếu Phong đang mải mê với chồng báo chí nên không để ý đến chuông cổng, may mà xuống nhà lấy nước nên mới nghe tiếng Kim Nhã gọi.

- Đi đâu? Sao đi bấm chuông hoài không ra mở cửa? Mẹ về chưa? - Kim Nhã vào nhà, hai tay sách nào là túi lớn túi bé đồ ăn.

- Dạ! Mẹ con chưa? - Thằng nhỏ le te chạy theo sau.

- Chờ dì làm bữa tối nhé! tí mẹ về mình cùng ăn! - Kim Nhã lôi ra một đồng nguyên liệu tươi ngon để nấu ăn.

- Dạ! Con phải làm bài tập tiếp rồi ! Con lên phòng nhé! Thực ra thì thằng nhỏ đang bận với Đồng báo trí nó bày đây ra giường phải lên dọn dẹp trước khi mẹ về.

- Ừ.....- Kim Nhã phát tay cho qua.

_____@_____@

Hiếu Phong là một thằng nhỏ không hề tầm thường, tuy mới 5 tuổi nhưng nó đã học xong chương trình tiểu học, bằng chính sự tìm hiểu của bản thân, chính Băng Đồng cũng không tin nổi Chí thông minh của nó. Chỉ nhìn qua cô làm có vài lần là học được ngay. Lúc này đây, thằng bé đang ôm khư khư chiếc laptop của mẹ nó. Mười đầu ngón tay lướt nhanh trên bàn phím trên màn hình là hàng loạt thông tin về Hiếu Thiên và tập đoàn Trần thị. " Tin tức mới nhất , anh đang công tác tại Việt Nam , tại một chi nhánh mới được xác nhập.

- Sao lại cùng công ty mami? A! Mình hiểu rồi! Thì ra lí do mami khóc là vì....

Thằng nhỏ suy tư theo như nó hiểu....

.....

- Tiểu Phong? - Cửa phòng bị đẩy ra, cô bước vào.

- A.....- Vội đóng lại laptop- Mami! Mẹ về rồi sao ?

- Con đang làm gì? - Cô tiến có đầu thằng nhỏ.

- Dạ! Chơi game.....- Nó vội đáp lại , nét mặt Bình thản như không.

- Xuống ăn cơm thôi! Dì Kim Nhã đang đợi! - Cô đặt laptop lên bàn, kéo thằng nhỏ dậy.

- Mami! Mẹ có yêu papa không? - Nó vội vàng hỏi một câu không đúng chủ đề.

- Sao con hỏi vậy? - Sắc mặt cô đột nhiên đổi màu, xán ngợt nhìn thằng nhỏ nghi ngờ.

- Dạ! Không.....- Lúng túng.

- Papa con mất rồi! - Cô vội kiểm đại một lí do để thằng bé đỡ thắc mắc, nhưng khi nói ra lại hối hận, đau lòng.

- Ủm- Thằng nhỏ gậy đầu, nó giả vờ tin , chắc có lý do gì đó để mami phải nói vậy, nó nhất quyết điều tra ra. Nếu có thể khi Hiếu Phong lại có papa cũng nên.

Kim Nhã nhất quyết đòi ở lại ngủ với Hiếu Phong nên Băng Đồng đành thu dọn thêm một chiếc gối nữa mang vào phòng cho hai cô cháu. Bước vào phòng thù chỉ thấy Kim Nhã đang nằm coi phim, không thấy Hiếu Phong .....

- Thằng nhóc đâu rồi? - Băng Đồng đặt chiếc gối xuống đầu giường.

- Mình cũng không biết! Nó vác theo máy tính đi đâu rồi! - Kim Nhã tròn mắt nhìn cô.

- Hazzz.....thằng nhỏ này! Lại chón ở phòng khách rồi! - Băng Đồng thở dài, còn ai hiểu nó hơn cô chứ. - Từ nhỏ nó đã học tự lập rồi! Nhất quyết không ngủ chung với ai!

- Vậy hả? - Kim Nhã ngạc nhiên vì đây là lần đầu cô nghe nói.

- Thôi cậu cứ xem tiếp đi , mình đi xem nó thế nào rồi lên ngủ cùng cậu cho vui! - Băng Đồng bước nhanh về phía cửa phòng.

Kim Nhã nhìn theo mỉm cười, rồi tiếp tục coi bộ phim tình cảm đang chiếu.

_____@_____@

Sáng hôm sau.....

Băng Đồng đến công ty từ rất sớm để làm nốt một số tài liệu Cần gấp cho buổi kí kết hợp đồng với tập đoàn Phan thị chiều nay.

- Băng Đồng em giúp tôi tham gia buổi kí kết hôm nay với tập đoàn Phan thị được chứ? - Hiếu Thiên tập trung vào màn hình máy tính, lạnh lùng sai khiến cô, trong công việc Hiếu Thiên hoàn toàn nghiêm túc.

- Anh không tham gia sao? - Cô ngừng lại công việc ngược mắt nhìn anh.

- Em hi vọng tôi đi cùng sao? - Anh đột nhiên muốn trêu cô một chút.

- Dạ! Không.....tôi.....ý tôi.....không phải thế!

Cô áp úng nửa ngày mới được một chữ.

- Thôi được rồi tôi có chút việc, em giúp tôi xử lí nốt! - Anh đứng dậy, cầm áo vest treo trên mắc hướng phía cửa đi tới.

-Dạ! Thưa chủ tịch! - Cô chỉ biết làm theo bốn phận cấp dưới với xếp.

Đợi anh đi khỏi cô mới trở lại dáng vẻ yếu đuối thường ngày, trái tim kịch liệt run rẩy, anh ở rất gần nhưng lại rất xa, cô không thể tới được.

_____@_____@_____

Hiếu Thiên bước vào nhà hàng kiểu Pháp ở giữa trung tâm thành phố. Phục vụ đưa anh vào phòng vip đã đặt trước. Đẩy cửa bước vào mọi người đã đông đủ chỉ thiếu mỗi anh.

- Hiếu Thiên! Sao muộn vậy ? Làm bọn mình chờ mãi!

Thái Lăng nên tiếng khi anh bước vào.

- Anh Thiên! Em nhớ anh lắm! - Thái Na chạy đến ôm cánh tay anh làm nũng.

- Ừm.....e....hèm.....- Lí Quốc Kiệt nhìn một màn này không khỏi “ghen”.

- Thái Na! Em làm quá rồi! Xem Quốc Kiệt giận rồi kìa! - Hiếu Thiên vỗ vỗ vai cô.

- Kệ anh ta! Ai kêu bám đuôi em hoài! - Thái Na liếc xéo Lí Quốc Kiệt một cái.

Cô mới đi du lịch chưa đầy một ngày , anh ta đã lẻo đẻo theo sau, ai không ghét.

- Ngồi đi nào! - Cẩm Tú im lặng này giờ cũng lên tiếng.

Hiếu Thiên vừa ngồi vào ghế đã thấy một bóng nhỏ nhào vào lòng mình.

- A! Chú Thiên ! - Đứa bé trong lòng anh liền thoáng tay ôm chặt cổ anh. - Tiểu Du nhớ chú Thiên nhiều lắm!

- Vậy hả? Chú cũng rất nhớ con! - Hiếu Thiên dùng tay chọt chọt vào má nó.

- Tiểu Du để chú ăn cơm nào! - Cẩm Tú nhắc nhở.

- Ừ! Con ngồi với chú Thiên ! - Con bé càng làm rộn.

- Được! Được! - Hiếu Thiên rất thích trẻ con , anh luôn chiều chúng. - Tieuur Dạ ! Tiểu Nhu hai đứa ăn nhiều vào nha! Hôm nay chú Thiên chiều đãi!

- Dạ! - Cả hai đồng thanh.

Vậy là bọn trẻ cùng những người có mặt tại đây cười nói vui vẻ, ăn cơm.....

Vì mọi người đến đây chỉ để du lịch nên quyết định thuê phòng khách sạn ở chung cho vui.

_____@_____@_____

Hiếu Phong tay cầm bản đồ , lưng đeo balo hoạt hình ngộ nghĩnh , mặc áo sơmi cộc tay, quần đùi jean....đứng trước công ty Hùng Kì.

- Đây rồi! - Nở một nụ cười trước sự thành tựu của mình.

Bước chân vào công ty.....

- Cậu bé! Cháu tìm ai? - Bảo vệ đột nhiên kéo thẳng nhỏ lại, ngạc nhiên hỏi.

- Dạ! Cháu tìm người.....- Thăng nhỏ không biết nên gọi anh thế nào, nên trả lời bằng quơ.

- Cháu không thể vào được! Mau về nhà trẻ đi.....ở đây không phải chỗ chơi đâu! - Bảo vệ nhất quyết không để cho nó vào.

- Nhưng cháu đến tìm người thật mà! - Hiếu Phong vẫn cố giải thích....

- Thôi nào! Chú không biết cháu đến tìm ai nhưng trẻ con không được vào.....- Bảo vệ cười xoa đầu thằng nhỏ.

- Cháu.....- Hiếu Phong không biết giải thích sao nữa , nhưng bó nhất định phải vào được.....

Đang lôi kéo , ngăn cản , giải thích thì xe của anh cũng vừa tầm họ xuống. Thấy một màn này thì anh không thể không tò mò bước lại....

- Có chuyện gì? - Anh lên tiếng lạnh lùng cắt ngang cuộc tranh cãi, giọng Việt rất chuẩn.

Thất anh , bảo vệ đứng lên cúi đầu chào cung kính , pha chút lo lắng ...

- Chào chủ tịch....thằng bé này.....- Đưa mắt nhìn Hiếu Phong.

Hiếu Phong nhận ra anh ngay, không ngờ gặp anh tại đây , được lắm , đúng là ông trời hiểu lòng người.

- Ba! - Hiếu Phong chạy đến ôm chân anh, nhìn anh bằng cặp mắt cún con long lanh vô cùng đáng yêu.

Hiếu Thiên cũng thuận thế bế bồng thằng bé lên.....

- Nhóc con! Ta không phải.....

- Suyt! Giúp cháu.....- Chưa để anh nói hết câu thằng bé đã ghé tai anh nói thầm.

- Ủm! - Anh cũng không thể từ chối giúp đỡ khi đối mặt với đôi mắt cún con đáng yêu thế kia, quay sang bảo vệ! - Đi làm việc của anh đi!

- Chúng ta vào trong được không? - Hiếu Phong tiếp tục làm nũng.

- Được!

Hiếu Thiên bế thằng bé vào trong công ty trước bao con mắt tò mò, ngạc nhiên của nhân viên. Còn ông bảo vệ ban nãy thì không khỏi ngạc nhiên , theo ông biết thì chủ tịch còn độc thân sao có thể có con?

- Cháu đến đây tìm ai? - Hiếu Thiên cũng muốn biết lí do một đứa bé lại đến công ty của anh làm gì ?

Hiếu Phong cầm tấm hình trong túi đưa cho Hiếu Thiên,.....

- Cháu tìm người này?

- Sao????- Hiếu Phong dơ tấm hình khiến anh có chút ngạc nhiên cùng giật mình.

- Đúng ! Cháu tìm chú.....-Hiếu Phong gật đầu xác nhận lại.

- Chúng ta vào trong nói chuyện!

Sắc mặt Hiếu Thiên có vẻ nghiêm trọng hẳn lên, anh vội dẫn thằng bé lên phòng làm việc của mình.

_____@_____@_____

Lúc này trong phòng chỉ còn hai người một lớn một nhỏ anh mới hỏi rõ.

- Tại sao cháu lại có tấm hình này? - Hiếu Thiên hỏi bằng giọng ồm ồm tránh làm thằng bé sợ. Hình của anh rất nhiều trên các mặt báo, có thể lấy dễ dàng nhưng tấm hình trong tay thằng bé lại khác, vì nó là tấm hình chụp khi anh và cô đi du lịch canada.

- Cháu lấy của mẹ! - Hiếu Phong không chút sợ sệt nhìn thẳng vào mắt anh, lúc này nó không còn trưng ra bộ mặt cún con nữa.

- Mẹ cháu? Mẹ cháu là ai? - Anh có chút kích động, nhưng vẫn không dám đoán bừa, mặc dù nhìn thằng nhỏ này rất giống với Băng Đồng đặc biệt là đôi mắt kia.

- Chú muốn biết ? - Hiếu Phong cầm ly nước trên bàn uống một hơi.

- Khăng định! - Anh không ngần ngại gật đầu cái rụp.

- Được! Cháu không có thời gian vòng vo nữa ! Cháu đến đây gặp chú là vì mẹ , cháu không biết chú và mẹ xảy ra chuyện gì nhưng vì chú mà mẹ cháu đã uống say, làm loạn, còn khóc, nên cháu muốn nhắc nhở chú, mẹ cháu mà còn khóc thêm nữa thì cháu sẽ tới tìm chú! Mẹ cháu là Lâm Băng Đồng! - Thằng nhỏ kiên nhẫn bói một cách rành mạch.

- Cháu bảo sao? Cháu là con của Băng Đồng?

Hiếu Thiên đã không thể bình tĩnh được nữa , tại sao giờ anh mới biết, cô có con sao? Đứa bé này là con anh? Quá bất ngờ....khiến anh không nói lên lời.....

_____@_____@_____@
_____@_____@
_____@_____

25. Chương 25

Băng Đồng vừa thay anh kí kết hợp đồng với Phan Thị xong đã phải về ngay công ty làm nốt tài liệu chuẩn bị cho cuộc họp hội đồng quản trị ngày mai, không có thời gian nghỉ ngơi.

“Cốc....,cốc....”

Cô dứ tay gõ cửa phòng, mặc dù làm việc ở phòng này nhưng cô vẫn có thói quen gõ cửa trước khi vào vì đơn giản trong phòng còn có anh.

- Vào đi!

Giọng anh vang ra từ trong phòng, cô được sự cho phép của anh đẩy cửa vào, nhưng khi bước vào rồi thì cả người như chết sững....

- Mami! Chào mẹ.....- Hiếu Phong quay lại nhìn cô, nở một nụ cười thiên thần.

- Con! Sao con lại ở đây? - Băng Đồng giận dữ đi đến kéo Hiếu Phong đứng dậy đẩy ra sau mình.

- Rm có gì muốn nói với tôi không? - Anh nhìn cô thái độ chất vấn, pha chút tức giận.

- Chủ tịch! Tôi và anh chỉ có công việc thôi ngoài ra không có gì để nói? - Có hít một hơi thật sâu nhìn anh sau đó lạnh giọng tuyên bố.

- Em còn nói không? Vậy thằng bé này là con ai?

Hiếu Thiên cố gắng kìm nén tức giận với cô.

- Nó là con tôi! Chỉ mình tôi thôi! Không si có quyền cướp nó đi.....- Cô kích động hét lên nước mắt vì kích động đã lăn xả rơi lăn trên hai gò má.

- Mami! Sao mẹ lại khóc a? - Hiếu Phong có chút sợ trước thái độ của cô lúc này.

- Tôi có quyền hỏi? - Anh đứng dậy tiến lại gần cô.

- Không! Tôi với anh không có chút quan hệ! Anh không có quyền.....-Cô gắt gao ôm lấy Hiếu Phong thật chặt như sợ anh cướp mất.

- Em nói sao? Không chút quan hệ? - Hiếu Thiên thấy lòng mình đau nhói, khi nghe cô nói. - Tôi nói cho em biết! Em vẫn là vợ của tôi!

- Tôi đã kí đơn ly hôn rồi mà! Anh cũng có Thái Na....- Cô cũng đau lòng chẳng kém khi phải nghĩ lại chuyện cũ.

- Người phụ nữ ngốc này! - Anh không biết làm sao để cô tỉnh táo lại nữa. Tiến lên với tay kéo cô và con vào lòng, xiết chặt. - Tôi phải nói sao em mới hiểu?

Cô không hề phòng bị trước bị anh ôm vào lòng, bất ngờ tim đập loạn nhịp, vòng ôm của anh quá ấm áp, khiến đầu óc cô rối loạn không ngừng.....

- Anh rất nhớ em! Vợ ngốc! - Anh ghé tai cô thì thầm.

Nhưng lúc đầu óc cô chuẩn bị đầu hàng thì lại bị câu nói của anh làm cho tỉnh táo trở lại....

- Anh buông tôi ra! Tôi với anh đã là quá khứ! Tôi nói lại lần nữa nó không phải con anh! - Cô vội vã xoay người bước ra khỏi phòng.

Khi anh tỉnh táo lại đuổi theo thì đã không còn thấy cô nữa.....

_____ @ _____ @ _____

Về đến nhà , Băng Đồng khóc nức nở, trong lòng cô thực sự rối loạn, cô phải làm sao bây giờ? Mọi chuyện tại sao lại rắc rối đến vậy? Trái tim cô dường như đang rỉ máu! Đau! Đau rất đau!

- Mami! Con xin lỗi! - Hiếu Phong đứng bên cô vòng tay ôm cô an ủi.

-Tiểu Phong! Mẹ không thể sống thiếu con được! Đừng bỏ mẹ.....-Cô khóc nức nở, nhưng lời nói ra này là từ tận đáy lòng cô.

- Mami! Mẹ ngoan nha! Tiểu Phong nhất định không cần ba nữa! Con sẽ ở bên mami! - Thăng bé cũng thấy đau lòng khi thấy cô thế này. Nó không cần ba nữa , nó không muốn thấy mẹ thế này.

- Ừm.....nhất định! - Cô như nhẹ đi chút ít, gạt đầu lia lịa, vòng tay ôm lấy thăng bé. Cô đã mất anh rồi, cô không muốn mất thêm con trai nữa đâu.

Hai mẹ con ôm nhau cùng nhau an ủi lẫn nhau , mọi chuyện lại được gạt đi, họ lại trở lại cuộc sống bình thường, mặc số phận giao phó. Cô quyết định bỏ đi thật xa cùng con, cô không thể ở đây để gặp anh mỗi ngày nữa.

*****

Cô đã chuẩn bị mọi thứ, hành lí cả vé máy bay, cô muốn trốn đi thật xa.....

- Hiếu Phong con đứng đây đợi mẹ được không? Mẹ vào trong đó đưa đơn xin nghỉ việc rồi sẽ cùng con ra sân bay! - Cô đặt hai tay lên vai thăng bé dặn dò.....

-Dạ!- Hiếu phong mỉm cười gạt đầu để cô yên tâm.

- Ngoan! - Cô xoa đầu thăng bé rồi bước nhanh về phía toà nhà công ty Hùng Kỳ.

Thăng bé đứng nhìn theo bóng lưng cô xa dần, khuôn mặt có chút trầm xuống. Dù sao Hiếu Phong vẫn là một đứa trẻ, vẫn mong ước có một gia đình hoàn chỉnh, có cha, có mẹ, một nhà xung vây. Vì vậy nó đã thức cả đêm qua để nghĩ ra cách giải quyết .... Và cuối cùng cũng có quyết định chính thức.

“Coi như nể tình ba von! Con cho ba một cơ hội duy nhất!”

Hiếu Phong đã ném bỏ thời gian và chuyến bay vào trong phong bì đơn xin nghỉ việc của cô.

_____ @ _____ @ _____

Băng Đồng vừa bước chân đến cửa phòng làm việc, đang định đưa tay gõ cửa thì cánh cửa đột nhiên mở hé. Cô đứng sững ở cửa phòng.....trái tim đột nhiên đau nhói , qua cánh cửa hé mở cô thấy Thái Na đang đứng sát bên bàn làm việc của Hiếu Thiên , hai người họ nói cười vô cùng vui vẻ, không hề biết đến sự có mặt của cô.

Cô không muốn nhìn thấy cảnh này nữa nên vội vàng bước đi, đơn xin thôi việc rơi xuống đất, cô bưng một mặt nước mắt dần rụa chạy ra khỏi nơi này.

.....

“Reng.....reng.....”

Điện thoại của anh đột nhiên đổ chuông, phá vỡ câu chuyện cười giữa Thái Na và anh. Anh bấm nút bắt máy.....

- Alo! - Chất giọng trầm khàn, lạnh lùng đầy nghiêm túc.

- Chủ tịch! Tôi đã điều tra ra thông tin của phu nhân! Hiện tại cô ấy đang có ý định bỏ trốn!..... Dạ! - Người đàn ông bên kia nghiêm chỉnh thông báo rõ mọi chuyện với anh.

- Được! Tôi lập tức có mặt ở đó! - Anh bỏ lại một câu rồi cúp máy, trong mắt anh lúc này đã có ngọn lửa tức giận.

- Có chuyện gì sao? Anh Thiên.....- Thái Na nhìn thái độ thay đổi của anh, không nhìn được quan tâm.

- Đi thôi! Chị em muốn bỏ đi! - Anh cầm áo khoác bước đi thật nhanh.

- Chờ em! - Thái Na cũng vội vàng đuổi theo, cô vừa nghe tin đã tìm được chị gái, còn chưa có gặp mặt , lại nghe tin chị cô muốn bỏ chốn là sao?

_____@_____@_____

Hiếu Thiên chạy một vòng quanh sân bay tìm kiếm hình bóng của cô. Thái Na do đi giày cao nên không thể đuổi kịp, chỉ có thể thấp thỏm chạy phía sau.

“Còn 15 phút nữa máy bay sẽ cất cánh , xin mời những vị khách đặt vé chuyến bay này của chúng tôi, mau chóng vào trong Phi trường....”

Tiếng loa phát thanh vang lên làm cho anh cuống. Không biết cô đang ở đâu? Chỉ còn ít thời gian nữa máy bay sẽ cất cánh. Anh thật sự không muốn mất cô lần nữa.....

- Băng Đồng? Em ở đâu? Mau ra đây cho anh?

Hiếu Thiên mệt mỏi thở hổn hển hét lên khiến ọi người đều phải đổ dồn sự chú ý về phía anh, nhưng họ chỉ nhìn rồi lắc đầu bỏ đi. Không ai có thể nói cho anh biết cô ở đâu?

.....

Hiếu Phong nhìn đồng hồ, trong lòng sốt ruột, lẽ nào anh không được thử sao? Hãy cho anh không cần mẹ con nữa nên không đến?

“Không! Chắc đang đến thôi!” - Hiếu Phong tự an ủi bản thân mình, nhất định anh sẽ đến.

- Mami! Con muốn đi nhà xí!- Cố tình giả vờ đau bụng để kéo dài thời gian! Tốt hơn là nữ chuyển bay càng tốt, vì thằng nhóc không muốn rời khỏi đây, cậu nhóc thích nơi này và còn một lí do khác nữa.

- Sao vậy? Sắp đến giờ bay rồi! Con gắng chịu đi, lên máy bay giải quyết được chứ? - Cô cói dễ dàng.

- Không! Con muốn đi xí! - Thằng nhỏ ôm bụng chạy đi.

Mặc cho cô kêu gào thế nào cũng không ngoảnh lại.

_____@_____@_____

Tiếng gọi của cô như một âm thanh quen thuộc, vô hình truyền đến tai anh, quay nhanh lại tìm kiếm. Chuẩn xác lúc này cô đang đứng cách chỗ anh không xa,.....

- Lâm-Băng-Đồng! - Anh giận dữ tiến bước về phía cô thật nhanh.

- Anh.....- Cô chưa kịp phản ứng đã bị bàn tay của anh kéo lại, ánh mắt sợ sệt, lảng tránh muốn nhìn anh.

- Em muốn đi đâu? - Anh quát lên đầu giận dữ, ánh mắt sắc bén kia về phía cô.

-Anh.....buông tôi ra! - Cô vùng vẫy muốn thoát khỏi cánh tay anh.

- Chị hai! Rốt cuộc cũng tìm được chị! - Lúc này Thái Na cũng đuổi tới , thở hổn hển.

Băng Đồng thấy Thái Na xuất hiện, hành động càng trở lên mạnh mẽ hơn, đầy kiên quyết.

- Buông ra! Anh thả tay tôi ra! - Cô la hét om sòm khiến ọi người phải liếc nhìn.
- Chị hai! Chị bình tĩnh lại đi! Có gì về nhà nói! - Thái Na đứng một bên khuyên can.
- Tôi sẽ không làm phiền hạnh phúc của hai người nữa! Sẽ không.....- Nước mắt cô đã bắt đầu rơi, trái tim đau nhói từng hồi.
- Chị hiểu nhầm rồi! Em thật ra không có gì với anh Thiên cả. Em chỉ coi anh ấy như anh trai thôi! Em thật có lỗi! Em xin lỗi! Chị hai....-Thái Na lên tiếng giải thích, cô muốn trả lại cho Bằng Đồng những gì đáng ra phải là của cô.
- Tôi không muốn nghe! - Cô hất tay Hiếu Thiên ra một mạch chạy ra khỏi sân bay.
Hiếu Thiên cũng chạy theo sau, không ngừng gọi tên cô,.....

_____ @ @ _____

Bằng Đồng cứ chạy mãi, chạy mãi, cô không biết chạy đi đâu nữa, chỉ biết làm sao để thoát khỏi anh là được.....

- Aaa!!! - Cô đi giày cao gót còn chạy nhanh lên bị chật chân, cả thân hình mảnh khảnh ngã xuống nền đất lạnh.
- Bằng Đồng! - Hiếu Thiên chạy đến đỡ cô nhưng anh chưa đến nơi cả người cô đã tiếp đất.
- Bằng Đồng! Em không làm sao chứ? Đau ở chỗ nào? Anh đưa em đi bác sĩ! - Anh cuống cả chân tay vội đỡ cô đứng lên kiểm tra xem có bị tương chỗ nào không.

Còn Bằng Đồng nước mắt vẫn giàn rụa, cô đẩy anh ra, tự mình đứng dậy.

- Anh cần gì ở tôi! Nói đi anh muốn gì ở tôi nữa! - Cô khóc nức nở , dù đi đến đâu anh cũng tìm ra, cô thực sự vào ngõ cụt.
- Anh muốn trái tim em! - Anh nhìn cô cố để ngăn tức giận, làm sao phải trốn anh, anh chỉ yêu cô thôi. Cô thật to gan lại còn dám mang cục cưng đi trốn anh.
- Vậy anh lấy ra đi! - Cô dùng tay mình cầm lấy tay anh đưa lên ngực trái , nơi trái tim đang đập loạn vì anh.

Anh mạnh mẽ ôm cô vào lòng, xiết chặt, hận không thể bóp chết cô. Anh biết cô đã tổn thương rất nhiều, nhưng tất cả nên chấm dứt tại đây...

Cô mệt rồi! Cô cần được yêu thương,...

- Anh xin lỗi! Tha lỗi cho anh nhé vợ!

Anh ôm cô chặt đến mức cô có thể nghe được tim anh đang đập từng nhịp thật mạnh mẽ. Khẽ nhắm mắt lại, ôm lấy thắt lưng anh.....lúc này cô muốn khóc thật lớn, khóc cho vui đi nỗi nhớ nhung, khóc vì vui vẻ, vì hạnh phúc.....

- Em rất nhớ anh! Hức.....huhu...ô....oà.....

Anh cúi đầu xuống hôn lên mái tóc đen dài của cô.....

- Mình về nhà nhé vợ!

- Chồng xấu xa! Em ghét chồng!.... Nhưng em yêu....chồng! - Cô đỏ mặt khi nói xong những lời này, nên chỉ biết rúc đầu vào ngực anh để trốn.

- Em nói gì? Nói lại coi! - Hiếu Thiên không nghe nhầm chứ, cô nói cô yêu anh.

- Không nói! - Cô đỏ mặt đưa tay lau nước mắt bỏ đi.

Anh cũng không từ bỏ ý định đuổi theo cô đến cùng.....

- Đây!

- Đứng lại đó cho anh! Vợ....anh yêu em! - Hiếu Thiên đuổi theo sau, vòng tay ôm cô từ phía sau.

- Anh....bá đạo! - Cô lấy tay đâm lên ngực anh mất cái nhưng tất cả chỉ như gãi ngứa cho anh thôi!

Mọi người đi qua đường lúc đầu còn tò mò hiếu kì không biết tại sao nhưng sau cùng tất cả đều mỉm cười vui cho họ, thì ra chỉ là vợ chồng trẻ giận dỗi nhau thôi!

Gió nhẹ thổi qua, từng cơn gió nhảy múa vây quanh họ, thiên nhiên như khúc giao lên chúc mừng cho họ đã tìm thấy nhau, không chỉ tràn ngập mùi hạnh phúc..... Bên cạnh họ nghe văng vẳng đâu đây tiếng hát dịu dàng, ngân vang cùng tiếng violong tha thiết.....

"Nhớ kỉ niệm mình gặp nhau ngày xưa ấy. Cô nhi viện mái ấm nhỏ bé nơi em gặp anh. Những vui buồn mình từng có nơi đây, hàng cây vẫn thế, từng cảnh vật mang màu kỉ niệm hai ta đã có với nhau..... Mặc dù xa cách nhưng em vẫn nhớ anh nhiều lắm....

Thấm thoát trôi đã nhiều năm rồi, cậu bé khi xưa giờ đã thay đổi rất nhiều, cô bé ngày xưa cũng lớn lên nhiều, xinh đẹp và dịu dàng.....

Định mệnh đã đem anh và em trở lại bên nhau và một lần nữa mình yêu nhau đậm sâu. Nếu chỉ có thể thì cuộc đời đã luôn bình yên..... Sóng gió kia lại mang anh dời xa em..... Ngày mất anh em như không sống nổi, bầu trời u buồn.....

Những kỉ niệm bên anh như ùa về trong em, em đã khóc rất nhiều. Nhớ lắm những khi được anh ôm vào lòng thì thầm nói "Anh yêu em!" Em vẫn yêu và mong một ngày kia được bên anh, được anh yêu như ngày xưa. Cho em cảm giác.....bình.....yên và hạnh phúc!!"

Bài hát vang lên như thể nói về duyên phận và tình yêu đầy thăng trầm của họ. Bằng Đồng vẫn nhớ cô từng nghe Kim Nhã hát bài này khi còn sống ở Trung Quốc, lúc đó cô đã rất xúc động và bây giờ nghe lại vẫn không tránh khỏi những giọt nước mắt hạnh phúc lăn chả rơi.

_____@_____@_____

Tại sân bay .....

- Chào con! Dì là dì của con! Dì tên là Thái Na! Rất vui được gặp con! - Thái Na nhìn thẳng bé trước mặt, thầm đánh giá rồi đưa tay làm quen.

- Chào! - Nó không hiểu vì sao không nẩy thiện cảm với Thái Na, không phải là ghét nhưng cũng không hẳn là thích.

- Sao con có thể lạnh lùng với dì như thế chứ? - Thái Na muốn đưa tay xoa đầu thằng bé nhưng lại bị nó gạt ra.

- Tôi không thích bị xoa đầu! - Nó buông lại một câu rồi lạnh nhạt kéo hành lí ra khỏi sân bay.

Thái Na đứng bất động, chân tay đột nhiên lúng túng mà không biết muốn làm gì, đúng là khiến người ta phải dở khóc, dở cười.....

^*****^

- Em yêu! Sao em lại đến sân bay? - Một giọng nói "hắc ám" vang lên khiến cô nổi hết da gà quay lại tìm kiếm.

- Trời ơi! Tên biến thái!.....- Cô giựt mình khi thấy anh một thân vận đồ nhàn nhã đi về phía cô.

- Em nên giải thích cho anh biết.....-Lí Quốc Kiệt tiến lại gần, thái độ chấp vắn.

- Tên điên! Làm ơn đừng theo tôi mãi!.....- Cô quay lưng chạy trốn, thế là mọi người ở sân bay lại được chứng kiến cảnh rượt đuổi lần hai, chỉ khác mỗi nhân vật bây giờ được thay đổi hoàn toàn.

Họ như cặp oan gia đuổi trốn, tiếng hét ầm ĩ khiến ọi người không thể không chú ý.

_____@_____@_____

_____@_____

[15' phút giải lao.....

Lonely: Thế là ta đã ột đôi về với nhau! Còn sau thế nào thì đọc sẽ biết!.....

Hiếu Thiên: Mẹ con kia! Viết lách cái kiểu gì mà cho người ta chạy thục mạng vậy hả?(khó chịu)

Lí Quốc Kiệt : Bao giờ mới cho ta về với người đẹp hả nàng ơi?*thở thở-uể oải*

Lonely: Thế mới hấp dẫn! Vội gì chứ.....rũa móng tay, ung dung).

Thái Na: Con kia! Mà làm ơn cho cái tên kia sang hành tinh khác sống hộ cái! Như cái đuôi ý.....(thét lên)

Lonely: Chị! Chị.....bình tĩnh.....

Lí Quốc Kiệt: @~__~@

Băng Đồng: (lau lau nước mắt) ướt hết tay áo rồi! Ta chưa muốn về với tên kia đâu nàng ơi.....

Hiếu Thiên:Vợ dám.....(tức giận thật rồi)

Băng Đồng: Ôi! Ck đừng giận, vk yêu ck nhất mà.....(chạy lại lấy lòng)

Hiếu Phong: Em bị làm lơ, người thừa rồi”:(

Lonely: Tên tâm đã có chị bên em!(chớp chớp mắt)

Hiếu Phong: Cho con xin mẹ! Bà cô già ơi! Tôi không muốn bị Đường Nhu hiểu nhầm nhá.....

Lonely:Cuối cùng tác giả là thê thảm nhất!...huhu.....ghét!

26. Chương 26

Một bữa tiệc nhỏ được tổ chức tại nhà Băng Đồng, từ hôm Hiếu Thiên và cô lần lần với nhau đến giờ , Hiếu Thiên cư nhiên như chủ nhà dọn đến đây ở. Căn biệt thự nhỏ lại vang vọng tiếng cười vui.....

“Kính.....koong.....kính.....koong”

Chuông cổng vang lên liên hồi kéo theo sự chú ý của mọi người trong nhà.

- Tiểu Phong! Mở cửa giúp mẹ! - Cô bận rộn với mấy món ăn.

- Dạ! - Hiếu Phong chạy ra mở cổng theo lời mami.

- Không biết ai đến.....- Cẩm Tú đứng bên cạnh bàn ăn, cô cũng đang bận với món canh cá chua ngọt của mình.

- Thằng bé nghe lời chị vậy sao mà em nói nó toàn ngó lơ thôi! Dù sao em cũng là dì nó mà! - Thái Na đứng nhặt rau với cô, không nhận được phụng phịu. Cô thích thằng bé này nhưng cứ đến gần là bị nó thái độ bất mãn.

- Em xem lại mình đi.....- Cẩm Tú được Đà chêu chọc cô một phen.

- Chị này.....- Thái Na phụng phịu như trẻ con.

- Thôi cho chị xin , em cũng đâu còn nhỏ nữa..... Mau gả cho Quốc Kiệt thôi! - Băng Đồng cũng vào đùa với Cẩm Tú chêu cô.

- Noooooo.....- Cô hét lên theo kiểu trái đất sắp bị hủy diệt cần phải đối phó.

Lí Quốc Kiệt đang ngồi uống cà phê với mấy tên ở phòng khách nghe thấy Thái Na hét lên đầy tuyệt vọng liền tiến vào xem xét.....

- Em yêu ! Em sao vậy? - Chạy đến bên Thái Na quan tâm theo kiểu chồng quan tâm vợ.

- Anh làm ơn! Biến xa tôi một chút! Nghe anh nói mà tôi buồn nôn quá! - Thái Na nhăn nhó mặt mày, da gà nổi nên một đợt khi nghe giọng sến hết mức của Lí Quốc Kiệt.....

- Hả? Buồn nôn? Em có thai sao? - Lí Quốc Kiệt lại bắt đầu bệnh nghề nghiệp.
- Đồ điên! Có anh có thai ý! Tránh ra! - Thái Na hét lên tựa sư tử gầm đầy Lú Quốc Kiệt trắng qua một bên, cô đi thẳng ra cửa, không thể nhịn thêm dù chỉ một giây nữa.....
Nhưng vừa ra đến cửa cô lại đụng trúng người mới đến....
-Áaaa.....- Cô xém chút nữa bị ngã ngã nếu không có cánh tay người đó kéo cô lại.
-Cẩn thận! - Khắc Nam cũng vừa bước chân đến cửa thì bị cô từ trong bước ra va phải.
- Dì thật là hậu đậu! - Hiếu Phong đứng phía sau lè lưỡi trêu chọc.
- Tiểu Phong! Con.....- Thái Na tức giận nhưng cũng vừa xấu hổ.....
- Mami! Mẹ ra xem ai đến này! - Tiểu Phong cầm tay bà Kiều Oanh dẫn vào trong nhà.
Giọng nói của thằng bé làm kéo theo sự chú ý của mọi người, tất cả nhìn ba người vừa bước tới cửa.

.....

- Bác gái, Khắc Nam, Kim Nhã mọi người đến rồi! Vào trong thôi! - cô dẫn ba người bọn họ vào phòng khách.
- Được rồi! Vui vậy, sao ta có thể không đến chứ! Hiếu Thiên ? - Bà Kiều Oanh nhìn anh nở một nụ cười đầy ẩn ý.
- Sao Bác biết tên anh ấy? Giới thiệu với Bác đây là....- Cô vui vẻ nói cười.
- Không cần! - Bà vội ngăn lời tiếp theo của cô.- Hiếu Thiên, đã lâu không gặp con! - Bà quay sang Hiếu Thiên nở nụ cười chan chứa tình mẫu tử.
Câu nói của bà mang theo ẩn ý nhằm giải thích cho sự thắc mắc của cô. Nghe xong câu nói của bà người cô như cứng đờ, chết sững, chuyện gì đang xảy ra?
- Bác gái! Đã lâu không gặp! - Thái Lăng cúi đầu chào theo phép lịch sự. Lúc bé anh đã từng gặp qua bà vài lần, bà vẫn đẹp lão lắm.
- Hiếu Thiên! Con còn hận mẹ sao? - Bà Kiều Oanh tiến lại gần Hiếu Thiên, mỉm cười nhìn anh. - Mẹ xin lỗi! Con trai!
- Bà có tư cách vì gọi tôi là con trai sao? - Hiếu Thiên nở nụ cười đầy mỉa mai, trong lòng chua xót không thôi, anh vẫn còn nhớ khi xưa bà đã bỏ anh đi, mặc cho anh van xin, khóc nức.

- Đúng là mẹ không có tư cách cầu xin con tha thứ, nhưng mẹ vẫn muốn nói xin lỗi với con!

Bà biết là bà có lỗi, bà đã không làm tròn bổn phận của người mẹ nhưng khi đó là do hoàn cảnh bắt buộc.....

- Đủ rồi! Tôi không muốn nghe thêm nữa! Hôm nay là ngày vui, nếu bà đến đây chỉ để nói những lời này thì mời về cho!...- Anh nói bằng chất giọng lạnh lùng, cổ tỏ ra cứng rắn.

Băng Đồng đủ thông minh để nhận ra chuyện gì đang diễn ra, cô cũng đã làm mẹ, cũng từng có con nên cô hiểu được tấm lòng cha mẹ, cô rất thông cảm cho hoàn cảnh của bà lúc này.....

- Được rồi! Hôm nay là ngày vui! Không nên phá vỡ mọi người không nhất thiết phải tỏ ra căng thẳng thế chứ! Bác gái! Mọi người thấy cháu nói đúng không? - Băng Đồng nên tiếng phá vỡ không khí ngột ngạt này...

- Phải! Phải !- Thái Lăng cũng hòa theo cô.

Hiếu Thiên cũng không tỏ ra gay gắt nữa, anh không muốn cô phải khó xử thêm nữa.....

_____@_____@_____

Ba đứa nhóc vì mãi chơi nên đến sau, tìm mãi mới ra căn biệt thự này.....

- Hai ơi! Đây là nhà chú Thiên với cô Băng Đồng sao? - Đường Du đứng bên cạnh chị mình, mắt dáo dác nhìn căn biệt thự nhỏ so với nhà mình thì chỉ bằng một phần.....

- Chắc Vậy! - Đường Dạ xoa đầu em gái.....

Đường Nhu không nói nhiều, tiến lên bấm chuông cổng.....

*****

- Reng.....kính.....koong....”

- Để em ra mở cho, mọi người cứ ngồi vào bàn đi....- Băng Đồng chạy ra mở cổng.

Cẩm Tú cùng Thái Na, Kim Nhã cùng nhau mang đồ ăn lên bàn.

- Chắc mấy đứa nhóc nhà mình chơi chán rồi mà.....

Thái Lăng thở dài với ba nhóc quây nhà mình, suốt ngày trốn ra ngoài quậy phá không thể quản nổi....

*****

Vài giây sau, ba bóng nhỏ vọt vào phòng ăn khiến ọi người phải quay ra chú ý, vì cả ba đều như những thiên thần hạ phàm, đáng yêu vô cùng.....

- Chúng con chào bà, chào cô, chào chú, chào ba mẹ , chào dì.....- Như một bài đồng thanh cất lên.

- Lại đây, lại đây nào....- Băng Đồng kéo cả ba lại bàn ăn.

Đường Du được chiều hư quen rồi nên không cần chờ lâu hay thúc giục nó chạy lại, ôm cổ Hiếu Thiên , bắt đầu làm nũng....

- Chú Thiên ơi! Con nhớ chú Thiên đẹp trai của con quá.....- Giọng non nớt vịnh vang lên khiến ọi người nổi da gà.

- Sao con? Chú cũng rất nhớ tiểu Du! - Hiếu Thiên hôn lên nó một cái.

Hiếu Phong nhìn một màn này không khỏi giận dữ, nó chưa được baba bế thế kia bao giờ..... Từ khi gặp lại đến giờ nó và baba cũng chưa có cơ hội bồi đắp tình cảm cha con, nhìn một màn kia nó không khỏi ghen tị, nước mắt trực trào!

- Ê! Thằng nhóc kia! Sao mày lại ở đây!- Đường Dạ giờ mới phát hiện ra sự có mặt của Hiếu Phong.

- O! Nhóc xấu xí! Sao ngươi cũng ở đây? - Đường Du đang mãi làm nũng thì bị câu nói của anh hai nó làm cho chú ý, quay sang thấy Hiếu Phong, nó không khỏi hứng thú.

- Mấy đứa biết nhau à? - Thái Lăng thắc mắc.

- Dạ....- Đường Du khoa chân múa tay ngồi trong lòng Hiếu Thiên kể lại mọi chuyện.

- Có duyên! Có duyên!- Thái Lăng cười hô hô đắc ý.

Hiếu Phong không thèm nghe câu chuyện nhảm chán này nữa, thằng nhỏ quay sang Đường Nhu tứ nãy giờ vẫn im lặng , lạnh lùng..... Cô bé đẹp như thiên sứ nhưng cái đẹp của cô bé khác với vẻ đẹp của tiểu Du, cái đẹp mang chút bí ẩn.

- Hiếu Phong! Sau này làm con rể chú Lăng nha!

Hiếu Pong đang mãi ngắm nhìn” người đẹp” thì bị câu nói của Thái Lăng làm cho giật mình.....

- Dạ! - khi nhận thức ra thì mặt bắt giắc đỏ bừng vì ngượng, đánh mắt nhìn Đường Nhu thái độ cô bé vẫn đứng đưng như không có gì liên quan đến mình.....

Vậy là mọi người được một phen cười đau bụng , Hiếu Phong còn bé đã biết ngượng rồi nha!

.....@.....@.....

Khi tiệc đã tàn, màn đêm buông xuống ai về nhà lấy. Hiếu Phong cũng vì đùa nghịch quá mệt đã sớm đi ngủ từ lâu. Cô bước từ phòng tắm ra thấy anh ngồi dựa vào đầu giường đọc báo.

- Xong rồi sao? - Hiếu Thiên với tay kéo cô lại cầm chiếc khăn trong tay cô giúp cô lau khô tóc ướt.
  - Anh chưa ngủ à? Khuya lắm rồi! - Cô nhìn đồng hồ đã hơn 10h tối.
  - Anh quen rồi! - Hiếu Thiên Âu yếm ôm cô vào lòng lười nhác gối cầm lên vai cô, hít hương thơm sữa tắm từ người cô, thật dễ chịu.
  - Từ khi nào ? - Cô nhắm mắt thư giãn.
  - Từ khi em rời đi! - Anh hồ hững đáp lại cô, bàn tay nhẹ nhàng vuốt mái tóc dài còn ẩm của cô.
- Lâu lắm rồi mới có được giây phút yên bình thế này, cô vô cùng chân trọng.
- Mình về nhà nhé? - Anh đột nhiên lên tiếng đề nghị.
  - Sao? Đây không phải nhà sao? - Cô có chút không hiểu nhìn anh.
  - Đây đâu phải? Nhà của chúng ta ở biệt thự Trần gia mà! - Anh cúi xuống hôn lên cái chán của cô một cái kêu rõ to.
  - Chúng ta không thể ở đây sao? - Cô thực sự rất thích nơi này, nó gắn bó với kỉ niệm của hai mẹ con, nó là nơi Hiếu Phong lớn lên.
  - Bà nội và ba đã già, nội muốn gặp cháu! Anh không muốn hai người phải chờ lâu nữa? - Anh đột nhiên tức nhìn cô.
  - Ừm....được.....nhưng em muốn ở đây chơi thêm ít ngày nữa! - Cô cũng không thể làm bà nội và ba thất vọng trước sau gì cũng về, nhưng bây giờ cô chỉ muốn ở lại đây thêm ít ngày nữa.
  - ai mình đi du lịch! - Anh không muốn cô bị Gò bó nên cũng gật đầu chấp nhận.
  - À! Mai mọi người sẽ về nước sao? - Cô cũng vừa nghe Cẩm Tú thông báo hồi chiều.
  - Ừm....họ muốn về sớm chút, còn nhiều việc phải giải quyết! Thái Lăng còn phải lo cho công ty! Lí Quốc Kiệt thì bận việc của bệnh viện! Bọn nhỏ còn phải đi học!- Anh giải thích cho cô hiểu.
  - Ừ! - Cô gật đầu sau đó nhắm mắt lại lười biếng nằm vào lòng anh.
  - Thái Lăng thật tốt phúc! Làm cha của một đứa trẻ dễ thương! - Anh nhìn cô cười gian tà.
  - Mình cũng có Hiếu Phong mà! - Cô lười nhác trả lời không hề đề phòng anh có ý gì.
  - Vậy mình có thể sinh thêm vài đứa không! - Anh đột nhiên muốn đùa cô một lúc.
  - Aaa!!!! Em không phải lợn nha! Không! Buông em ra!- Cô bất ngờ nhận ra ý của anh, tức giận không ngừng tăng cao.

Anh cúi đầu hôn lên làn môi mềm mại của cô, khiến cô không thể la ầm nữa.....

Đêm Sài Gòn luôn mang theo cái lạnh vì nhiệt độ thấp dần về đêm. Cây cối trong vườn bị gió làn lay động, tỏa ra một mùi hương thoang thoảng, dịu dàng mang theo hương hoa hoà vào trong không khí.

_____@_____@

Từng cơn gió mát mẻ mang theo vị mặn của biển thổi khiến người ta dễ chịu, thỏa mái.....

- Lần đầu tiên em đến một nơi thế này đây, chồng à! Anh.....sao biết chỗ này? - Zbawng Đồng thích thú chạy nhảy như một đứa trẻ trên bờ biển.
- Đây là nơi anh được mẹ đưa đến hồi nhỏ xiu! Khi đó anh chưa biết nhận thức về thế giới phức tạp này ! .....- Hiếu Thiên có vẻ buồn khi nhớ lại tuổi thơ.
- Anh vẫn giận mẹ sao? - Cô thấy thái độ của anh nên cũng không còn tâm trạng đùa nữa.
- Anh ....không biết nữa! - Anh thở dài kéo cô vào lòng ôm lấy.
- Mọi thứ đã qua thì cho qua đi anh, mình không nên nghĩ lại nữa! Tha thứ đi thôi! - Cô cũng quàng tay ôm lấy thất lưng anh , an ủi. Cô cần một cuộc sống thanh thản, không hận thù.

- Được! - Anh sẽ vì cô bỏ qua tất cả.

Hai người cứ ôm nhau như vậy khiến ọi người phải ngưỡng mộ cặp đôi Tiên Đồng- Ngọc Nữ này.

- Hai người làm ơn đi! Đến đây để chơi hay là để diễn màn sướt mướt tình cảm ạ?

Đột nhiên tiểu quỷ Hiếu Phong từ đâu xuất hiện khiến họ phải quay lại nhìn. Hiếu Phong càng lớn càng giống Hiếu Thiên, đẹp trai ngời ngời, thằng bé mặc một chiếc quần đùi hoa, trên đầu trần, tóc cắt tĩa style gọn gàng, mắt đeo một cặp kính dâm. Thằng bé đi đến đâu cũng thu hút ánh nhìn của người ta. Một nhà ba người đẹp xinh đứng cạnh nhau đúng là làm choáng ngợp vạn vật.....

~~~~~ @ ~~~~~

Ô tô củ Hiếu Thiên mau chóng lán vào làn xe của đường phố tấp nập. Trong xe một nhà ba người vui vẻ nói cười. Hôm nay Băng Đồng mặc một bộ đầm đơn giản, áo sơ mi kẻ ka-rô, váy xòe đến đùi gối màu vàng nhạt, chân mang một đôi hài búp bê xinh xắn, thoát nhìn vô cùng kiều diễm, đơn thuần,...Hiếu Phong đáng yêu với bộ đồ mùa hè mát mẻ, Hiếu Thiên cũng không còn bộ dạng vest đen của công sở nữa mà thay vào đó là bộ đồ thoải mái hết một chàng trai tuần tú, phóng khoáng.

- Mình đi đâu vậy baba? - Hiếu Phong nhìn sang bên đường, xe dần rời xa thành phố nhộn nhịp, những mái nhà cao cao hiện đại...

- Mình đi đâu đây?- Cô cũng không nhận được thắc mắc.

- Đến nơi rồi sẽ biết! - Anh làm ra vẻ bí mật, nháy mắt cô cười.

Sau một tiếng chạy xe cuối cùng họ cũng đến một làng quê yên bình với những cánh đồng lúa trải dài và cánh cò bay lả...

- Wow! Thật tuyệt!- Cô không khỏi bật lên lời cảm thán khi nhìn thấy khung cảnh này.

- Baba, mami! Hai người qua kia xem , thật nhiều hoa quả nha!- Hiếu Phong thích thú nhìn phía làng.....

Hiếu Thiên nhìn cô và con vui vẻ thích như vậy trong lòng cảm thấy thỏa mãn vô cùng, bất giác nở nụ cười rạng ngời. Cô quay lại nhìn thấy hình ảnh anh lúc này, mặt bất giác đỏ....

- Sao anh biết chỗ này! - Cô thật sự không ngờ nha.

- Anh mà.....- Hiếu Thiên vì muốn làm cho cô vui đã phải lên mạng tìm mãi mới ra nơi này.....

Hiếu Phong dang tay đứng giữa cánh đồng lúa mới chổ bông, hương sữa thơm ngọt ngào, đậm chất làng quê Việt Nam.

- Ba mẹ! Qua bên này! - Thằng bé thích thú chạy nhảy.

- Được!- Cô cũng tháo hài sách trên tay, đôi chân trần tiếp xúc với cỏ xanh mát lạnh có chút dễ chịu.

Hiếu Thiên mở máy ảnh chụp lại những hình ảnh cả gia đình..... Tràn ngập tiếng cười trẻ thơ....

Sau khi chạy nhảy mệt mỏi , Băng Đồng ngồi trên bãi cỏ xanh, đầu dựa vào vai anh, mắt nhắm nhìn Hiếu Phong vui vẻ thả diều phía xa.....

- Một sao? - Anh yêu chiều vuốt mái tóc dài của cô.

- Không! - Cô lắc đầu nhìn anh cười.

Anh cúi người xuống hôn nhẹ lên môi cô như chuồn chuồn lướt nước....

- Sau này chúng ta già em muốn sống ở một nơi như thế này! Chỉ cần có anh là đủ.....- Cô mơ màng tưởng tượng tương lai.

- Đợi khi Hiếu Phong lớn lên, anh sẽ giao cho nó quản lí mọi thứ, vợ chồng mình đi du lịch khắp thế giới! - Anh vòng tay ôm cô thật chặt.

- Được! Ông lão phải nghe lời bà lão nhé! - Cô véo mũi anh chêu chọc.

- Nhưng bây giờ bà lão phải sinh cho anh một đàn con đã!
- Hứ! Dám coi em là lợn này! - Cô dơ móng vuốt của mình nhào vào “xử lí” anh.
- Haha,.....là em tự nhận! - Anh chỉ cười sảng khoái mặc cho cô muốn làm gì thì làm.

Hiếu Phong nhìn sang thấy ba mẹ bên nhau vui vẻ hạnh phúc vậy thì có chút tủi thân. Nó mừng vì mami hạnh phúc nhưng lại ghét bị ngớ lơ. Phải mau mau sinh cho nó một đứa em cho có bạn thôi.....

@ _____ @ _____ @ _____ @
 @ _____ @ _____ @ _____ @
 @ _____ @ _____ @ _____ @ _____ @

[.....

Lonely: Tiws bói thật nhé! Mấy đoạn làng quê này có rất nhiều cảm xúc nhưng không nói lên lời..... Các bạn thông cảm nha!.....

Hiếu Phong: Chị ơi! Sao em lún nào cũng bị ngớ lơ vậy???

Lonely: Ráng nghe cưng! Cưng sắp có bạn rồi!(xoa xoa đầu thằng bé)

Hiếu Phong: Bà chị xấu xa! Đừng coi em là con nít mà lừa.....(Ghét nhất bị xoa đầu)

.....]

27. Chương 27

Băng Đồng vẫn để những đồ đạc trong nhà đúng vị trí cũ, phủ lên mấy tấm khăn trắng. Nhìn lại căn nhà lần cuối, cố lưu lại những kỉ niệm hai mẹ con đã có nơi đây. Hiếu Thiên giúp cô mang hành lí ra xe.

[.....

- Mami!.....- Thằng bé đáng yêu đứng trong nôi.

Người phụ nữ trẻ đẹp đang loay hoay pha sữa trong bếp, khi nghe được tiếng đứa bé bập bẹ non nớt vang lên, quá bất ngờ, vui mừng chạy lại,...

- Tiểu Phong! Con vừa nói sao? Đúng là con biết nói rồi sao? - Cô vui mừng ôm đứa trẻ vào lòng, hôn lấy hôn để lên khuôn mặt đáng yêu như thiên thần kia.-Gọi mẹ đi con! Con gọi mẹ đi nào.....

- Mami.....ma.....mi.....oa.....ô.....- Thằng bé ê a tập nói, tay chân không ngừng loạn xạ.....

Cô vui mừng khôn xiết, đó là lần đầu tiên Hiếu Phong biết nói, cũng là lần đầu cất lên tiếng nói gọi mẹ..... Cảm giác tình mẫu tử dâng lên trong lòng cô.....]

- Em đang nghĩ gì vậy? - Hiếu Thiên đã mang đồ ra xe, quay lại vẫn thấy cô đứng ngẩn ngơ suy nghĩ, nước mắt đã ướt khoé mi.....

- Không có gì! Em chỉ nghĩ lại chút chuyện thôi! - Cô quay sang ôm lấy anh.....

- Ngoan! Sau này mình có thể quay lại đây mà! Nhanh ra xe thôi! Hiếu Phong đang đợi!...- Anh ôm lấy vai cô, đưa tay lau nước mắt trên khoé mi cô,.....

” Tạm biệt Sài Gòn! Tạm biệt nơi tôi sinh ra! Nhất định sẽ có ngày gặp lại!”

Hiếu Phong nhìn lại cảnh vật nơi này lần nữa rồi bước lên máy bay, thằng bé tự thề với lòng mình sẽ quay lại nơi này lần nữa.

_____ @ _____ @ _____

Bắc kinh,.....

Cả nhà ba người vừa xuống máy bay đã có một chiếc xe limo đến đón họ. Bước lên xe chạy thẳng về biệt thự Trần gia. Hiếu Phong lần đầu tiên đi xa đến vậy nên ngủ liền ngủ một mạch đến khi về đến khi về nhà. Băng Đồng sau bao năm xa quê, một lần nữa cô lại đặt chân về nơi đây. Cảnh vật nơi đây đổi mới rất nhiều. Cho dù đi đến đâu nữa cô vẫn nhớ về nơi đây: “Có lẽ yêu một thành phố bắt nguồn từ việc yêu một người”.

Xe đỗ lại trước cửa biệt thự họ Trần..... Hai người giúp việc chạy lại mở cửa cho cô bước ra, anh bước ra trên tay bế theo Hiếu Phong vẫn say ngủ ngon lành.

- Chào mừng thiếu gia và thiếu phu nhân trở về!

Quản gia Ngô chống gậy cung kính chào.

- Quản gia Ngô! Đã lâu không gặp, ông vẫn khỏe chứ ạ?

Băng Đồng mỉm cười chào ông, dù sao ông vẫn là trưởng bối của cô, cũng nên đa lễ.

- Tôi vẫn khỏe! - Quản gia Ngô cười phúc hậu, xem ra cô vẫn không thay đổi.

Họ vừa bước vào trong đại sảnh.

- Hoan nghênh thiếu gia, thiếu phu nhân trở về! - Hai hàng người giúp việc cúi đầu chào.

- Hiếu Thiên, Băng Đồng hoan nghênh hai con quay về! - Bà nội từ đâu bước ra ôm lấy Băng Đồng.

- Nội! Nội có khỏe không! Con nhớ nội lắm! - Cô cũng vòng tay ôm lấy bà! Đã lâu không gặp bà đã già hơn nhiều, tóc bạc trắng! Nhưng vẫn khỏe lắm.

- Về rồi à? - Ông Trần đứng phía sau danh tiến lại gần vỗ vai anh.

- Hiếu Phong! Cháu ta đâu rồi! Cho ta xem thằng nhỏ....- Bà nội buông cô ra quay sang Hiếu Thiên trên tay vẫn bế Hiếu Phong say ngủ.

- Cháu xin phép lên phòng chút! Thằng nhỏ mệt nên ngủ rồi ạ! - Anh thực sự thấy tê tay vì phải bế thằng nhí đứng quá lâu.

- Được! Được....- Bà nội vui mừng cũng đi theo phía sau, trước khi đi bà còn quay lại dặn dò đám người làm! - Mau chóng chuẩn bị bữa tối!

Từ khi nhận được tin báo của Hiếu Thiên bà nội rất suốt ruột, vui mừng, cho người chuẩn bị mọi thứ, bà mong được gặp cháu từng ngày.... Hôm nay gặp được rồi quả thực không làm thất vọng, thằng bé thật tuấn tú, đáng yêu hệt Huêus Thiên hồi còn bé.

.....@.....@.....

Hiếu Thiên ngủ một giấc ngủ dài, khi dậy cảm giác sáng khoái, khỏe khoắn con người. Thằng bé đưa mắt nhìn quanh căn phòng xa lạ này một lượt. Căn phòng này được trang trí theo ga màu xanh biển, trong phòng rộng lớn bày biện đủ thứ đồ sang trọng.....so với phòng cũ của thằng bé thì rộng hơn gấp đôi, gấp ba.

- Cháu yêu! - Cánh cửa đẩy ra, bước vào là một bà cụ. - theo như Hiếu Phong nghĩ.

- Cụ là ai? - Nó nói bằng mấy từ tiếng Việt nên bà nội không hiểu.....nhưng nhìn mặt nó bà biết nó nói gì.

- Ta là cụ cố của con! Xuống nhà ăn tối nào! - Bà nội tiến lại ôm lấy thằng nhỏ.

Hiếu Phong vẫn ngỡ ngàng vì chưa hiểu cho lắm những gì đang xảy ra tại đây

Hiếu Phong luôn khiến ọi người trong biệt thự dở khóc, dở cười vì những trò quậy phá của mình. Vì từ nhỏ đã không được dạy dỗ nên từ khi về đây lúc nào cũng được chiều cô.

- Tiểu thiếu gia! Cậu đừng trèo lên đó....sẽ ngã đó! - Cô giúp việc tiểu Lam đứng ở góc nhắc nhở.

- Chị yên tâm đi! Em hái táo cho chị ăn! - Hiếu Phong ngồi vắt vẻo trên ngọn cây, hồi trước đi mẫu giáo thằng bé cũng hay trèo cây hái trái cho bạn học.

- Nhưng.....thiếu phu nhân....- Tiểu Lam sợ sệt, trán toát mồ hôi nhìn bảo bối tinh nghịch kia.

- Yên tâm! Em không nói chị không nói! Mami sẽ không biết! - Hiếu Phong ném mấy trái tái xuống cho tiểu Lam.

- Dạ! - Tiểu Lam tiện tay đỡ lấy, trong lòng can bản vẫn sợ hãi.

Một lát sau, cả hai ngồi ăn táo ngon lành dưới gốc cây. Hiếu Phong mới về đây chưa đi học, cũng chưa có bạn nên người bạn đầu tiên của thằng bé chính là cô giúp việc riêng Tiểu Lam này. Tuổi tác cả hai cũng không chênh nhau là mấy nên họ hợp ý với nhau trong mọi việc.

@

@

Hiếu Thiên muốn làm cho Băng Đồng bất ngờ vì hôm nay là kỉ niệm ngày cưới của họ. Từ sớm đã chuẩn bị mọi thứ, muốn cô bất ngờ nên anh và Hiếu Phong đã âm thầm chuẩn bị.

- Baba! Chúng ta làm vậy.....mami có bất ngờ quá mà khóc không? - Thằng bé sợ nhất là nhìn thấy mẹ mình rơi nước mắt.

- Sẽ không! - Hiếu Thiên xoa đầu thằng nhí rồi cúi xuống hôn lên trán nó. - Yên tâm! Đã có baba!

- Dạ!

Cả hai ba con đang ngồi xe chạy đến nhà hàng đã đặt sẵn tiệc..... Vì bí mật nên sẽ cho người tới đón cô sau.

- Aaa.....- Tài xế đột nhiên hét lên, vội vàng xoay tay lái xe.....

Xe đang chạy đến ngã rẽ đột nhiên có một chiếc xe tải lao ra chặn đầu xe của họ. Tài xế vội vàng bẻ tay lái nhưng tất cả đã muộn..... Do phanh vội nên xe tông xuống biển.....

@

@

Băng Đồng đang bận rộn với công việc làm lại hồ sơ, vì cô vẫn là thư kí riêng của anh nên những việc này vẫn một tay cô phải giải quyết. Anh đã khuyên cô nên ở nhà nhưng cô nhất quyết không nghe, cô muốn được đi làm thay vì ở nhà nhàn chán.

“Reng.....reng.....ring.....”

Điện thoại của cô bất ngờ đổ chuông inh ỏi, lôi kéo sự tập trung của cô. Nhìn qua màn hình hiển thị tên người gọi cô liền bấm nút nghe, thầm nghĩ. - “Chắc tiểu tử ở nhà lại quậy rồi đây mà!”

- “Alo! Thiếu phu nhân! Người phải bình tĩnh nghe tôi nói!”- Tiếng quản gia có vẻ kìm nén cảm xúc.

-Cố chuyện gì sao? Quản gia Ngô.....- Cô không hiểu tại sao trong lòng thấp thỏm, có chút khó tả khi dự cảm có chuyện không lành xảy ra.

-“Thiếu phu nhân!..... Thiếu gia và tiểu thiếu gia xảy ra chuyện....”- Quản gia e dè thông báo tình hình.

“Cạch!”

Cô đứng bật dậy, di động trong tay bất giác rơi xuống nền gạch, tắt nguồn. Đúng như dự cảm, cô chưa kịp nghe quản gia thông báo hết đã điên cuồng chạy đi khỏi phòng làm việc..... Cô đi, cô không biết nên đi đâu nhưng cô chỉ biết cô muốn gặp Hiếu Thiên và con ngay bây giờ. Dội chân cô chạy loạn ra khỏi công ty, nước mắt đã rơi nhoà khoé mi, trái tim cô đau nhói từng hồi.

Vừa ra khỏi công ty đã có một chiếc BMW đỗ lại trước mặt cô, tài xế mau chóng mở cửa xe cho cô lên. Xe chạy một mạch đến chỗ xe Hiếu Thiên gặp nạn. Đó là một cao tốc cạnh bờ biển, một bên là biển, một bên núi đá cao.

- Hiếu Thiên! Hiếu Phong! Mau cho tôi biết hai người họ sao rồi!- Băng Đồng lao đến gần bờ vực.

Mấy vị cảnh sát đang phối hợp cứu người một mực kéo cô lại, để đảm bảo an toàn cho cô.

- Thiếu phu nhân người bình tĩnh đi!- Họ cố gắng trấn an cô.

- Băng Đồng! Em bình tĩnh đi! Hiếu Thiên không dao!- Thái Lăng ôm lấy vai cô an ủi.

- Huhu! Tại sao lại xảy ra chuyện này chứ? - Cô khóc nức nở cố vùng vẫy ra khỏi Thái Lăng.

Khi nghe được tin này Thái Lăng đã vội chạy ngay đến đây, anh đã cho người điều tra chuyện xảy ra.....

Băng Đồng khóc nháo làm loạn, một hồi do quá mệt mỏi không chịu nổi đả kích này nên đã ngất xỉu trong ngực Thái Lăng....

@ @

Cô đang mơ một giấc mơ khủng khiếp , một cơn ác mộng đáng sợ..... Trán cô không ngừng toát mồ hôi, miệng liên tục gọi tên Hiếu Thiên.....Cầm Tú ngồi cạnh không khỏi đau lòng.,,...

Trong mơ cô đang cùng Hiếu Thiên đi dọc bờ biển đột nhiên anh buông tay cô ra, sau đó đi về phía biển, từng cơn sóng nhấn chìm anh xuống đại dương kia. Cô đã cố tìm kiếm nhưng , không thể tìm thấy anh. Cố gắng gọi tên anh trong vô vọng..... Khi cô tuyệt vọng nhất thì Hiếu Phong lại từ đâu chạy đến, thằng bé gọi tên cô....

- A! Hiếu Thiên....- Cô hét lên rồi vùng dậy, nhưng cảm thấy cả người đau nhức, đầu choáng váng....

- Em tỉnh rồi! Cảm thấy ổn chưa? - Cầm Tú cầm tay cô lo lắng hỏi.

- Chị! Hiếu Thiên..... Em phải đi tìm Hiếu Thiên! Em phải đi cứu Hiếu Phong! - Cô vùng bước xuống giường bệnh....

- Em không thể đi được! Em đang có Thái! Bác sĩ dặn dò phải để em nghỉ ngơi!- Cầm Tú vội ôm lấy cô an ủi, cô cũng không biết phải làm sao với đứa em gái này nữa.

- Mang thai? - Băng Đồng sửng sốt khi nghe đến tin này, nhưng lúc này bảo cô phải vui hay buồn đây. Cô rất muốn có con nhưng sao lại vào lúc này.....

- Đúng! Em mang thai bốn tuần....-Cầm Tú không kìm được xúc động , nước mắt đã rơi.

- Con em? Hiếu Phong.....cả Hiếu Thiên nữa! Có tin gì.....-Cô vẫn không quên anh và con đang nguy hiểm.

- Băng Đồng! Em phải bình tĩnh.....- Cầm Tú ôm lấy cô thật chặt.- Hiếu Phong đã tìm thấy từ hôm qua, hiện tại đang trong phòng chăm sóc đặc biệt, sau cơn phẫu thuật! Bác sĩ nói thằng bé sẽ hôn mê dài.....

- Còn Hiếu Thiên? Chị mau nói nhanh đi!....- Băng Đồng dường như quá kích động nên không ngừng vùng vẫy.....

- Hiếu Thiên! Vẫn đang được tìm kiếm! Chưa có tin gì....Băng Đồng.....- Cầm Tú hét lên chạy theo cô.

Băng Đồng không tin được điều này, cô chạy loạn đi tìm Hiếu Phong..... Cuối cùng khi đứng trước cửa phòng chăm sóc của Hiếu Phong, nhìn thấy thằng nhỏ qua tấm kính cửa, cơ thể băng bó, khắp nơi đều là giấy dựa cầm trợ giúp..... Băng Đồng không thể chịu nổi nữa, một lần nữa cô rơi vào hôn mê....

@ @

Sau hai ngày tìm kiếm , cảnh sát chỉ thấy xe của họ bị cháy cạnh bờ biển , tài xế bị tử vong tại chỗ, Hiếu Phong được tìm thấy trong tình trạng nguy hiểm, vẫn không có tin tức của Hiếu Thiên.

- Các anh làm ăn kiểu gì vậy? Sống phải tìm thấy người, chết phải tìm thấy xác chứ?- Thái Lăng hét lên trong phòng điều tra.

Anh thực sự mất hết kiên nhẫn rồi. Anh đã điều động mọi lực lượng tìm kiếm nhưng vẫn không có tin tức.

Ông Trần cũng nghe được tin liên bay về ngay tham gia tìm kiếm. Tin tức này không thể để bà nội nghe, vì mọi người sợ bà sẽ sốc mà chết mất..... Băng Đồng thì do mang thai , cơ thể duy nhược lên chỉ có thể ở lại bệnh viện để bác sĩ chăm sóc, Hiếu Phong trong thời gian này cũng được Thái Na cùng Cầm Tú chăm sóc rất tốt. Thằng bé vẫn trong tình trạng hôn mê, không biết khi nào sẽ tỉnh.

- Dì ơi! Để con nói chuyện bạn ấy được không?

Bác sĩ đã nói nếu kiên trì nói chuyện với bệnh nhân thì khả năng tỉnh lại sẽ rất cao. Cho nên Đường Nhu đã đề nghị vậy. Dù sao cô bé cũng rất thích Hiếu Phong, không hiểu lắm nhưng, cô bé không muốn thấy Hiếu Phong thế này mãi, sẽ đau lòng lắm a....

- Được! - Thái Na gật đầu đi ra ngoài, Đường Du cũng muốn ở lại nhưng lại bị Thái Ba kéo ra.

Lúc này trong phòng bệnh chỉ còn lại Hiếu Phong vẫn nằm bất động và cô bé đang ngồi bên cạnh, bàn tay nhỏ bé cầm lấy tay thằng nhỏ.

- Này! Chẳng phải cậu rất thích tôi sao? Sao giờ lại nằm im bất động thế chứ? - Cô bé nói bằng giọng hờn dỗi, không còn là cô bé lạnh lùng nhậy thường nữa. Nước mắt đã lăn dài trên khoé mi...- Mau tỉnh dậy đi!

-.....- Hiếu Phong vẫn im lặng, vẫn không có bất kì phản ứng nào cho thấy thằng nhỏ nghe thấy cô bé nói chuyện.

- Đồ vô tâm! - Đường Nhu đâm vào ngực thằng nhỏ, nơi bị băng trắng nhưng Hiếu Phong vẫn không phản ứng. - Cậu không thích mình sao? Nếu thích mình mau dậy dẫn mình đi chơi chứ?

Cô bé này từ bé cũng sống rất độc lập, cô bé rất thông minh, lại hiểu chuyện nhưng lại lạnh lùng, khép kín với mọi người lên không ai nhìn thấu lòng cô bé nghĩ gì....

- Tớ cũng thích cậu! - Cô bé xúc động ôm lấy Hiếu Phong. - Nếu cậu không mau tỉnh dậy mình sẽ bỏ cậu. Không thích cậu nữa!

Hiếu Phong vẫn hôn mê, bác sĩ nói thằng nhỏ có thể nghe thấy mọi người khác nói nên mọi người luôn tích cực nói chuyện với thằng bé. Đường Nhu bắt đầu mất kiên nhẫn, cô bé giận dỗi.

- Được! Nếu cậu không dậy! Tớ sẽ không bao giờ nhìn mặt cậu nữa! - Cô bé quyết tâm đứng dậy.

Đột nhiên ngón tay của cô bé bị ai đó giữ lại.... Cô đang mơ sao? Lập tức quay người lại....

- Hiếu Phong! Hiếu Phong....cậu tỉnh rồi sao? Bác sĩ.....bác sĩ.....- Cô bé vui mừng ôm lấy Hiếu Phong lay gọi.....

Hiếu Phong nhất định nghe cô bé nói chuyện.

.....@.....@.....

Một lát sau.....

Các bác sĩ đẩy cửa bước ra ngoài, mọi người lập tức vây lại hỏi thăm.....

- Thằng bé sao rồi!? Bác sĩ? - Cẩm Tú là người hỏi đầu tiên.

-.....

- Bác sĩ!.....

- Mọi người bình tĩnh đã! Hiếu Phong chưa tỉnh lại nhưng kiểm tra cho thấy thằng bé tiến triển rất tốt, sẽ sớm tỉnh lại thôi! - Lí Quốc Kiệt chính là Bác sĩ nhận chăm sóc cho sức khỏe của Hiếu Phong.

- Anh nói sao? Sao cháu tôi tầm giờ vẫn chưa tỉnh là sao? - Thái Na bắt đầu "oan gia ngõ hẹp" với Lí Quốc Kiệt.

- Em.....sao em trách anh chứ? - Lí Quốc Kiệt dơ tay tránh móng vuốt của Thái Na.

- Anh là bác sĩ.....không hỏi anh thì tôi hỏi ai? - Thái Na dơ tay bóp cổ anh, nói bằng giọng chanh chua.....

Tất cả nhìn hai người họ lắc đầu đi vào phòng bệnh thăm Hiếu Phong.

.....—>.....<>

Băng Đồng vì sức khỏe không tốt, không chịu nổi cú sốc nên vẫn còn mê man,..... Vú Năm ngày nào cũng nấu những đồ ăn tốt cho người mang thai đem đến nhưng hầu như cô không thể ăn..... Nhìn cô nhợt nhạt

nằm đây khiến cho người ta không khỏi đau lòng, tại sao một cô gái tốt lại phải chịu số phận bất hạnh như vậy, gia đình vừa đoàn tụ lại phải chia ly.....

@ _____ @ _____ @ _____ @

@ _____ @ _____ @

@ _____ @

28. Chương 28

Đã một tháng trôi qua.....

Vẫn không có tin gì của Hiếu Thiên, Hiếu Hong vẫn chưa chịu tỉnh dậy, hàng ngày Đường Nhu vẫn đi học khi về học lại đến thăm thằng nhỏ, bác sĩ nói Hiếu Phong đang dần hồi phục khiến ọi người yên tâm. Bằng Đồng đã bình phục lại nhưng cô cả ngày ngồi cảm hình của Hiếu Thiên.....

- Ê! Sao lần nào tôi đến cậu cũng nằm bất động mặc tôi nói chuyện mình thế hả? Quá đáng! - Đường Nhu cầm cuốn truyện đọc cho Hiếu Phong nghe, nhưng Hiếu Phong vẫn hôn mê chưa tỉnh, bực mình cô bé cầm tai thằng nhỏ véo thật mạnh.

-Á!!!!- Hiếu Phong đang mê man , nghe thấy cô bé bên cạnh này oán trách nhưng không thể nào mở ra mí mắt của mình , rất mệt, rất mệt dường như mọi cố gắng đều vô ích. Ai ngờ cô bé kia lại véo tai mình thật đau, không thể không tỉnh

- Hiếu Phong cậu tỉnh lại rồi! Cậu thật sự tỉnh lại rồi! - Đường Nhu vui mừng ôm lấy cổ thằng bé, hôn một cái rõ kêu vào môi cậu bé mắt cười típ.

-.....- Mặt Hiếu Phong đột nhiên đỏ gay, mặc dù ngủ một giấc thật dài nhưng khi tỉnh lại gặp phải một màn này vẫn không tránh được khỏi ngượng ngùng.

Nhận ra sự khác thường của Hiếu Phong và hành động quá đà của mình lúc này, cô bé vội vàng buông cổ thằng bé ra, vội vàng quay đi, mặt nóng ran.

- Đây là đâu? - Hiếu Phong nhìn quanh phòng bệnh một lượt, toàn màu trắng.

- Bệnh viện! Quá đáng, cậu sao ngủ lâu vậy? - Hiếu Phong nhìn cô bé khiến cô bé ngượng ngùng cúi mặt.

Sau khi được bác sĩ kiểm tra tổng quát, Hiếu Phong chỉ cần tĩnh dưỡng tốt là sẽ khỏe hẳn.....

_____ @ _____ @ _____

Bằng Đồng ngồi trong phòng bệnh, tay vẫn cầm tấm hình của Hiếu Thiên. Cửa phòng đẩy ra, Hiếu Phong ngồi trên xe lăn, được cô bé Đường Nhu đẩy vào trong....

- Mami! Mẹ sao lại như vậy?- Hiếu Phong cũng đau lòng khi nhìn thấy tình hình của cô lúc này.

- Hiếu Phong! Con không sao chứ? - Cô đột nhiên rời khỏi giường bệnh tiến lại ôm lấy Hiếu Phong, nước mắt không nhịn được lại rơi.

- Con khỏe rồi a! Mami! Baba sẽ không sao đâu, mẹ đừng lo. - Hiếu Phong vòng tay ôm lấy cô, vỗ vỗ vai an ủi cô. - Mẹ không được khóc nha!

- Umk! - Cô gạt nhẹ đầu, nhưng nước mắt vẫn không ngừng rơi xuống, nức nở.

Cô cứ như vậy khóc nức nở trong áo Hiếu Phong, biết làm sao đây, cô không thể sống nếu không có Hiếu Thiên nhưng cô cũng không thể sống nếu thiếu con. Tại sao ông trời lại bắt cô phải lâm vào cảnh éo le như thế này chứ?

- Mami! Baba muốn ẹ một sự bất ngờ, hôm đó là kỉ niệm ngày cưới của hai người a! Con cùng baba đi đến nhà hàng đã đặt sẵn , dự định sẽ cho người đến đón mẹ sau nha..... Nhưng trên đường đi còn có một chiếc ô tô tải lao ra chắn ngang xe của baba, bác tài bẻ tay lái nhưng do không kịp, xe lao xuống vực biển.... Chính baba đã ôm con lao ra ngoài khi xe rơi xuống và bốc cháy, sau đó con không nhớ gì nữa....- Thằng nhỏ kể

lại ọi người nghe về những gì đã xảy ra, sau đó nó ôm lấy Băng Đồng đang khóc ngất kia. - Mami! Mẹ phải cố lên ! Baba sẽ không sao đâu! Baba rất yêu mẹ a! Vì mẹ mà đã tự tay chuẩn bị rất nhiều thứ ! Nên mẹ phải lạc quan lên!

Do những gì Hiếu Phong kể lại rất quan trọng cho việc điều tra nên tất cả đã được Thái Lăng ghi lại một cách cẩn thận bằng máy ghi âm, anh nhất định sẽ điều tra ra kẻ đứng sau vụ này , đòi lại công bằng cho Hiếu Thiên và gia đình anh. Trong thời gian này nhờ có Thái Lăng và ông Trần mà tập đoàn vẫn hoạt động tốt theo quỹ đạo....

@ @

Mùa thu đã tới, gió nhẹ thổi qua mang theo hương ổi thơm dịu dịu. Những đám mây áng vàng vắt mình duyên dáng, chùng chình, dấu hiệu cho thấy mùa thu đã về với thành phố Bắc Kinh.

Tại biệt thự họ Trần

Băng Đồng đang đi dạo trong vườn hoa quả sau gia trang. Cô đã mang thai được hơn ba tháng, bác sĩ nói cô cần phải luyện tập nhiều mới tốt cho thai nhi , vì đây là lần thứ hai mang thai nên cô cũng có chút kinh nghiệm. Do quá nhớ mong tin tức của Hiếu Thiên mà cô không ăn không ngủ. Nhờ có Hiếu Phong khuyên nên cô mới chịu đi nghỉ ngơi chút. Đứng từ xa nhìn dáng người của cô thật tiền tụy, cô từ khi nào đã gầy đến vậy, đã bụng to hơn ba tháng nhưng bụng vẫn không lớn rõ, Cẩm Tú không khỏi đau lòng, lắc đầu đi lại chỗ cô.

- Băng Đồng!

Nghe thấy tiếng gọi cô bất giác quay lại, thấy Cẩm Tú đang đứng phía sau, cô cố nở một nụ cười.

- Chị Cẩm Tú.....

- Em làm gì mà để mình tiền tụy như vậy? Bé cưng có ngoan không?- Cẩm Tú đỡ cô ngồi xuống bàn trà gần đó.

Hai chị em đang tâm sự thì cô giúp việc tiểu Lam hốt hải chạy lại....

- Thiếu phu nhân.....thiếu gia.....- Cô giúp việc tiểu Lam thở hồng hộc, thông báo.

- Thiếu gia sao? - Băng Đồng bất giác đứng bật dậy khi nghe nhắc đến Hiếu Thiên.

- Dạ đã có tin về tin về thiếu gia! Thiếu gia!.....- Cô giúp việc tiểu Lam đột nhiên bật khóc. - Cảnh sát thông báo thiếu gia đã qua đời! Họ đã tìm thấy thi thể trôi vào bờ vịnh cách đó vài km,.....

Băng Đồng không nghe thấy gì nữa, cô cảm thất trời đất quay cuồng, tối sầm lại rồi ngất lịm.....

@ @

Cảnh sát tìm thấy một thi thể chết đuối bị trôi dạt vào bờ vịnh cách đó vài km. Vì bị ngâm nước lâu nên thi thể đã thối giữa, không ra hình dạng gì, nhưng họ khẳng định đó là Hiếu Thiên vì đây là thi thể đàn ông, lại mặc Bộ đồ giống hệt của Hiếu Thiên mặc hôm đó. Thi thể đã thối giữa nên cảnh sát không để ọi người vào xem, lúc khám nghiệm tử thi chỉ có mỗi Thái Lăng là được tận mắt chứng kiến.

- Hiếu Thiên! Hiếu Thiên.....- Băng Đồng vừa tỉnh lại liền lao này đến chỗ nhà tang lễ.

- Băng Đồng! Em bình tĩnh lại đi.....- Cẩm Tú ngăn cô lại.

- Chị buông em ra! Em phải gặp Hiếu Thiên! - Băng Đồng vùng ra khỏi cánh tay Cẩm Tú, cô lao vào trong.

- Phu nhân xin dừng bước! Thiếu phu nhân! - Hai vị cảnh sát ngăn cô lại.

- Tôi cầu xin các người! Các người làm ơn cho tôi gặp Hiếu Thiên được không? - Băng Đồng cố tỉnh không nghe, chân tay ra sức vùng vẫy.

Đúng lúc đó Hiếu Phong và ông Trần cũng chạy đến. Thành nhỏ chạy đến ôm lấy cô an ủi.

Trong lễ tang của anh được tổ chức ba ngày, người đến viếng đa phần đều là khách làm ăn, tin tức anh qua đời đã được đưa lên báo chí. Bà nội Trần sau khi nghe được tin này, bà không thể chịu được cú sốc nặng nên bệnh cũ tái phát, bà phải nhập viện cấp cứu, trong cơn nguy kịch. Trong tang lễ Bằng Đồng suy sụp, không chút sức lực lên bác sĩ luôn phải túc trực bên cạnh 24/24. Hiếu Phong còn nhỏ nó dù kiên cường đến đâu vẫn là một đứa trẻ.....vẫn phải chịu tổn thương.

- Hiếu Thiên! Huhu..... Hiếu Thiên! - Một dáng người lao tử ngoài vào trong nhà tang lễ, khóc nức nở, theo sau bà chính là Khắc Nam và Kim Nhã, tất cả đều vẫn đồ đen.

- Mẹ! Mẹ cẩn thận! - Kim Nhã đuổi theo đỡ bà.

- Không! Hiếu Thiên không thể vậy đâu.....- Bà đổ rụp xuống trước bài vị anh khóc nức nở.

- Kiều Oanh! Em bình tĩnh lại đi! - Ông Trần đi đến ôm lấy bà trấn an.

- Thiên Long! Con chúng ta, con chúng ta sao có thể? Em còn chưa có giải thích cho nó hiểu? Em còn chưa bù đắp cho nó mà! - Bà Kiều Oanh dựa vào lồng ngực ông Trần khóc nức nở. Bà cũng là mẹ, nên bà rất đau khổ khi phải nhìn đứa con trai do mình đứt ruột sinh ra lại qua đời.- Là tại em! Tại em! Em không nên rời con.....

- Không phải lỗi của em! Em bình tĩnh lại đi! - Ông Trần ôm bà thật chặt an ủi. Ông biết bà rất đau lòng nhưng nhìn bà đau lòng đến vậy trong lòng ông cũng đau lắm. Ông yêu bà, trước sau vẫn thế, nhưng do một vài việc xảy ra hai vợ chồng trẻ phải chấp nhận sống xa nhau.

- Hiếu Thiên của em! Huhu,.....hu.....- Bà Kiều Oanh ôm lấy ông khóc nức nở, trái tim bà đau lắm, xé tan cõi lòng.

@ @

Sau đám tang, Bằng Đồng cả người suy sụp, thường xuyên bị ngất xỉu. Nên ông Trần đã điều động một đội bác sĩ chuyên nghiệp ở bên cô để chăm sóc 24/24. Bà Kiều Oanh cũng không muốn đi nữa, bà chuyển về ở với ông Trần tại một ngôi biệt thự ở Đài Bắc. Bất chấp mọi thứ bà không thể xa chồng thêm nữa, cho dù bệnh lang y có tái phát đi nữa bà cũng sẽ cố gắng chịu đau, chỉ cần bên chồng là đủ.

Tại biệt thự Trần gia.....

Hiếu Phong cô đơn ngồi bên chiếc xích đu trong vườn nhà, dưới gốc cây anh đào, đang mùa rụng lá, từng cơn gió se lạnh mang theo chiếc lá lìa cành, không khí đậm mùi chết chóc, mùa thu có cái đẹp của nó nhưng cũng có cái buồn man mác khó diễn tả bằng lời.

- Cho tớ ngồi đây nhé? - Hỏi chỉ là lấy lệ, vì cô bé đã ngồi xuống bên cạnh rồi.

-.....- Hiếu Phong nhắm mắt lại, hít hơi thật dài.

- Sao vậy? Không muốn nói chuyện với tớ sao? - Đường Nhu nhìn thẳng nhỏ rồi cúi xuống nhặt lên một chiếc lá vàng mới rụng.

- Đường Nhu! - Hiếu Phong nhìn xuống dưới chân mình không dám nhìn thẳng vào cô bé.

- Cậu cứ nói đi! - Đường Nhu biết Hiếu Phong rất buồn và cô đơn nên cô bé mới đến đây tìm.

- Cậu có thể ỉn ôm cậu một lát không? - Giọng Hiếu Phong càng ngày càng bé dần nhưng cô bé kia vẫn nghe thấy.

- Được! - Đường Nhu e dè ngồi xích lại.

Chỉ cần có vậy Hiếu Phong vòng tay ôm lấy cô bé thật chặt, cảm thấy lòng nhẹ hơn chút ít.....

- Nếu buồn cậu cứ khóc đi!

Đường Nhu đột nhiên lên tiếng an ủi, vỗ lưng Hiếu Phong. Câu nói này khiến Hiếu Phong phải cười khổ trong lòng và, thằng nhỏ tưởng tượng mình rất giống con gái yếu đuối dựa vào người yếu khóc.

- Mình là con trai! Mami nói” Con trai là không được khóc!” Dù gặp chuyện gì cũng không thể rơi nước mắt.....như thế mới bảo vệ được người mình yêu!

Hiếu Phong cố ngăn nước mắt chảy xuống, thằng nhỏ không muốn mình khóc trước mặt con gái. - Đặc biệt là tiểu Nhu.

- Úm! Mai mình tới đón cậu đi học nha? - Đường Nhu đến đây cũng vì muốn nhắc nhở Hiếu Phong trở lại lớp.

- Được!

- Cố lên! Mình sẽ luôn ở bên cậu.....- Đường Nhu dơ cao cánh tay theo kiểu rất quyết tâm.

- Ừ.....cố lên! - Hiếu Phong không nhịn được bật cười, trước hành động trẻ con của Đường Nhu.

_____@_____@_____

Băng Đồng bụng to đến tháng thứ tư nên cơ thể Cần rất nhiều chất dinh dưỡng cho thai nhi. Mặc dù không muốn ăn nhưng vì con, cô vẫn ép mình ăn những món không muốn.

-Oẹ.....ừm.....oẹ..- Mùi cá khiến cô có cảm giác buồn nôn, mọi thứ vừa được chị bếp đút cho ăn đều bị nôn sạch, cô nôn không biết bao giờ mới ngừng, dường như lục phủ, ngũ tạng muốn theo đó ra ngoài luôn.

- Mami! Mẹ khó chịu sao? - Hiếu Phong đứng bên cạnh giúp cô lấy khăn lau.

- Mẹ,.....không.....sao! Oẹ! - Cô thở hổn hển đầy mệt mỏi.

- Có cần con gọi bác sĩ không? - Hiếu Phong lo lắng nhìn cô.

- Không.....không cần! Tê tâm! Lát sẽ khỏi thôi! - Cô cố sức ngăn cản.

Hiếu Phong chỉ biết lắc đầu nhìn cô, thằng nhỏ không ngờ khi mang thai em lại vất vả đến vậy. Lúc trước khi mang thai nó liệu có vất vả thế này không, nhất định là có, vì vậy nó cần phải làm chỗ dựa vững ẹ sau này.

_____@_____@_____

Thái Lăng đã điều tra ra ai đứng sau vụ này, hiện tại anh đang có mặt tại phòng khách nhà họ Trần.

- Là ai đã làm? - Cô nhìn anh bằng ánh mắt kinh nén đau thương, xen lẫn giận dữ.

- Hẳn chính là tổng giám đốc của CM.- Công ty này đã bị Hiếu Thiên thu mua, hẳn bị phá sản, trắng tay, dẫn đến hành vi trả thù! Người của anh đã bắt được hẳn rồi! Chính hẳn đã khai ra mọi chuyện với cảnh sát.

- Em muốn hán phải đền mạng! - Cô lạnh lùng bỏ lại một câu rồi quay đi, trở về phòng mình.

Thái Lăng chỉ biết lắc đầu nhìn theo bóng lưng khuất dần sau cánh cửa của cô. Anh biết cô từ nhiều năm trước nên anh đã chứng kiến tính cách của cô thay đổi đến chóng mặt.

“Reng.....reng.....”

Chuông điện thoại bất giác rung lên phá tan bầu không khí, anh từ suy nghĩ trở về thực tại. Nhìn số điện thoại trên màn hình, anh lập tức bấm nút nghe, ngay sau đó mặt ngày một tối sầm lại, lập tức đứng dậy , bỏ đi.

_____@_____@_____

Nghe Hiếu Thiên qua đời, hiện tại tập đoàn đang không có chủ tịch, trong một tuần giá cổ phiếu của Trần thị giảm ở mức đáng kể. Mặc dù có Thái Lăng và ông Trần nhưng vẫn không thể làm gì hơn. Các cổ đông của tập đoàn rất nổi giận đòi họp hội đồng quản trị bầu người mới lên làm lãnh đạo. Cuộc họp hội đồng quản trị sẽ được diễn ra vào cuối tuần này. Việc này khiến Thái Lăng đau đầu không biết làm sao. Hai ngày nay anh liên tục ứng cứu nhưng giá cổ phiếu vẫn không có bình ổn chờ lại.

- “Em sẽ giúp anh!” - Thái Na nói như chuyện nhỏ ở đầu dây, cô cũng muốn giúp tập đoàn Trần thị dù sao nó chính là tâm huyết của anh Thiên , sau này cũng là của cháu mình. Cô nhất định sẽ huy động vốn từ Thái thị sang giúp sức.

Việc này khiến ông Trần hết sức cảm kích, ông là cổ chủ tịch, đã về nghỉ dưỡng rồi nên mọi việc kinh doanh ông không có quyền gì nữa, nhưng mọi người dù sao cũng nể mặt ông nên mới cho hoãn lại họp hội đồng quản trị lại một vài ngày. Lúc này cấp Bách nhất là tìm một vị chủ tịch thay anh.

Băng Đồng sau khi nghe Thái Lăng thông báo tình hình tài chính của công ty thì không khỏi kích động. Cô không thể để mấy lão già kia “giấu đồ tìm leo” được. Đó là tâm huyết của cả đời Hiếu Thiên, cô nhất định phải giúp anh giữ lại tập đoàn.

- Anh nói đi! Giờ em phải làm gì để giúp Hiếu Thiên?

Băng Đồng nhìn Thái Lăng truy hỏi.

- Lúc này cần phải làm ổn định cổ đông..... Họ muốn đổi chủ mới! - Thái Lăng trầm tĩnh nâng ly cafe lên uống.

- Bọn họ thật không biết lí lẽ, mới nghe tin vậy thôi đã muốn thay vị trí Hiếu Thiên! Lúc trước người đã lập ra tập đoàn này chứ! - Băng Đồng tức giận nắm chặt tay , móng tay bấm vào da thịt đau nhức muốn bật máu.

- Anh nghĩ em lên đứng ra thay vị trí này! Đây chỉ là tạm thời vì sau này Hiếu Phong lớn lên em có thể để lại cho nó toàn quyền quyết định! - Thái Lăng mệt mỏi xoa bóp rày rày hai thái dương.

- Được! Giúp em chuẩn bị hồ sơ, nhất định em sẽ ra mặt trong buổi họp báo! Cả cuộc họp cổ đông nữa! - Băng Đồng nói bằng chất giọng lạnh lùng, cho thấy quyết tâm lớn mạnh của cô lúc này.

Băng Đồng tuy lòng đau nhói nhưng cô vẫn tỏ ra mạnh mẽ, cô không muốn mọi người lo lắng thêm nữa, cô sẽ thay anh dạy các con khôn lớn. Trái tim cô đã đóng băng hình bóng của anh trong đó....“vĩnh Cửu”, tình yêu cô giành cho anh nghìn đời sau vẫn không đổi.

_____@_____@_____

Hiếu Phong và Đường Nhu học cùng lớp lại chơi thân với nhau nên cô bé thường đi theo Hiếu Phong đến khắp nơi.

- Tiểu Phong! Hôm nay mẹ mình có làm một xuất cơm cho cậu nè! - Tiểu Nhu ngồi xuống cạnh bàn Hiếu Phong.

- Cảm ơn tiểu Nhu! - Hiếu Phong nhận lấy hộp cơm đặt vào trong ngăn bàn mình.

- Không có gì! - Cô bé ngượng ngùng khi nhìn thấy nụ cười của Hiếu Phong.

Phía xa một đán con trai đang nhìn Đường Nhu chằm chằm, Đường Nhu chính là “thiên thần lạnh lùng băng giá” trong trường. Có rất nhiều bạn ái mộ, yêu thích.....nhưng chúng chỉ nhìn thấy khuôn mặt xinh đẹp lạnh lùng của cô bé chứ chưa bao giờ trông thấy cô bé cười, nhưng từ khi “hoàng tử Hiếu Phong” đến, mọi thứ đã thay đổi.

Biểu Phong cầm từ dưới ngăn bàn lên một hộp quà nhỏ, gấn nơ tối màu,.....

- Của ai vậy? - Đường Nhu thắc mắc nhìn hộp quà.

- Mình không biết! - Hiếu Phong không mở hộp quà cũng không cắt vào cạp mà lấy một tờ giấy nhỏ viết vào mấy dòng rồi gấn lên hộp quà trả lại ngăn bàn.

Việc tặng quà tỏ tình kiểu này ngày nào cũng có những tất cả đều bị Hiếu Phong trả lại , thẳng nhỏ sớ Đường Nhu giận không chơi với mình nữa....

- Sao không nhận? - Đường Nhu thắc mắc.

- Cậu sẽ giận!- Hiếu Phong nghĩ gì nói đó, trẻ con không biết nói dối.

- Không hề! - Đường Nhu không cần suy nghĩ khẳng định không để bụng.

Nhưng Hiếu Phong lại không thích câu trả lời này thà cô bé cứ giận dữ còn tốt hơn, như vậy cũng chứng tỏ cô bé thích Hiếu Phong.....

@ _____ @ _____ @ _____ @

@ _____ @ _____ @

@ _____ @

29. Chương 29

Bằng Đồng đã chuẩn bị tinh thần tốt để vượt qua mọi thứ, vì anh cô phải có lên. Cô đặt tấm hình của Hiếu Thiên xuống bàn trang điểm.

- Hiếu Thiên! Anh yên tâm, em sẽ giúp anh giữ lại mọi thứ thuộc về anh! - Đưa tay vuốt bụng đã nhô cao.

Cô mau chóng ra khỏi nhà, trên chiếc xe limo thân dài sang trọng, chạy thật nhanh về tập đoàn Trần thị.....

Khi xe họ lại trước cổng công ty. Hai bảo vệ chạy lại mở cửa xe cho cô xuống. Cô nhẹ nhàng bước ra khỏi xe, vì mang bầu lên cô phải hết sức cẩn thận việc đi đứng.

- Cảm ơn! - Cô lịch sự, thanh thoát nói cảm ơn với bảo vệ.

Đúng lúc đó hai chiếc ô tô con màu đen cũng đỗ lại tại chỗ đứng. Bước ra khỏi xe là hai người đàn ông cũng được coi là mỹ nam.

- Bằng Đồng!- Thái Lăng tiến lại chỗ cô đứng.

- Thiếu phu nhân! Người khỏe chứ? - Jack là trợ lý riêng của Hiếu Thiên, lần này trở về cũng là giúp cô.

- Chúng ta vào thôi! - Cô đi lại có phần khí khắn nên không thể đi giày cao, cô đi một đôi hài bệt, dáng người nhỏ bé nhìn đến thương tâm.

Ba người họ vào đến đại sảnh công ty, những nhân viên ở đây đều từng gặp qua cô, không ngờ sau vài tháng không gặp lại cô lại ốm yếu đến vậy, họ đều Chí đầu chào cô, chỉ có điều trước kia họ xưng hô là” thư kí Lâm” thì giờ lại đổi thành:” thiếu phu nhân Trần”.

@ _____ @ _____ @

Đẩy cửa phòng hội đồng, Jack nhường đường cho cô vào trước. Thấy cô bước vào một số người đã gặp qua cô trước đây thì bây giờ đều ngạc nhiên, mỹ nhân trước kia giờ thực sự đã trưởng thành, thật ra đáng phụ nữ. Còn lại những cổ đông ở xa bây giờ mới có cơ hội gặp cô thì không tránh khỏi ngạc nhiên, cùng thương xót. Họ nhìn cô bằng ánh mắt sấm soi, đánh giá. Hôm nay cô mặc một bộ váy liền màu ren đen, thắt dây ở trên eo nên bụng đã hơn bốn tháng cũng không có bị nhô cao quá, gương mặt thanh tú, nhợt nhạt cũng được che đi bằng một lớp phấn nhẹ.

- Chào mọi người! Tôi hôm nay đến đây không phải với thân phận thư kí! Hôm nay tôi đến đây với vai trò vợ của chủ tịch quá cố! - Hiếu Thiên! - Cô có kìm nén cảm xúc riêng, nói rõ ràng từng lời.

- Hôm nay cô đã thẳng đến đây và nói ra mục đích của mình rõ như vậy thì cũng không còn gì phải vòng vo nữa! - Đinh Vỹ Quý một trong những cổ đông lớn của tập đoàn đứng dậy nói.

- Mọi người ngồi xuống đã! - Cô ung dung ngồi xuống ghế chủ tịch một cách tao nhã, quý phái nhưng không quá kiêu sa.

- Cô Lâm! Tôi nghĩ một cô gái tếu táo như cô thì nên về nhà chăm con thì hơn! - Một cổ đông khác cũng không chịu yên lặng đứng phản bác.

__ Tôi không yếu đuối, trước đây tôi từng làn thư kí riêng cho Hiếu Thiên, mọi tài liệu, quản lý tập đoàn tôi cũng từng biết đến! Tôi cũng không có thời gian nhiều nên ở đây tôi nói thẳng! - Cô kìm chế tức giận

của mình, lên tiếng bằng chất giọng lạnh lùng nhất. - Tôi đến đây để thông báo! Từ hôm nay tôi sẽ thay Hiếu Thiên ngồi giữ cương vị chủ tịch tập đoàn!

- Cô nói sao? Cô muốn làm chủ tịch? - Đinh Vỹ Quý nghe xong, đúng như dự đoán sùng sồ đứng lên.

- Cô lên ở nhà cho con bú thì hơn! Nghe nói cô cũng đang mang thai! - Những cổ đông khác cũng không chịu nhượng bộ.

- Một người phụ nữ tầm thường mà muốn lên làm lãnh đạo sao?

Vô số những lời phản bác, bàn tán khiến cho phòng họp bị láo loạn thực sự, chẳng khác cái chợ vỡ là mấy.

- Trật tự! - Thái Lăng cũng là một cổ đông nên anh cũng được họp ở đây. - Nghe cô ấy nói đã!

Tiếng hét đầy giận dữ của anh lan cho những cổ đông kia phải sợ hãi, tất cả im bật, nhìn mặt anh lúc này thật đáng sợ.

- Tôi biết các người sẽ phản đối! Nhưng thân là vợ, tôi yêu chồng mình nên tôi sẽ không để công sức của anh ấy bị người khác giành đi được! Tôi biết tôi bụng mang thai nhưng vẫn đến đây tranh công là không phải nhưng thực sự tôi không còn cách nào khác, tôi sẽ cố gắng làm tốt mong các vị tin ở tôi! - Cô Bình tĩnh nói ra suy nghĩ của mình. - Xin mọi người nể tình Hiếu Thiên mà tin tôi lần này!

- Cô nói thế mà nghe được sao? Vậy vợ con tôi thì sao? Tôi không thể đổ vốn vào thô lỗ được! - Một vị cổ đông đứng tuổi lên tiếng.

- Được rồi! Tôi vẫn giữ nguyên lập trường của mình! Tôi còn phải tham gia buổi họp báo! Trong thời gian này tôi sẽ ọi người thời gian suy nghĩ chọn ra Mười kí do chứng thực việc không bỏ nhiệm tôi! Sau buổi họp báo tôi sẽ quay lại nghe ý kiến của mọi người! - Cô nói xong cúi đầu chào rồi bước ra khỏi phòng, theo sau là Jack.

- Tôi ủng hộ cô ấy! - Thái Lăng để lại một câu rồi cũng bỏ đi.

Lúc này cả phòng họp bắt đầu láo loạn không ngừng, họ thực sự không chấp nhận một người phụ nữ tham gia vài công việc nội bộ của tập đoàn.

_____@_____@_____

Băng Đồng có chút mệt mỏi khi ra khỏi phòng họp, đứa bé trong bụng rất ngoan, không có đạp quậy cho lên cũng không có gì đáng lo ngại.

- Băng Đồng! Em ổn chứ? Hay để anh thông báo lui cuộc họp báo lại hôm khác? - Thái Lăng thấy gương mặt bơ phờ của cô có chút quan tâm hỏi.

- Em không sao? Cảm ơn anh! - Cô cố gắng mỉm cười lắc đầu. - Jack! Chúng ta đi thôi!

Cô nhẹ bước leo lên xe ô Tô, kéo cửa lại, lúc này cô mới hít thở chút, đưa tay xoa bụng mình.

Thái Lăng còn phải lo chuyện của tập đoàn Thái Đường lên không thể giúp cô trong buổi họp báo, mọi việc giao lại chỉ trợ lí Jack.

Không ai để ý, khi ba chiếc xe rời khỏi một chiếc xe Benz dừng lại bên cạnh cổng vào của tập đoàn Trần thị. Hai dáng người xinh đẹp bước ra, một bé gái trong bộ đầm công chúa màu nhạt, một bé trai trong bộ đồ thoải mái hết như hoàng tử gió.

- Hiếu Phong! Chúng ta đến đây được sao? - Đường Nhu cầm tay thằng nhỏ e dè.

- Yên tâm! Có trò vui để chơi! - Hiếu Phong cầm tay cô bé dẫn vào.

- Ừm.....

Hai đứa trẻ đi vào trong đại sảnh, bảo vệ không dám cản vì một lần gặp cậu nhóc này rồi. Nó và tiểu Nhu vào thẳng phòng thư kí.

- Các con sao lại vào được! - Hiếu Phong và Đường Nhu bước vào khiến ọi người trong ban thư kí phải đứng sốt,.....

- Không cần vòng vo! Tôi là người thừa kế duy nhất bây giờ. - Trần Đình Hiếu Phong! - Hiếu Phong nghiêm giọng thông báo.

- Chào mừng tiểu thiếu gia! - Mọi người cúi đầu chào.

- Giúo tôi làm một việc! Cô.....cô.....cô.....theo tôi! - Hiếu Phong đi ra khỏi phòng theo sau là mấy cô thư kí và tiểu Nhu.

_____@_____@_____

Một lúc sau,.....

Từng cốc cafe được đặt lên trước mặt cổ đông. Do thảo luận tranh cãi một hồi rất khát nước nên tất cả đều cầm lên uống vội một ngụm sau đó thì.,...,

“Phutttttttt”

Tất cả phun như mưa.....

- Cái gì thế này?

Không hiểu đây là cái gì thật khó uống, kinh khủng quá mức.....

“Bộp.....bộp.....bộp.....”

Cửa phòng hội đồng bật mở một bé trai và một bé gái, cả hai đều rất xinh đẹp, như những Thiên sứ hạ phàm, nhưng sự xuất hiện của hai đứa bé này không thích hợp chi lắm, đây là công ty không phải nhà trẻ, sao lại có trẻ con xuất hiện tại đây?

- Cafe ngon chứ ạ! -Hai đứa trẻ nở nụ cười tinh quái ngồi xuống chiếc ghế lớn chính giữa phòng họp, ghế giành cho chủ tịch.

- Thằng nhóc kia! Mà là ai sao lại ngồi đó? Đây không phải nhà trẻ , về uống sữa mẹ đi con! - Đinh Vỹ Quý nổi giận đứng lên đập bàn quát.

- Tôi không thể ở đây sao? - Hiếu Phong nở một nụ cười khuấy gồ tay theo nhịp lên mặt bàn, khuôn mặt không chút sợ sệt.

- Mà! Bảo vệ đâu? Sao các người lại cho đám trẻ vất mũi chưa sạch này vào đây chứ? - Đinh Vỹ Quý tức giận gọi bảo vệ.

Các cổ đông khác tất cả đều nhăn nhó vì mùi vị ly cafe vừa rồi, không nói lên lời.

Một lát sau, bảo vệ chạy vào theo lệnh.....

- Dạ! Đinh tổng ngài cho gọi.....- Đám bảo vệ cúi đầu thưa.

- Sao các người lại để cho hai đứa trẻ này vào đây? Muốn bị mất việc phải không? -Đinh Vỹ Quý hét lên chỉ thẳng tay vào mặt Hiếu Phong.

- Dạ! Dạ! - Bảo vệ lúng túng nhìn Hiếu Phong bên cạnh còn có Đường Nhu mặt lạnh lùng không chút cảm xúc.

- Ông nghĩ họ dám! - Hiếu Phong đứng dậy khỏi chỗ ngồi. - Nói chỉ các người biết, tôi là con của Hiếu Thiên, người thừa kế hợp pháp tập đoàn Trần thị.....

Câu nói vừa dứt mọi người trong phòng họp được một phen kinh ngạc, đứa bé đứng trước mặt này đúng thực là rất giống Hiếu Thiên, ngay cả khí chất vương giả kia cũng rất giống anh. Mới chỉ là một đứa trẻ bắt đầu tiểu học thôi cũng có áp lực ảnh hưởng đến người khác đến vậy. Không hổ danh với câu: ” hổ phụ sinh hổ tử”.

- Các người muốn lật đổ Trần gia sao? Nói cho các người nghe, không có cơ hội! - Hiếu Phong lạnh giọng thông báo.

- Thằng nhỏ nông cuồng kia! Mà biết gì mà nói!? - Đinh Võ Quý thực sự bị Hiếu Phong chọc cho tức giận.

- Cần thận không nhồi máu cơ tim, nguy hiểm lắm ạ!

Hiếu Phong lại giả cái giọng trẻ con nịnh nọt của mình ra, ý câu nói mang vài phần khiêu khích.

- Mà.....mà..... Ông ta tức giận vợ vội ly nước uống cho hạ hỏa, ai ngờ vợ nhầm ly cafe không để ý uống liền một ngụm,....

- Ô! Ngon lắm sao? Tôi có thể bảo thư kí pha cho chú ly nữa! Uống từ từ....- Hiếu Phong cười tinh quái, có chút khâm phục khi thấy ông ta uống hết ly cafe quái quỷ kia.

- Hả?.....- Lúc này ông ta mới để ý, nhảy dựng lên.

Những thư kí khi nãy thấy vậy che miệng cười nhưng lại không dám cười to.

- Thôi! Tôi không có thời gian rảnh đùa với các chú! Tôi muốn thông báo với mọi người rằng:” Hiện tại trong tay tôi đã có hơn 50% cổ phần do ba tôi để lại!” Nếu ai không ủng hộ mẹ tôi thì có thể bán lại cổ phần cho tôi! Tôi sẽ mua hết mà không dùng đến tiền của tập đoàn này! - Hiếu Phong lạnh giọng thông báo.

Tiếng xì xào bàn tán rôm rả cả phòng họp,.....không ngờ đứa trẻ này lại to gan, lớn mật đến vậy..... Chỉ là một đứa trẻ, vất mũi chưa sạch, lấy đâu ra nhiều tiền mua cổ phiếu chứ.....

- Tôi sẽ bán hết 10% cổ phiếu của mình! Nếu cậu trả bằng tiền của mình! Cam đoan sẽ không dùng tiền tập đoàn.....- Đinh Võ Quý đập bàn đứng dậy, mạnh mẽ nói, trong lòng nghĩ thầm, ” để xem đứa trẻ kia có dám không?”

- Được! Đường Nhu!- Hiếu phong cũng khẩu khí không kém, quay sang tiểu Nhu ra hiệu.

Một bản hợp đồng được đặt lên tên bàn, trước mặt Đinh Võ Quý.

- Ông phải kí vào đây! Khi nào kí xong, tôi sẽ đưa tiền cho ông! - Hiếu Phong nở nụ cười thành tựu, cầm trên tay một tấm xét kí lên đó tên mình, cùng với số tiền khổng lồ đối với người bình thường, nhưng với Hiếu Phong thì chỉ là tiền ăn quà vặt do ba nuôi cho.

Đinh Võ Quý không thể nuốt lời, giữ thể diện của mình nên kí tên, trong tức giận, không cam chịu. Hiếu Phong đưa tấm xét đến trước mặt ông ta.

- Đây là tiền của tôi trả cho ông! Cầm lấy.....đến ngân hàng TL-O nhận tiền! - Hiếu Phong mau chóng cất bản hợp đồng vào túi sách.

Đinh Võ Quý cầm tấm xét lên xem, tí nữa thì bị ngã ngửa vì tấm xét có con dấu và chữ kí của ECTION-TOIC- một tập đoàn hắc bang lớn nhất thế giới hiện nay.

- Tại sao mà lại có cái này? - Ông ta giật mình, toàn thân run rẩy.

- Không Cần phải ngạc nhiên như thế chứ? Nói cho các ông luôn! Chủ tịch của ECTION- TOIC chính là ba nuôi tôi. - Hiếu Phong lạnh lùng, cười nhạt thong thả nói.

Mọi người lại được một phen hết hồn nữa! Đứa bé đứng trước mặt họ đầy quả thật không hề tầm thường. Tất cả cảm giác như đối đầu với nó chính là tự tìm đến cái chết.....

- Còn ai muốn bán cổ phiếu nữa? Đinh Võ Quý ông không còn là cổ đông ở đây nữa, mời ông ra ngoài cho tôi! - Hiếu Phong chỉ tay về phía cửa phòng ý đuổi khách.

- Mà.....- Ông ta tức tối không thôi.

- Nếu không còn ai thì buổi họp kết thúc ở đây được rồi! - Hiếu Phong nhàn nhã kéo tiểu Nhu đứng dậy.

- Khoan đã! Cậu cho gì vào cafe vậy?

Mọi người không khỏi thắc mắc cái thứ trong cốc kính tẩm kia là gì,....

- À! Quên mất! - Hiếu Phong mỉm cười vỗ chán mình một cái.

- Trong cafe chỉ cho thêm một ít muối, đường , hạt tiêu, bột ớt nghiền nhỏ, nước tương ,.....pha bằng nước rửa tay,.....- Tiểu Nhu nhanh nhẩu kể cho họ biết theo kiểu công thức pha chế. - Còn nữa! Tôi cho cả hai cái choẹt nước bọt.....

Nói đến đây, tiểu Nhu còn tốt bụng nhắm lại xem cong thiếu gì không? Hiếu Phong đứng bên cạnh nhìn biểu hiện muốn nôn của các cổ đông không khỏi bật cười.

Tất cả cổ đông chạy thật nhanh ra khỏi phòng họp muốn đem cái thứ kinh khủng kia lộn ra.....

- Hôm nay ngừng cung cấp nước, tạm thời hệ thống đang sửa chữa, sẽ không có nước cho các vị rồi! - Hiếu Phong tiếc nôi lắc đầu, ngao ngán.

Một lát sau khi đã nhớ ra còn còn thiếu một thứ nữa Đường Nhu chưa có kể cho họ, vội ngẩng mặt lên nhìn trong phòng họp đã không còn ai.....

- Sao nhanh vậy.....đã không còn ai? Mình quên thông báo trong đó còn có cả thuốc “xổ”hết hạn sử dụng!

Đúng là cái công ty này đã được một phen vỡ bụng vì trò chơi của hai đứa trẻ này. Thật sự là chính người ta quá mức đáng sợ, xem còn ai khinh thường trẻ con nữa không?

_____@_____@_____

Khi kết thúc buổi họp báo, Băng Đồng lại quay lại tập đoàn vì các cổ đông kia chắc vẫn đang đợi cô quay lại. Vừa đẩy cửa bước vào đã thấy hai tiểu quỷ ngồi vắt vẻo trên ghế chủ tịch còn trong phòng không còn ai. Chuyện gì thế này.....

- Hiếu Phong! Đường Nhu! Sao hai đứa lại ở đây? - Cô tiến lại hỏi.

- Mami!

- Dì Băng Đồng!

Cả hai đứa nhóc nhìn thấy cô đều cúi đầu chào....trở về đúng hình ảnh bé ngoan.....

- Sao lại thế này? Các cổ đông kia đâu rồi? - Cô không nhận được thắc mắc.

- Đều đã về rồi! Mami! Chúng ta về thôi! Con muốn về ăn cơm tiểu Lam nấu! - Hiếu Phong làm nũng.

- Được! - Cô ngây ngốc gật đầu.

- À! Từ mai mami chính thức làm chủ tịch! - Bỏ lại một câu rồi dắt tay tiểu Nhu đi về.

Vậy là cô đã được chấp thuận rồi sao???

_____@_____@_____

[.....

Lonely: Ôi! Mắc cười quá! Chị yêu hai em nhiều lắm. Chụt.....chụt!!!!

Hiếu Phong- Đường Nhu: Tui không phải trẻ con!

.....]

@_____@_____@_____@

@_____@_____@

@_____@

30. Chương 30

Từ hôm đó Băng Đồng chính thức lên nắm quyền điều hành tập đoàn này. Do buổi họp báo biểu hiện của cô thật khiến ọi người cảm động. Một người phụ nữ góa chồng, còn trẻ như vậy, lại mang thai. Cô đã làm

lay động lòng mọi người vì hình tượng người phụ nữ yêu chồng, thương con của mình. Giá cổ phiếu của tập đoàn đã ở mức ổn định, còn có xu hướng tăng cao nữa.....

- Thiếu phu nhân! Người đến công ty sao? Có Cần ở nhà nghỉ ngơi chút không? - Quản gia

31. Chương 31: Kết Thúc!

Hôm nay là ngày Thái Na và Lí Quốc Kiệt kết hôn. Mọi người đều có mặt đông đủ hôn lễ và chúc mừng cho cặp đôi này. Hôm nay Thái Na khoác trên mình chiếc váy cô dâu màu trắng tinh khiết, trên chiếc váy bông bồng gần đây những viên kim cương và pha lê màu trắng, lấp lánh hình bông tuyết.....

Cầm tay Quốc Kiệt bước vào lễ đường trong tiếng nhạc du dương trầm bổng của dàn hoà nhạc. Quốc Kiệt hôm nay thật giống bạch mã hoàng tử,...hai người thực sự rất xứng đôi. Đi phía trước là hai ” Thiên sứ” đang cầm giỏ hoa tung lên.

Băng Đồng đứng bên cạnh anh mỉm cười hạnh phúc vì rốt cuộc cô cũng chứng kiến em gái đi lấy chồng. ” Mẹ! Băng Di của chúng ta đã thực sự khôn lớn rồi! Mẹ thấy không?”

Cô đã trải qua biết bao thăng trầm, trò đùa của số phận....nhưng cuối cùng cô vẫn được hạnh phúc, một hạnh phúc trọn vẹn bên anh.

Sau khi hôn lễ kết thúc, đến màn tung hoa cưới. Thái Na cười tươi đứng quay lưng xuống bên dưới chuẩn bị tung hoa. Những cô gái chưa kết hôn tranh nhau đứng giành hoa cưới, mong sao hạnh phúc tiếp theo sẽ là mình.

- Bên này! Bên này.....

Thái Na tung bó hoa thật cao, bó hoa đúng hướng Băng Đồng mà hay tới, Hiếu Thiên túm lấy bó hoa vút trả lại cô dâu.

- Tung lại đi!

Lần này rút nghiệm Hiếu Thiên kéo Băng Đồng ra xa chút.... Nhưng hoa lại nhắm Băng Đồng đi đến, mọi người nhìn theo có chút ngạc nhiên cùng thất vọng.... Hiếu Thiên hất bó hoa

32. Chương 32: Hậu Kí.

Sau khi viết xong tôi định viết ngoại truyện nhưng do đây là đêm giao thừa nên thôi. Hi!

Câu chuyện này tôi bắt đầu viết lúc bắt đầu lớp 12. Từ lâu tôi đã có ý tưởng viết về nhân vật nữ đa tính cách(tức là tính cách hai mặt, trong yếu mềm, ngoài Kiên cường). Trò đùa của số phận nhưng cuối cùng vẫn được hạnh phúc.

Tôi không phải là nhà văn nên sẽ có nhiều chỗ diễn tả hơi puồn cười mong các bạn hiểu cho! Tôi viết chuyện cũng đơn giản chỉ là theo sở thích và cũng là để giết thời gian... Tôi là người yêu tự do nên thích gì thì nhất định sẽ làm cái đấy.....viết chuyện, học kiếm, pha trà đạo, nhảy.....đơn giản chỉ là thích. Tôi mong rằng sau khi đọc xong tác phẩm của tôi bạn sẽ mỉm cười khi đọc đoạn kết, hy vọng rằng bạn sẽ cảm thấy ý nghĩa....

Cảm ơn vì đã đọc tác phẩm này!

Sắp giao thừa rồi! 5.....4.....3.....2.....1.....

HAPPY NEW YEAR!!!!

30/1/2014(Dương)

30/12/2013(Âm).

(CÁC BẠN ĐÓN TIẾP CHUYỆN MỚI CỦA MÌNH” ĐỒ NGỐC! EM YÊU ANH” HÃY ỦNG HỘ MÌNH NAK).

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/noi-cho-em-biet-lam-sao-de-het-yeu>